

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with dark hair and a beard, wearing a black suit and tie, is looking directly at the camera. The background is a blurred city skyline at night with warm lights.

Breaking HIS LAW

THE BILLIONAIRE HART BROTHERS

VH NICOLSON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ONUN KANUNUNU ÇİĞNEYEN

MİLYARDER HART KARDEŞLER BİRİNCİ KİTAP

VH NICOLSON

B

Boldwød

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>	__
<u>Bölüm 1</u>	
<u>Bölüm 2</u>	
<u>Bölüm 3</u>	
<u>Bölüm 4</u>	
<u>Bölüm 5</u>	
<u>Bölüm 6</u>	
<u>Bölüm 7</u>	
<u>Bölüm 8</u>	
<u>Bölüm 9</u>	
<u>Bölüm 10</u>	
<u>Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Bölüm 16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	
<u>Bölüm 22</u>	
<u>Bölüm 23</u>	
<u>Bölüm 24</u>	
<u>Bölüm 25</u>	
<u>Bölüm 26</u>	
<u>Bölüm 27</u>	
<u>Bölüm 28</u>	
<u>Bölüm 29</u>	
<u>Bölüm 30</u>	

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Teşekkürler!](#)

[VH Nicolson'dan daha](#)

[fazlası Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[VH Nicolson'un diğer](#)

[eserleri Boldwood Ever](#)

[After Boldwood Books](#)

[hakkında](#)

*Sadie Kincaid'e, hayallerimi gerekleştirdin ve bunun için sana sonsuza kadar
minnettar kalacağım.*

ÖNSÖZ

ARIANNA—ON BEŞ YAŞINDA

Çaydanlıktan çıkan yüksek basınçlı buhar gibi hafif bir tıslama sesi, ne zaman uykuya daldığımı hatırlamadığım derin uykumdan beni uyandırır.

Benzinin keskin kokusu burnumu doldurup ciğerlerimi ve ağzımı kaplayarak boğazımın arkasına çarptığında, boğuk bir öksürük çıkararak vücudum sarsılır.

Omzumdan arkadan keskin bir acı saplanır, çığlık atarım ve omzumdan yayılan acı, sanki bir dalga iğne derimi deliyormuş gibi, nefesimi keser. Öksürüğümü bastıramam ve yüksek tiz bir çığlık, ardından uzun bir inilti göğsümden çıkar.

"Neredeyim ben?" diye mırıldanıyorum.

Gözlerimi zorla açıp tekrar tekrar kırıştırdım, etrafımı anlamaya çalışırken, en ufak bir hareketin bile daha fazla acı getireceğinden korkarak dumanlardan boğulmamaya çalıştım.

Sis kalkıyor ve görüşüm biraz netleşiyor, ama bu, boğazımda kabaran paniği durdurmuyor çünkü nerede olduğumu ve neden yerde yatıyor gibi göründüğümü bilmiyorum. Yoksa bu bir yol mu, yoksa halı mı? Etrafıma bakıyorum ve sessizce nerede olduğuma dair bir ipucu bulmak için yalvarıyorum.

Bir arabanın içinde olduğumu gösteren işaretler bir araya gelmeye başlar. Her yerde küçük, parçalanmış cam parçaları, olması gereken yerlerin dışında çıkıntı yapan pürüzlü, bükülmüş metaller, yanmış lastik kokusu ve uzaktan gelen sürekli bir tıslama sesi.

Vücudum beynime hareket etmek istediğimi söylemek için bir an bekliyor, ama kafese kapatılmış bir hayvan gibi, çıkacak bir yolum yok.

Başım yana doğru eğik, yanağım metal gibi bir şeye bastırılmış durumda ve boynumdan yukarıdan sert bir şey beni engellediği için boynumu kaldıramıyorum. Nefes almam zorlaşmış, hırıltılı bir ses çıkarıyor ve düzleşmiş elmacık kemiğimde zonklama hissi oluşurken yüzümü buruşturuyorum.

Soğuk sıvı giysilerime nüfuz ederken benzin kokusu her saniye daha da güçleniyor, boğucu bir sis gibi etrafımı sarıyor,

kalın ve kaçınılmaz.

Duyularımı alt eden zehirli buhar boğazımın arkasına yapışıyor ve kusmak üzereyim, dar alanda yüksek düzeyde toksisite nedeniyle midem ters dönüyor.

Sarsıntılı hareketlerim yüzünden yanağımı altındaki metale sürtüyorum ve yüzümdeki yaraya sızan benzin cildimi yakıyor. Cehennem ateşi gibi yanıyor ve dokunmak için uzanmaya çalıştığımda kolum hareket etmiyor. Kolumu çekiyorum ama sanki orada değilmiş gibi hiçbir şey hissetmiyorum. Orada olduğunu biliyorum; omzumdan koluma uzanan, şok edici pembe renkli jimnastik kıyafetimin kumaşını görebiliyorum. Uyuşmuşum.

O anda her şey birdenbire kafama dank ediyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp bunun gerçek olmaması için dua ediyorum. Ama gözlerimi tekrar açtığımda, pembe mayom hala orada ve bunun bir rüya olmadığını anlıyorum.

Riley ve ben jimnastik antrenmanındaydık, altı yaşımdan beri yaptığım bir şey. Sadece ablam gibi olmak istediğim için başlamıştım, ama şimdi çok seviyorum ve bu konuda oldukça iyi olduğumu da fark ettim, bu da bir artı.

Her perşembe olduğu gibi, annem ve babam bizi aldı, ama her zamanki gibi doğrudan eve gitmek yerine, Franco's'a pizza yemeye gittik. Geçen hafta sonu bir yarışmada öğrendiğimiz ve ancak şimdi kutladığımız, Riley ve benim eyalet şampiyonasında denge aletinde finale kaldığımızı kutlamak için.

Eve dönüyorduk. Saat

geç olmuştu.

Karanlıktı.

Sisliydi.

Sonra *bir*

patlama

oldu.

Beynim olanları kavrayınca kalp atışlarım kontrolden çıktı.

Bir araba kazası geçirmiştik.

Eyalet şampiyonasına katılmamış olsaydık, kutlama yapmak ya da karanlıkta dışarıda olmak için bir nedenimiz olmazdı.

Nefesim hızlanırken, acı verici dumanlar ciğerlerimi doldurmaya devam ederken çılginca öksürüyorum, şimdi de gözlerim yanıyor ve sulanıyor.

Ailemi aramak için başımı hafifçe geriye eğmeye çalışırken, gözlerim hala turkuaz renkli taytını giymiş, arabanın dışında asfaltta yüzüstü yatan kız kardeşimin cansız bedenini gördüğümde dehşet içinde çılgılık attım.

Ona ulaşmak için çaresizce vücudumu hareket ettirerek kendimi kurtarmaya çalışıyorum, ama hiçbir şey olmuyor — sadece daha önce olduğundan çok daha şiddetli bir acı ve kusma isteği.

Acı boğazıma kadar yükseldi. "Riley." Adı boğazımdan bir çatlakla çıktı, kalbim de aynı fiziksel acıyı yansıtıyordu.

"Anne? Baba?" Arabanın içini ararken, alanı taradım ve vahim durumumu değerlendirdim. Kafam hareket edemediği için ailemi bulamadım ve hayal kırıklığıyla tekrar seslendim. "Anne? Baba?"

Cevap yok.

"Yardım edin," diye elimden geldiğince sesleniyorum.

Sis ve arabadan gelen tıslama sesinin ötesinde, hızlı ayak sesleri duyuyorum.

"Lütfen yardım edin," diye tekrar deniyorum, birinin, herhangi birinin beni duyacağını umarak. Ayak sesleri yaklaşıyor.

"Buradayım." Bu sefer beni duyabileceklerinden emin olmak için daha yüksek sesle bağıriyorum. "Sıkıştım, lütfen yardım edin," diye yalvarıyorum. "Ve kız kardeşim." Duygularım taşıyor ve hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. "Ona yardım edebilir misin? Annemi görebiliyor musun? Sen misin baba? Lütfen. Yardım et." Ağlarken sözlerim giderek zayıflıyor.

"Kahretsin," zayıf ve titrek bir erkek sesi fısıldar, ardından "Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin." der. Aceleyle söylediği küfürlerdeki korku bellidir.

Gözyaşları yüzümü ıslatıyor, iri damlalar yanaklarımın etrafında birikmiş yakıtla karışarak bir su birikintisi oluşturuyor. Kız kardeşimin hareketsiz bedenine tekrar bakıyorum. "Lütfen kız kardeşime yardım et," diye çaresizce yalvarıyorum. Adamın ayak sesleri hızla uzaklaşmaya ve kaybolmaya başlarken, umudum da onlarla birlikte sönüyor.

"Hayır," diye bağırırım, sesim elinden geldiğince yüksek. "Lütfen geri gel." Panik içinde, vücudumu yukarı doğru sarsarım. Anında, sırtımda yakıcı bir acı hissedirim, sanki omzum yırtılıyormuş gibi, ve boşluğa doğru çılgılık atarım.

Başım dönüyor, vücudum gevşiyor ve ne kadar açık tutmaya çalışsam da gözlerim kapanıyor.

Zihnimde anılar dans ediyor. Annemin kahkahaları... Babamın onunla oturma odasında dans etmesi... Kız kardeşimle arka bahçede birbirimizi kovalamamız... Ve kahkahalar... Çok fazla kahkaha... Ve ben bilinç kaybına uğradıkça, her şey kara bir deliğe kayboluyor...

1

ARI—ON DÖRT YIL SONRA

Ayak parmağımın ucuyla kokteyl bardağımın kenarını daireler çizerek gezerken, arkamdan gelen neşeli kahkahalar gürültülü bir uğultuyla kalabalık barı doldurur ve beni hipnotize edici hareketimden çıkarır. Bar, beyaz yakalı çalışanlarla dolup taşmıştır ve hafta sonunun başlangıcını kutlayanların gürültüsü giderek artar.

Arka duvardaki aynada, solumda ve sağımda oturan, sohbet eden, gülen ve arkadaşlarıyla hasret gideren insanları gözlerimle takip ediyorum.

Haftaya bu zamanlar, yeni patronumdan iki gün uzaklaşmanın keyfini çıkararak dinleniyor olacağım: yozlaşmış bir adamın oğlu. Onun için doğrudan çalışmayacağım ama onun etrafında bulunmak bile cildimi kazımak istememe neden oluyor.

Yeni işim bir amaç için bir araç.

Bir planım var.

Başarabileceğimden emin değilim, ama elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ailem için.

Tedirginlik damarlarımdan akıyor, bar taburesinde kıpır kıpır oturuyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için kokteyli dudaklarıma götürüyorum, Manhattan'ımın acı-tatlı tadını çıkarıyorum, bitkisel alt tonlar ağzımı lezzetle dolduruyor ve beni mırıldanmaya zorluyor. Bardağımı dövülmüş bakır kaplı barın üzerine koyuyorum.

Tam da ihtiyacım olan şeydi. Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum.

"Bir içki ister misin?" Bir adam yanımda belirir. İşte

başlıyoruz. Gelmiş geçmiş en ucuz tavlama cümlesi.

Dramatik bir inilti çıkararak, kendinden emin sesin sahibi olan adama doğru boynumu çeviriyorum ve onu hemen tanıyarak başka yere bakıyorum.

Tahmin edilebilir.

"İyiyim, teşekkürler." Elimi artık boş olan bardağımın üzerine koyuyorum.

Benimle konuşacak cesareti var mı diye merak ettim. Sonuçta, son yarım saattir aynadan beni izliyordu.

Hiç de ince davranmıyor, beni süzdürüyor, göz teması kuruyor, sonra başka yere bakıyor, sırtıyor, sonra tekrar bakıyor. O, iflah olmaz bir flörtçü.

Çok klişe.

Hayır,

olmaz.

Uzun kahverengi saçlarımı omzumun üzerinden atarak, onu bir kez daha süzdüm.

Yemin ederim ki, benim tüm ayakkabı koleksiyonumdan daha pahalı görünen bir takım elbise giyen bu adam, her cuma gecesi bunu yapıyor olmalı. Özellikle benimle ilgilenmiyor. Hayır, hiç de değil.

Çünkü ben yeni biriyim ve bu bara daha önce hiç gelmedim.

Ben taze etim ve onun kesici dişlerinin uzunluğuna bakılırsa, beni canlı canlı yemek istiyor.

Eh, hayır teşekkürler; kendi sol kolumu çiğnemek daha iyi.

"Sana bir içki ısmarlayamayacak mıyım? Çünkü yeniden doldurulması gerekiyor gibi görünüyor." Elini kaldırarak barmenin dikkatini çekiyor.

Cevap olarak başımı sallıyorum. "İyiyim, ama teşekkürler." Bardağı kendimden uzaklaştırıyorum.

Ön kolunu bara dayayarak bana bakar ve garip havayı on katına çıkarır. "Öyle mi?" diye sorar.

Anlamadım. "Ne gibi?" Açık avuçlarımla işaret ettim.

"Nazik davranışları bir kenara bırakıp benim daireme gelmek mi istiyorsun?" Başını yana eğiyor ve kapüşonlu gözleri vücudumu baştan aşağı süzdükten sonra ağzında kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor.

Küstah pislik.

Ne demek istediğini çok iyi anladığımdan, "Merak ettim, bunu düşünmene neden olan ne?" diye soruyorum.

Bana yaklaşır, ağzı kulağımın kepçesine yaklaşır. "Çünkü son otuz dakikadır aynada gözlerinle beni sikiyorsun." Sözleri sanki elbisenin arkasına buz parçaları dökülüyormuş gibi hissettirir ve tiksinti içinde titrerim.

Hayalperest pislik.

Ben geldiğimden beri, o *beni* gözleriyle soyuyor, tersi değil.

Hoşuma gitmeyen yakınlığından uzaklaşıp sahte bir gülümseme takındım. "Üzgünüm, adını duymadım."

Sanki beni çoktan kazandığını varsaymış gibi, kendinden memnun bir şekilde dişlerini göstererek gülümsedi. "Chase," diye cevapladı.

"Peki, Chase." Saçımı parmağımın etrafında şakacı bir şekilde döndürdüm. "Bak, seninle eve gidersem karın ne der, bilmiyorum, ya sen?"

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekilir. "Karım mı? Kahretsin, onu nereden tanıyorsun? Bu bir tuzak mı?" Sesi titrer, kaşları endişeyle çatılır ve bakışları barda dolaşır.

Soğukkanlılıkla cevap veriyorum: "Mesele şu, Chase. Senin gibi erkekleri fark etmek çok kolay. Düğün parmağında belirgin bir çukur ve bronzluk izi var." Bar taburesinde yana dönerek ona tam karşı karşıya geliyorum ve sol elini işaret ediyorum. Siyah çoraplarla kaplı bacaklarımı yavaşça çaprazlayıp devam ediyorum. "Alyansın şimdi diğer elinin yüzük parmağında, ama o parmağa çok büyük geliyor, bu yüzden sürekli onunla oynuyorsun." Hemen durur ve ellerini takım elbisesinin ceplerine sokar. "O elinde doğru gelmiyor, değil mi? Çünkü oraya ait değil."

Boynundaki deride kırmızı lekeler belirirken, benim doğrudanlığım karşısında hareketleri telaşlanmaya başladı.

Gözlemimin doğru olduğundan emin olarak, ekledim: "Ayrıca, yirmi dakika önce onu çıkarıp yerini değiştirdiğini gördüm." Aptal. Parmaklarımı havaya kaldırıp ona doğru salladım. "Onu kaybetmemeye dikkat et, yoksa karın sorular sormaya başlayacak."

Chase bir şey söylemek üzereymiş gibi dişlerini gösterir, ama ben onu durdururum. Ve kısmen kendimi tutamadığım için, "Bir tahminde bulunayım" derim. Aşırı düşünüyormuş gibi yapar, sol tarafa bakarım, sonra parmaklarımla bara vururum. "Geç saatlere kadar çalıştığın geceler için şehirde bir dairen var, ama aslında bu, karın banliyödeki aşırı büyük evinde otururken, yasadışı ilişkilerini gizlemek için kullandığın bir seks yuvası." Bir an duruyorum. "Bir çocuğun var mı?" Bana cevap vermesini bekliyorum, ama cevap vermiyor. Tekrar tahmin ediyorum. "İki çocuk mu?" Ben başka bir tahminde bulunurken o stoik kalıyor. "Üç çocuk mu?"

"Sen cadı falan mısın?" Eli gergin bir şekilde geriye taranmış saçlarını okşadı.

"Üç mü? Vay canına. Çok meşgulmüşsün." Bana zehirli sözler sarf eder. "Siktir git."

"Keşke." Kıçımı döndürüp tekrar bara dönerek, omzumun üzerinden parmağımı sallayarak veda ediyorum ve onu başımdan savıyorum.

"İyi geceler, Chase. Ve lütfen karına bir iyilik yap ve ondan boşan. O daha iyisini hak ediyor."

O, "*Siktiğimin soğuk kalpli orospusu*" diye mırıldandığını duyuyorum, öfkeyle uzaklaşırken, ben de içki istediğimi barmene işaret ederek kendi kendime gülüyorum. "Bir Manhattan daha lütfen." Gülümsayarak boş bardağımı işaret ediyorum.

"Ben alırım." Yüz dolarlık bir banknot masaya atılır, sonra bronzlaşmış güçlü bir el tarafından barın üzerinde barmene doğru kaydırılır. "Ve bir Macallan single malt, buzlu lütfen."

Bir an için aynada birbirimize bakıyoruz, sonra yavaşça dönüp yüz yüze geliyoruz.

Sanki ağır çekimdeymişçesine, içimden gelen bir enerji dalgası, sanki saf bir elektrik akımı gibi, içimdeki derin bir şeyi uyandırıyor ve bundan nefret ediyorum.

Çünkü o.

Nathaniel Hart.

San Francisco'nun en iyi kişisel yaralanma avukatı. Milyarder playboy.

Ve yok etmek istediğim adamın oğlu.

"Kendi içkimi kendim alabilirim, teşekkürler." Chase "Jerkoff" Torres'e sanal olarak orta parmağını gösteren bu ateşli kadın, içkisini ödemek için yaptığım teklifi elini sallayarak reddetti. Ateşli bakışları beni delip geçiyor, sanki ona meydan okumamı bekliyor gibi.

Ama sinirlenmek yerine, dudaklarımın köşesinde bir gülümseme belirliyor. Onda ilgi çekici bir şey var. Canlandırıcı ve çoğu insanın hayatı boyunca ulaşmaya çalıştığı bir özgüvene sahip.

"Şey," diyorum, dirseklerimi barmaya rahatça dayayarak, "her şeyi halletmişsin gibi görünüyor. Bilgin olsun, seni benimle eve gelmeye ikna etmeye çalışmıyordum. Sadece, pislik kategorisine girmeyen biriyle bir içki içmekten hoşlanabileceğini düşündüm."

Dudakları seğirir, neredeyse gülümser, ama hemen gizler. "İyi deneme, ama arkadaşına ihtiyacım yok."

"Anlaşıldı," diyorum, ellerimi alaycı bir şekilde kaldırarak teslim olduğumu gösterip, lacivert takım elbisenin düğmelerini açmaya başlıyorum. "Ancak, Chase'i karısına geri gönderdiğin için seni tebrik etmek için sana bir içki ısmarlamak isterim. Ahlakı güçlü kadınları severim." Bu, bir yalan değil; bara girer girmez onu fark ettim. Uzun bacaklı, koyu saçlı, kıvrımlı vücutlu ve son derece alaycı. O lanet olası bir seks bombası ve onun hakkında her şeyi hemen öğrenmek istedim.

"Onu tanıyor musun?" Başparmağıyla Chase'in gittiği yönü işaret etti.

"Ve karısını," diye onayladım. "Haklıydın. Suzanne daha iyisini hak ediyor."

Soru sorarken sesinde şüpheleri hakkında umutlu bir ton vardı. "Yani üç çocuk konusunda haklı mıydım?"

"Tam isabet."

"Biliyordum," dedi zaferle, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, sonra dudaklarını tekrar ince bir çizgiye çekti.

Onda bir şey bana, çok nadiren, hatta hiç gardını indirmediyiğini ve bana ya da kimseye güvenmediğini söylüyor. En azından kolay kolay.

Bunu bilmemin tek nedeni, kendimi onda çok fazla görmemdir.

O.

Dikkatli. Saçmalıkları kabul etmez ve bir kilometre öteden bile sahtekarlığı koklayabilir.

Sanırım beni şehirdeki en iyi kişisel yaralanma avukatı yapan da budur.

İyi bir dinleyiciyim ve satır aralarını okuyabilir, söylenmeyenleri duyabilirim. Ayrıca, müvekkillerimin nüanslarını analiz etme konusunda doğuştan gelen bir yeteneğim var. Beni diğerlerinden ayıran da bu. Başarım sadece hukuku bilmekten ibaret değil, insanları tanımaktan ve onları okumaktan da geliyor. Bu konuda uzmanım.

Örneğin, şu anda, içki ısmarlamak için yaptığım teklifi hemen reddeden, çekici dudaklı kadının şimdi tekrar düşündüğünü biliyorum. Başını hafifçe eğmesi, parmaklarını barda sinirli bir şekilde tıklatması ve duruşunun hafifçe yumuşaması onu ele veriyor.

Vücudunun bana doğru eğildiğinin farkında değil. Sadece birkaç santim kaymış, ama *ben* fark ettim. Dudaklarını yalarken, sanki beni öpmek nasıl olurdu diye hayal ediyormuş gibi dudaklarına bakması, benden hoşlandığının kesin bir işareti ve eminim bunun için kendinden nefret ediyordur.

Beni değerlendirmeye devam ederken, dilinin ucunda bir soru olduğunu hissedebiliyorum, ama kendini tutuyor. Bu yüzden, benim bir beyefendi mi yoksa pisliğin teki mi olduğumu anlamaya çalıştığı için, duymak istediğini bildiğim şeyi söylüyorum. "Chase'i tanıyorum çünkü o da benim gibi avukat, ama lütfen bizi arkadaş sanmayın. Arkadaşlarım sadık ve aşırı derecede sadıktır." Chase'in aksine. O, berbat bir avukat ve berbat bir üne sahip.

"Ben sormuyordum," diye karşılık veriyor. "Sormana gerek yoktu."

Barmen içkilerimizi bara koyar ve ben ona yüz dolarlık banknotu uzatarak almasını söylerim. "Üstü kalsın."

"Teşekkür ederim, efendim." Barmen görünmez bir şapkayı kaldırıp takdirle gülümser ve uzaklaşır.

"Bana içki ısmarlamayacaksın." Adını henüz öğrenemediğim bu çarpıcı kadın çantasını karıştırır, elli dolarlık banknot çıkarır ve bana uzatır, ama ben reddederim.

"Parayı sakla. Senin arkadaşlığın paha biçilemez." Ona hafifçe gülümserken banknotu ona geri itiyorum. "İsrar ediyorsan, bir sonrakini sen alabilirsin, ama içkinin bedeli olarak bana adını söylemeni tercih ederim."

"Bunu kabul ettiğimi kim söyledi?" Bardağını işaret ediyor ve ben onun poker suratına neredeyse inanıyorum.

"Çünkü ben öyle dedim." Ve benimle bir içki daha içecek, inan bana. Zümrüt yeşili gözlerinde parıldayan merak bunu açıkça gösteriyor. Bana ilgi duymuyor olsaydı, hâlâ burada oturuyor olmazdı.

Yenilgiyi kabul eden bir iç çekişle, elli doları çantasına geri koyar. "Bir sonrakini ben alırım."

Bar taburesinde dönerek ona doğru yüzümü çeviriyorum, koltuğunu tutup onu bana doğru çekiyorum, ahşap ayakları zeminde gıcırıyor, bacaklarım artık onun bacaklarının iki yanında. "Aferin kızım."

Sözlerim, nefesini keserken göz bebeklerini büyüttü.

İhtiyacım olan onay buydu; onu etkiliyordu.

"Şimdi rahatlayacak mısın? Çok gerginsin." Ayağımı koltuğunun ayak dayama yerine koyuyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sesindeki güven kaybolur. "Çok uzaktaydın."

Gözlerine bakarım. "Sorun olur mu?"

"Eh, evet, sanırım, ve bu kadar yakınsan kimse bana tekrar asılmaya çalışmaz." Barı gözden geçirir, alt dudağını dişleriyle ısırır, birkaç dakika öncesine göre daha az kendinden emin görünür ve ben ona yaptığım etkinin tadını çıkarırım, çünkü ben hasta bir piçim ve gecenin sonuna kadar onu sikime oturtacağımı biliyorum.

İçkimi alıp, camın dibinde kehribar rengi sıvıyı döndürerek buzun bardağa çarptığını duyuyorum, sonra baharatlı viskiden bir yudum alıyorum.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Onu izlediğimi hissetmiş olmalı ki, gözleri benimkilere değdiğinde, sertçe yutkunup, tamamen hareketsiz bir şekilde bana bakıyor. Ve lanet olsun, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın. Nerede saklanıyordu bu kadın?

"Seninle yatmayacağım," diye patladı.

İkimize de yalan söylüyor, çünkü sağ gözü seğirerek kendini ele veriyor, ama şimdilik bunu görmezden geliyorum.

"Peki ya ismin? O da masada yok mu?"

Boğazını temizler, koltuğunda kıpırdanır, sonra resmi bir şekilde elini uzatır ve kendini tanıtır. "Ari."

Elini tutarken, cildinin ne kadar yumuşak olduğunu fark ettim. "Memnun oldum, Ari. Ben Nathan."

Gözlerini kırıştırarak, "Sana adımı verdiğim için bu gece seninle eve gideceğim anlamına gelmez, Nathan," diyor.

Onun alaycı yorumunda inandırıcılıktan eser yok. "Bundan emin misin?"
Elini tutmaya devam edip sıkıca sıkıyorum.
"Bunun asla olmayacağından emin olabilirsiniz."

"Avukatlardan nefret ederim," diye nefes nefese söylüyorum, sonunda yüz yüze geldiğim adam, Nathan Hart, bu gece barda kendimi ona karşı inkar edilemez bir çekicilik hissettiğim, ama aslında nefret etmek istediğim adam, beni unutulmaz bir zevke ulaştırıyor.

"Amin aynı fikirde değil. Sırılsıklamsın, Ari." Kalçalarını ileri geri hareket ettirerek, sikini içime sokup çıkarıyor, eskisinden çok daha hızlı, iç duvarlarımı okşuyor, taşakları kıcıma çarpıyor ve bacaklarımın arasında zevk birikirken uzun süre dayanamayacağımı biliyorum.

"Nasıl oldu da senin penthouse'una geldim?" diye inliyorum, nefesim kısa, kesik kesik çıkıyor, göğüslerim onun güçlü hareketlerinin etkisiyle yukarı aşağı zıplıyor.

"Çünkü sadece iki içkiden sonra ellerini benden çekemedin." Sözleri hızlı nefeslerle dökülüyor.

Kahretsin. Sadece avukatlardan nefret etmiyorum, şu anda kendimden de nefret ediyorum, çünkü o haklı. Ne halt ediyorum ben? Bunun için cehenneme gideceğim ve Nathan Hart ile seks yapmak planımın bir parçası değildi.

Beni büyüledi, yemin ederim.

Nathaniel "Yılan Oynatıcısı" Hart. Bu onun yeni lakabı olmalı. Belki de zaten öyledir.

Ve belki de onun gücü budur: karşılaştığı herkesi rahat hissettirmek, çekiciliği ve yakışıklılığıyla onları hipnotize ederek istediğini elde etmek.

Kuru mizahı ve etrafındaki güç havası da performansının bir parçası. Mahkemede bir şovmen; en azından tabloid gazeteler öyle diyor, çünkü büyük şirketler tarafından haksızlığa uğramış müvekkillerini savunuyor: tıbbi malpraktis, felaketle sonuçlanan yaralanmalar, haksız ölüm; büyük oynuyor ve kazanmak için oynuyor. O bir şov avukatı.

Konuşkan.

İddialı ve etkileyici. İkna edici.

Çok ikna edici. Onun yatağına bu şekilde girdiğime eminim.

Ancak, bunun kanıtını bulmak için kafamı yoruyorum ama bir şey bulamıyorum. Hiçbir şey.

Bana onunla eve gelmemi hiç istemedi.

Bunun yerine, onunla yatmayacağımı söylediğimde bana meydan okudu.

Bundan emin misin? Sözleri, tam hızda dönen bir çamaşır makinesi gibi kafamın içinde dönüp duruyor.

Kahretsin.

Buraya kendi isteğimle geldim. Bunu istiyorum.

Onu istiyorum.

Bu kötü. Berbat.

Kendi hayatımda bir yabancı gibi hissediyorum.

Barda, düşüncelerimi toparlayamadan onu öptüm. İlk adımı ben attım çünkü dudaklarını dudaklarımda hissetmek istedim. Dudaklarının ağzının kenarlarını çekişine karşı koyamadım, sanki bana ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi. Gerçekten sinir bozucu. Ağzından çıkan her hece beni her kelimesine bağladı ve bal gibi dilinden döküldü. Kendine güveni beni büyüledi. Ses tonundaki her ritmi ve vurguyu hissettim, bu da omurgamdan aşağı titremeye neden oldu. Ona olan çekimim çok fazlaydı, tam olarak anlayamadığım atomik bir el sıkışma ya da temel bir çekim gibiydi. Ona çekiliyorum ve onun da aramızdaki görünmez gücü hissettiğini biliyorum.

Gerilim, flörtöz şakalar, bana attığı her bakış, beni istediğini söylüyordu. Dayanılmaz hale geldi ve ona sahip olmak, ellerini üzerimde hissetmek istedim. Kısa bir süre uyluklarıma, sonra da elime dokunan ellerini. Ne olduğunu anlamadan, bir sonraki içki akarken elim onun elinin üzerine kondu, sonra onu dışarı çekiyordum. Beni duvara dayadığında onu durdurmadım ve o büyük, güçlü, kaslı ve hakimiyetçi elleriyle yüzümü kavradı ve oyun bitti. Öpücüğü, tutku ve özlemle dolu, daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Dili, bir orkestrayı yöneten bir maestro gibi, nazık bir hakimiyetle dilime dokundu. Kontrol ve duygunun mükemmel dengesi, vücudumda gürleyen bir notalar crescendo'su ateşledi. Heyecan vericiydi ve nefesimi kesti. Dilini bir kez hareket ettirmesiyle, sanki zamanı durdurmuş, beni yerinde tutmuş, beklentiyi artırmış gibiydi.

Şoförünün bizi almaya gelmesini beklerken, ona yalvardım — evet, yalvardım, ki bu hiç bana göre bir şey değildir — beni eve götürmesi için. Hiçbir erkeği onun kadar istememiştim.

içeri girdiğim anda kıyafetlerim çıkmıştı ve yatak odasına girmeden önce bacaklarımı ona dolamıştım ve onun penisini sürüyordum.

Bende ciddi bir sorun var. Sanki ahlakımı bir uçurumdan aşağı attım ve okyanusa çakılırken ona el salladım.

Şu anda kimim ben?

Oh, biliyorum, ben Ari "İkiyüzlü" Donovan'ım.

Ama bu bir aşk hikayesi değil. Onun ailesini mahvetmek için yapmam gerekeni yaptıktan sonra mutlu son falan olmayacak.

Bu gece, burada olmayı seçiyorum. Sadece bir gece. Ve sanırım ilk adımı attım çünkü onun dairesinde olmanın bana iki kat avantaj sağlayacağını düşündüm. Birincisi, çok uzun zamandır seks yapmadığım için istediğimi elde ediyorum. İkincisi, burada olmak, onunla ilgili her şeyle çevrili olduğum anlamına geliyor ve belki de takım elbisenin ardındaki adam hakkında daha fazla şey öğrenebilir, zayıf noktalarını anlayabilir ve bunu ailesinin hukuk firmasını yok etmek için kullanabilirim.

Tamam, onunla seks yapmak planın bir parçası değildi. Bu beklenmedik bir şey ve utancım bir mengene gibi bana yapıyor, kafatasımı sıkıştırıyor, onu çatlatmakla tehdit ediyor, ama yine de gitmiyorum.

Gidemezdim, çünkü şu anda bedenim üzerinde o kadar çok kontrolü var ki, savunmasızım.

Gitmeliyim.

Kal; seks harika.

İçimdeki günahkar kazanıyor.

Öyle yapacağım. Onu seks için ve istediğimi elde etmek için kullanacağım, başka bir şey için değil, çünkü burada kontrol bende, direksiyon başındayım, tam hızla ilerliyorum.

Her ne kadar o benim bedenimi kontrol ediyor gibi görünse de, her bakış, her dokunuş, her fısıldanan kelime kararlılığımı sarsıyor ve bunu gerçekten başaracak gücüm olup olmadığını sorgulamama neden oluyor.

Ama yapmalıyım.

Tereddüt edemem. Ailem adaleti hak ediyor ve onun ailesi yaptıklarının bedelini ödemeli. Burada olmak *istesem de istemesen de*, onu ne kadar arzulamış olsam da, buraya neden geldiğimi unutamam.

Bu yüzden bu gece ihtiyacım olanı alacağım, sonra onu mahvedeceğim.

Bu çok yazık, çünkü yatakta inanılmaz bir sevişiyor ve yemin ederim ki uzun penisi rahim ağzımı delmeye çalışıyor, vücudumdan zevk alıp her sinir ucumu uyandırıyor. Eminim ki güzel penis ödülü olsaydı, o kazanırdı.

Kalbimin çarpmasını durduramıyorum, ayın çekim gücü kadar kontrol edilemez, manyetik ve kaçınılmaz.

"Tanrım," diye bağıyorum, sırtım yataktan kalkarken bacaklarımın arasındaki sıcaklık artıyor ve onun penisini benim uyarılmamla kaplıyor.

"Tanrı değil, bebeğim, Nathan." Her kelimeyi kalçasını iterek vurgular. "Benim." *İtme.* "Adım." *İtme.* "Lanet." *İtme.* "Nathan." *İtme.* "Anladın mı?" dişlerini sıkarak, kalçalarını bir kez daha sertçe iterek diyor. "Siktir, Ari, boşalmalısın, amın çok sıkı, sikimi sıkıyor." Parmak uçlarını kıcıma o kadar sertçe batırıyor ki, iz bırakacaklarını biliyorum, sanki boşalmamayı deniyormuş gibi kendini derinlerde tutuyor.

"Durma," diye yalvarıyorum. Şu anda kendimden gerçekten nefret ediyorum. "Çok iyi geliyor." Sözlerim nefes nefese ve muhtaç bir şekilde çıkıyor.

Ellerini bileklerime doladı ve kaslı, bronzlaşmış vücudunu benimkine yasladı, cildi meme uçlarımı okşayarak onları sertleştirdi. Karın kasları yasaklanmalı ve inanılmaz derecede yakışıklı yüzüne bakmaktan kendimi alamıyorum. Koyu saçları, delici mavi gözleri ve daha fazla keşfetmek istediğim kasları ile, milyarder playboyların poster çocuğu gibi, ki buna dayanamıyorum. Tüm o para, pahalı takım elbiseler ve özel jetlerin altında, eminim o da şımarık bir babasının oğlu. Ama beni doldurmasını, ellerimi başımın üzerine itmesini, bana şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmlardan birini yaşatmak üzere olmasını seviyorum. Onun yüzünden diğer tüm erkekleri sevemeyeceğimi biliyorum.

Kendi düşüncelerimin ağırlığı altında bir kurabiye gibi ufalanıyorum ve o boynumu yaladığında başımı geriye doğru eğiyorum, bu da omurgamdan aşağıya doğru yakıcı bir sıcaklık dalgası yayılmasına neden oluyor.

"Uslu bir kız ol ve benim için gel," diye mırıldanıyor, bileklerimi yatağa bastırıyor.

Nathan ağzını ağzımın üzerine çökertir, dilini ağzımın arasına kaydırır ve o, penisini tekrar tekrar içeri ve dışarı sokarken, orgazmımı benden alaycı bir şekilde çıkarırken, ben keskin bir nefes alırım.

Bunda romantik olan hiçbir şey yok, hatta yakınından bile geçmiyor. Sert ve şehvetli. Buna can atıyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Sadece bir gecelik.

Dillerimiz birbirine değiyor, birbirine dolanıyor, tadıyor, yalıyor, keşfediyor. O kalçalarını benimkilere vururken, bu her yönüyle günahkar ve yasadışı. Bacaklarımı beline dolayarak onu bana daha yakın çekiyorum, çünkü ondan doyamıyorum.

Olmaması gerekirken, bu çok doğru, çok iyi geliyor. Bu çok yanlış.

Yanlış bir şekilde doğru.

"Gel," diye mırıldanıyor dudaklarıma.

O emrettiğinde orgazmım beni şiddetle vurur ve o kadar sert boşalırım ki, görüşümün arkasında parıldayan ışıklarla karışık siyahlar görürüm. Vücudumun etrafında burgu gibi döner, gerginliği gevşetir ve yerine yoğun bir zevk koyar, o kadar coşkulu bir his ki, beni özgürleştiriyormuş gibi gelir. O da benimle birlikte boşalır, kendini içimde boşaltır. Prezervatif taktığı için minnettarım, çünkü aksi takdirde hamile kalırdım, çünkü o gelmeye devam ediyor, titriyor, adım binlerce kez söylemiş gibi haykırıyor ve bunu bir onur nişanı gibi taşıyor. Bu hem ateşli hem de cehennem gibi, çünkü özel olmadığımı biliyorum ve muhtemelen bunu her hafta sonu yapıyor, yatağındaki her çentik zihninde kayıtlı.

"Siktir. Kahretsin. Siktir. Amin..." Dişlerini sıkıyor ve alnını alnıma değdiriyor, sıcak nefesi yüzümü tozluyor ve adını bilmek istediğim baharatlı kokusuyla beni sarmalıyor.

Hayır, istemiyorum; o, kötü seçimler ve kötü fikirler gibi kokuyor.

Onun etrafında iç duvarlarımı sıkılaştırıyorum, her damla spermi içinden çekiyorum, o ise sanki durduramıyormuş gibi çok daha yavaş bir şekilde vücudumun içinde girip çıkıyor. Durmasını istemiyorum; içimde inanılmaz bir his uyandırıyor.

Alnımı, sonra şakağımı öper, sonra yanağıma geçer ve tekrar dudaklarımı öper. Bu çok samimi ve kalbimin, bitiş çizgisini geçmek üzere olan bir yarış atından daha hızlı attığını hissettiriyor.

Bu çok fazla.

"Hâlâ benden nefret ediyor musun?" diye soruyor, bana bakarak, kendinden memnunmuş gibi. "Sana hayatının en iyi orgazmlarından birini yaşattıktan sonra bile mi?"

Ona bakarken, gülümsememek için tüm irademi kullanıyorum. "Sen kibirli bir pisliksin." Ses tonum alaycı ve şımarık. Orgazmımın ne kadar sarsıcı olduğunu ona söylemem mümkün değil.

"Adımı haykırışından, bu şimdiye kadar yaşadığın en iyi orgazm olduğunu anlıyorum."

Kahretsin, onun adını mı bağırdım? Bu korkunç.
Beni bir kitap gibi okuyabiliyor ve bundan nefret ediyorum.

Bu gece olan her şeyden pişmanım. Ama aslında değil.

Belki biraz.

Durmaya yetecek kadar değil.

"Daha iyisini yaşadım," yalan söylüyorum ve o da bunu anlıyor, ağzında şeytani bir gülümseme beliriyor.

"Berbat bir yalancısın." Dudaklarımla dudaklarını yakaladı ve beni nefes nefese bırakacak şekilde öptü, beni sıvı altın bir su birikintisine dönüştürdü. Dokunuşu, sanki saf erimiş ısı gibi parıldadığımı hissettiriyor ve içimden ateş nehri gibi akıyor. "Ve sen kendi iyiliğin için fazla güzelsin."

İtirafı kalbimin içinde bir yer bulur ve orada güvenli bir şekilde yerleşir, ama sözlerinin közleri boğazımın içini kazıyan sıcak dikenler gibi hissettirir.

Sevmemem gereken ama sevdiğim kelimeler.

Vücudumdan çıkarken, onu kaybetmenin acısıyla inlerim ve o yavaşça bileklerimi serbest bırakırken, yakınlığımızı anında özlerim.

Çömelerek dinlenirken, prezervatifi dikkatlice çıkarır ve bağlar, sonra yere atar.

"Gözlerini benden ayırma, bebeğim."

Bunu iki kez söylemesine gerek yok; ona bakmaktan hiç vazgeçmedim.

"Demek avukatlardan nefret ediyorsun?" diye soruyor. Ellerini dizlerimin üzerine koyarak

dizlerimin üzerine koyarak, diz çöktüğü yerde bacaklarımı daha da açar, sonra ellerini iç uyluklarımdan aşağı doğru gezdirir, bu da tüylerimi diken diken eder, vücudumdaki her kıl onun dikkatini çekmek için dikilir.

"Evet," diye cevap veriyorum, artık çok daha sessiz bir sesle, ve onun beni nasıl hissettirdiğini sevdiğimi söyleyemiyorum, ama içimden akan sıvılar ve sertleşmiş meme uçlarımdan ne kadar tahrik olduğumu anlayacaktır.

Ve ben tüm avukatları sevmiyorum, sadece *onun* ailesini. Ama bunu kendime saklıyorum.

Parmak uçları amıma ulaştığında tüm mantığımı yitiriyorum. Bana dokunma şekli, cinsel kimya hakkında düşündüğüm her şeyi sorgulamama neden oluyor. Hava bununla uğultulu, dokunuşu cildimde çatırdayan statik elektrik gibi.

Am dudaklarımı birbirine bastırıyor, aşırı hassas klitorisime baskı yapıyor, sonra başparmaklarını aralarına sokup nazikçe ayırıyor. "Ama bunu yapmam hoşuna gidiyor, değil mi? Avukat olmama rağmen."

"Evet." Vücudum bana ihanet ediyor ve başparmağının ucu klitorisimi okşadığında, kalın parmağını içime sokmadan önce, ağzımdan bir inilti kaçıyor, ardından bir tane daha. Onun adını haykırdığımda, göz bebekleri arzuyla koyulaşüyor, bunu gizleyemiyorum.

Parmaklarını iç duvarlarıma kıvrarak sanki tekrar boşalmamı işaret ediyormuş gibi yapınca meme uçlarım sertleşir.

Diğer elini tekrar sertleşen penisine dolayarak kendini okşadı. "Bunda çok iyisin," diye itiraf ettim, çünkü onun deneyimli. Kalçalarım, sanki kendi iradeleri varmışçasına onun parmaklarını sürerek hareket ediyor. "Kaç yaşındasın?" Kaç yaşında olduğunu zaten biliyorum, ama bana söylemesini istiyorum.

"Kırk dört," diye cevaplıyor, eliyle sikini sikiyor. Ağzım sulanıyor, çünkü ön sıvısı yarıklarından sızıyor. Onu tatmak ve dilimi sikinin kalın damarlarında gezdirmek istiyorum.

Vay canına, kırk dört yaşında, son erkek arkadaşımdan daha dayanıklı, oysa o sadece otuz yaşındaydı.

"Bunu soruyorsun çünkü kırklı yaşlarındayım ve bütün gece sevişemeyeceğimi mi düşünüyorsun, Ari?"

"Eminim bütün gece dayanamazsın, ihtiyar." Basmamam gerektiğini bildiğim düğmelere basıyorum.

"Lanet olası ukala." Parmaklarını içimden çıkarıyor, amımı tokatlıyor ve tekrar içeri sokuyor. Zevk ve acının karışımı, sanki parlak dolunay altında bir kurtmuşum gibi, havayı bir çığlıkla delip geçirmeme neden oluyor.

"Hepsi bu mu?" Nefes nefese onu kızdırıyorum, eylemini tekrarlamasını sağlıyorum ve bu sefer amımı çok daha sert tokatlıyor, istediğimi veriyor. "Boşalmam lazım," inliyorum, boşalmamı hızlandırmak için kalçalarımı daha hızlı hareket ettiriyorum.

O, sikini okşamayı bırakır ve aynı anda parmaklarını içimde hareket ettirmeyi bırakarak kalçalarımı sabit tutar. "Ben izin verdiğimde boşalacaksın. Şimdi, uslu bir kız ol ve bana kaç yaşında olduğunu söyle, Ari?"

Silahın ateşlediği mermiden daha hızlı cevap veriyorum, boşalmama izin vermesi için çaresizce. "Yirmi dokuz. Benim şeker babam olabilirsin." Onunla dalga geçiyorum ve o da bunu biliyor. Parmaklarını tekrar içime sokup çıkarıyor, bu sefer çok daha hızlı, sanki cevabımı beğenmiş gibi.

"Lütfen beni tekrar boşalt." O iç duvarlarımı okşarken, G noktamı ovarken, başımı yatağa geri atıyorum ve elini tutup daha derine girmesini istiyorum.

Islak uyarılmamın sesi, inlemelerim ve onun kendini yumruklaması birleşerek kendi ecstasy senfonimizi oluşturuyor.

"Boşaldığında bana bak," diyor.

Sanki onun büyüüne kapılmış gibi, sorgusuz sualsiz itaat ettim, gözlerimi ondan ayıramadım.

"Aferin kızım."

Onun övgü dolu sözlerine titriyorum, bu hoşuma gideceğini düşünmemiştim ama gidiyor.

Vücudumuz o kadar iyi uyum sağlıyor ki, bu tuhaf ve harika bir şey ve bu noktada eylemlerim üzerinde hiçbir kontrolüm yok. O, ustaca vücudumdan bir orgazm daha çıkarırken, ben onun söylediği her şeyi yaparım. Zevk vücudumun her yerine yayılır ve tüm duyularımı elimden alır. Yoğun orgazm beni titretip sallarken, ayak parmaklarım yatağa kıvrılır ve parmaklarım onun elinin derisine gömülür, parmaklarını benim sıvılarımla ıslatır.

"Sen çok güzelsin, Ari." Gözleri ruhumu delip geçiyor, sanki içimi araştırıyor, düşüncelerimi çözüyor gibi.

İçimde kıpırdayan duygular beni tedirgin ediyor, yüzleşmek istemediğim duygular. Bu geceki çekiciliğinden başka bir şey hissetmek istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum.

Bana baktığında hiçbir şey hissetmek istemiyorum ve sesini alçaltınca, damarlarımda şu anda olduğu gibi nabzımın hızlanmasını da istemiyorum. O, kendi iyiliği için fazla çekici olan kibirli bir adam. Ama bedenim beni dinlemiyor ve düşüncelerim bana ihanet ediyor. Onun aleyhine ne kadar çok neden sıralarsam sıralayayım, bana tekrar ne kadar güzel olduğunu söylediği anda eriyorum.

Gerçekten öyle mi demek istiyor?

Kimin umurunda? Önemli değil.

Bana toparlanacak zaman tanımadan parmaklarını içimden çıkarır ve ben bu kaybın şokuyla sarsılırım. Hareket edecek kadar yorgunum, parmaklarından benim spermimi yalamasını izlerim.

Vay canına, bu çok seksi.

Sonra komodinden başka bir prezervatif alıyor. Dişleriyle yırtıp açıyor ve ben hala tamamen güçsüz bir şekilde yatarken sert sikine geçiriyor. Nefesim normale dönmeye bile fırsat bulamadan, beynimin yetişemeyeceği bir hızla yatağa uzanıyor ve hiç çaba harcamadan, güçlü kaslarını esneterek beni üstüne çekiyor.

Penisini girişime hizalarken, bacaklarımı genişletiyorum ve o, benim için çok ıslak olduğum için kolayca içeri giriyor. Onun için.

"Şimdi benden nefret ediyormuş gibi sik beni, Ari." Yukarı doğru ittiğinde, boynundaki kalın tendonlar gerginlikten şişti.

Eh, bu kolay.

Hayır, değil.

"Tamam." Bu kadar uysal olmak benim karakterime hiç uymuyor.

Kahretsin, başım büyük belada.

Ama bu gece burada kalacağım ve sabah güneş doğmadan onun sikici penthouse'unu biraz karıştıracağım.

Sonuçta benim planım bu.

San Francisco güneşi, yatak odamdaki geniş cam panellerden içeri girerek beni uyandırıyor.

Biraz sersemlemiş durumdayım, sonra birdenbire bir kasırğa gibi beni vuruyor.

Ari.

Geceyi birlikte geçirdiğim olağanüstü kadın.

Yatağın soğuk olan diğer tarafını okşayarak, hızla dönüp yalnız olduğumu teyit ediyorum. Hayal kırıklığı, güneşli bir günde yağmur gibi üzerime çöküyor. Bu beklenmedik bir şey ve boğazımda biriken yoğun duygulara hazırlıklı değilim.

Keşke gizlice dışarı çıkmasaydı.

Yatağın başucundaki cep telefonumu alıp saati kontrol ettim ve uyanmak için yüzümü ovuşturdum. Saat sekiz. "Kahretsin." Yıllardır bu kadar geç uyandığım olmamıştı, muhtemelen sabahın erken saatlerine kadar adımı haykıran siren yüzündendi.

Avukatlardan nefret ettiğini söyleyen biri için, benim sikimi emerken hiç şikayet etmedi. Hatta bana ne kadar lezzetli olduğumu ve sikimin ne kadar mükemmel olduğunu söyledi. Bir kadın bana bunu ilk kez söyledi ve onun, sanki benim sikim sırf onun için yapılmış gibi mırıldandığını, sonra da kendine susmasını söylediğini kaçırmadım, ki bunu eğlenceli buldum.

Belki de haklıdır, çünkü sanki onun için yapılmış gibi hissettim. Ama bu doğru olamaz, değil mi?

Yorgunluk bastırıldığında, kollarıma uykuya dalmadan önce bana sokulup tamamen memnun görünüyordu.

Birincisi, kadınları asla evimde yatıya kalmaya almam, ikincisi, sarılmayı seven biri değilim, ama onunla birlikte olmak iyi geliyordu.

Hatta doğruydı.

Onu sadece güzelliği için ya da hayatımda bir şeylerin eksikliği nedeniyle çekici bulmuyorum, onun enerjisi ve o lanet olası akıllı ağzı benim sikimi

çıldırtıyor.

O farklı.

Onu unut, hayatında bir kadın için zamanın yok.

Yorganı geri atıp odanın diğer ucuna fırladım, bir çift boxer giydikten sonra yatak odamdan çıkıp, umarım hâlâ burada olan ve yeni bir takıntıya dönüştüğüm kadını aramaya başladım.

Oturma odasının açık alanına geçince, durup bir sütunun arkasına saklanıyorum ve Ari'nin kıyafetlerini bulmaya çalışırken eğlenerek onu izliyorum.

"Külotum nerede?" Tek ayak üzerinde zıplarken, önce bir topuğunu, sonra diğerini giyiyor, uzun siyah saçları koşarken her yere savruluyor. "Kendine gel, Arianna."

Onun tam adını dilimde yuvarlarım, nasıl hissettirdiğini denerim. "Arianna." Onun gibi güzel.

Onunla ilgili her şey beni büyülüyor ve durup ellerini iki yana açtığında hipnotize olmuş gibi onu izliyorum. Derin bir nefes alır, etrafı gözden geçirir ve sonra günahkar kıvrımlarını saran kırmızı elbisesinin kumaşını düzeltir. "Siktir et. Kim külotu ihtiyaç duyar ki?" Kafasını sallar, çantasını alır ve mermer zeminde topuklu ayakkabılarının sesini yankılayarak asansöre doğru yürür. "Kahretsin," diye küfrediyor ve parmak uçlarında yürümeye başlıyor.

Oh, gizlice dışarı çıkarken yakalanmak istemediği açık.

Normalde, bana eşlik etmesini istediğim kadınlardan kurtulmak için uğraşırım, ama bunu çok sık yapmam. Aslında, bunu yapmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, en son ne zaman seks yaptığımı bile hatırlamıyorum ve Ari'nin gizlice kaçması benim için tam bir sürpriz.

Hoşuma giden bir sürpriz değil. Aslında, bundan nefret ediyorum.

Bugün Cumartesi, yani bu sabah kardeşlerimle tenis oynayacağım, sonra da çalışacağım, ama planlarımı iptal edip günü onunla geçirmeyi tercih ederim, çünkü onu daha iyi tanımak istiyorum.

Hayal mi? Belki.

Ulaşılamaz bir hayal mi?

Kesinlikle.

Daha önce hiç böyle düşünmemiştim.

Garip.

Sanırım bunları sevmiyorum.

Hayatımda bir kadın için zaman yok; bu yüzden hiç evlenmedim.

Yaklaşmadım bile. Kendimi

kendimi adayabileceğim birini bulamadım.

Benim deli gibi çalışma saatlerime ve muazzam iş yüküme katlanıp, muhtemelen çocukları tek başına büyütecek kadar harika biri olması gerekirdi.

Bunu kimseye yaşatmak istemedim ve bu yüzden annemin beklentilerine rağmen sonsuza kadar bekar kalmaya yemin ettim. Babam, şu anda hepimizin çalıştığı hukuk firmasını kurmak için canını dişine takarken, annem beni ve üç küçük erkek kardeşimi tek başına büyüttü. Yüzlerce avukat istihdam eden, ülkedeki en büyük hukuk firmalarından biri olan firmamızda, babam fedakarlıklar yaptı ve hiç evde olmadı. Kardeşlerimin oynadığı tüm beyzbol ve futbol maçlarını kaçırdı, benim tenis maçlarıma ise bir kez bile gelmedi.

Üç kardeşimle birlikte firmanın yönetimini devraldığımdan beri, neden gece yarısından önce eve hiç gelmediğini ve yılda sadece bir kez tatile çıktığını anlıyorum: firma tüm zamanınızı istiyor. Davalar arasında uyumaya bile zar zor zaman buluyorum. Başka hiçbir şeye, hele ki bir eşe yer yok.

Uzun saatler çalışmak kralların yapıldığı yoldur ve benim kraliçeye ihtiyacım yok.

Garip bir şekilde, son zamanlarda biriyle yerleşik bir hayat kurmayı çok düşünmeye başladım, ki bu benim için aptalca bir şey, çünkü kariyerim göz önüne alındığında bu fikri düşünmemem gerektiğini biliyorum; ancak, geçen yıl parmaklarımın sayısından daha fazla düğüne davet edildiğim için, son zamanlarda bir şeyleri kaçırıyor muyum diye düşünmeye başladım. Eğer tüm arkadaşlarım ruh eşleriyle evlenip aşkı buluyorsa, belki de onların takıntılı olduğu evlilik meselesinde daha fazlası vardır.

Ama bu benim için önemli değil, çünkü bu benim için geçerli değil. Olamaz da. Ben koyun değilim, liderim, takipçi değilim.

Sessiz kalarak, Ari'nin kör noktasında durup onu dikkatle izliyorum. onu izliyorum.

"Hadi." Asansörün daha hızlı gelmesini sağlayacakmış gibi çağrı düğmesine defalarca basıyor

dijital sayacı izlerken, sinirli bir şekilde dizlerini ileri geri sallıyor. Asansörün vınlama sesi geldiğini haber veriyor ve kapılar açılmadan önce bir zil sesi duyuluyor. "Sessiz ol," diyor, parmağıyla asansör kapılarını işaret ederek. "Kaçışımı mahvedeceksin."

Dudaklarımı kıvırıyorum. Farkında bile olmadan komik davranıyor.

Kapılar açılır ve içeride duran üç kardeşim görünür. Ari ile bakışmaya başladıklarında, yüksek sesli ve birbirine karışan sesleri aniden kesilir.

Bir anlık sessizlik olur ve onun kardeşlerim üzerinde sahip olduğu gücü görürüm. O nefes kesici ve tek bir bakışıyla sizi suskun bırakabilir. Dün gece bana birkaç kez olan bir şey. Özellikle, sanki benden doyamıyormuş gibi sikimi emip, o kocaman gözleriyle bana baktığı zaman. Bunu sadece beni memnun etmek için yapmıyordu, bundan zevk aldığı ve daha fazlasına ihtiyaç duyduğu için yapıyordu. Kendini döndürüp yüzüme oturdu ve ben hiçbir şey göremez ve düzgün düşünemez hale gelene kadar beni emdi, sonra da dilimin üzerine boşaldı.

Ne heyecan vericiydi.

Neden onun gitmesine izin veriyorum ki?

Çünkü sadece bir gecelikti, seni sikik pislik.

Bağlanmam ve *asla* bağlanmayacağım.

"Harika," diye mırıldanıyor Ari, sonra kibarca "Günaydın" diyor. Asansörün yönüne başını sallayarak onu işaret ediyor. "Ben de tam çıkıyordum."

Sonunda, benden dört yaş küçük olan Max, ilk harekete geçip dışarı çıkar. "Tamam, evet. Günaydın." Öksürür.

Sonra en küçük kardeşim Cole, Max'in ardından asansörden garip bir şekilde çıkar ve Ari ile göz teması kurmaktan kaçınır. "Üzgünüm. Biz, sadece..." "Kardeşlerimin kötü davranışlarını lütfen görmezden gelin." Benden yedi yaş küçük olan Eli benim , arkamda onların onların özür onlara daha şaşkınlıklarını telafi etmek için.

"Günaydın, hanımefendi." Bakışlarının onun kıvrımları üzerinde dolaşmasını özlemiyorum.

"Oh, bunlar senin olmalı." Şaşırmış gibi seslenen Max, giriş masasındaki yan lambaya asılı bir çift külotu parmağıyla tutup Ari'ye uzatır, sesindeki eğlence açıkça bellidir.

Çilekten daha parlak bir renge bürünen Ari, parmağından kırmızı ipek parçayı alır ve sıkıca yumruğunda bir top haline getirir. "Lütfen görmemiş gibi davran." Bakışları, ona bakan üç erkek kardeşim arasında gidip gelir.

Max alaycı bir şekilde ellerini kaldırır. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Harika." Asansöre biner ve ben bu anı fırsat bilip kendimi gösterip veda ederim.

Kapının hemen dışında durduğumda yüzü soluyor. Kollarımı kavuşturuyorum, ayaklarımla sağlam bir şekilde yere basıyorum ve bakışlarımı ona kilitliyorum. "Arianna."

"Nathaniel." Çenesini dik tutar ve kapılar kapanmadan önce vücudumu süzdüğünü fark ederim.

Sonra kaybolur.

Neden kalmasını diledim ki? "O

siren kimdi lan?" *Max.*

"Sırrını açığa çıkar ya da her ne haltsa."

Eli.

"Lütfen bana onun numarasını aldığını söyle."

Cole.

Bu sabah bu üç ahmakla tenis oynamadan da yapabilirdim.

Onların sorularını görmezden gelerek, bildiğim en iyi şekilde onlarla başa çıkıyorum. "Hayır. Hayır. Hayır." Her birini işaret ederek yatak odama geri dönüyorum. "On dakika sonra hazır olurum."

Eli sinirli bir sesle, "Bu aralar çok keyifsiz," diyor. "Ne demek bu aralar?

O her zaman keyifsiz bir vampir değil miydi?

? En azından biri sikini ıslatıyor," diye söylenir Cole.

Max savunmaya atılır. "Hey, benim bir şikayetim yok."

"Erkek fahişe," diye mırıldanıyorum ve seks, günah ve adını bilmek istediğim parfümünün kokusuyla dolu yatak odama giriyorum.

Yatak çarşaf larımı asla yıkatmayacağım.

Benim neyim var böyle?

"Yeter artık." Şakaklarımı ovuşturuyorum, sonra boxerımı kalçalarım dan aşağı indirip çıkıyorum ve duşa girip aptallığımı yıkamak için ovuyorum, ama soğuk su bana çarptığında anında pişman oluyorum, çünkü nedense onu üzerimden yıkamak istemediğim için kendimden nefret ediyorum.

Belki ona tekrar rastlarım. Belki de

rastlamam.

San Francisco büyük bir şehir ve onu daha önce hiç görmedim.

Yıldızlı duvara yumruğumu vuruyorum, onun numarasını istemediğim için kendime kızıyorum.

Gerçi gizlice kaçıyordu, bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor; tek gecelik bir ilişkiden fazlasıyla ilgilenmiyor.

Ve bu, itiraf etmek istediğimden daha fazla acıtıyor.

Neyse, hayatımda heyecanlandığım tek kadını bir daha asla görmemek için.

Zaten yalnız kalmak daha iyi. Az önce
bana Nathaniel mi dedi?
Annem dışında kimse bana öyle demiyor.
Ama Nathan'ın Nathaniel'den geldiğini anlamak için dahi olmaya gerek
yok.

Kahretsin.

Başımın arkasını aynalı asansör duvarına yaslayıp tavandaki aynada yansıyan görüntümü izliyorum. Midem bulanmadan kendime bakamıyorum bile.

Nathaniel Hart ile yattım.

Yakınlaşmak istediğim, ama cinsel olarak değil.

Onunla yatmayı, dairesine girmek için bir bahane olarak kullandım, ama aslında uyuyakaldım ve o uyanmadan önce oradan ayrılma fırsatını kaçırdım.

Bu gerçekten de oldu, ama en azından etkileşimimiz kısa sürdü.

Pişmanlığım ve suçluluk duygum çok belirgin ve vücudumda yıldırım hızıyla yayılıyor. Hayır, daha hızlı. Daha çok uzay mekiğinin atmosfere giriş hızı gibi.

Uyarı vermeden üzerime çöken ezici bir korku dalgası, göğsümdeki boğucu sıkışıklık nefes almamı zorlaştırıyor.

Ne yapıyorum ben?

Pazartesi ilk iş olarak yeni işyerimi arayıp işi almayacağımı mı söylemeliyim?

Ya beni görürse? O zaman ne olacak?

Oyun biter.

Boom!

Yıllardır planladığım her şey yanıp kül olacak. Öyleyse neden bir gecelik seks için her şeyi tehlikeye attım? Harika bir seksti.

Hayatımı değiştirdi.

Belki de değil, ama öyle hissettim.

Sadece seksti Ari. Kendini aksine ikna etmeye çalışma.

İçimdeki mantık, doğru ve yanlış, iyi ve kötü, başarı ve başarısızlık arasında gidip geliyor.

Sadece seks
değildi.
Değildi.
Daha
fazlasıydı.
Çok daha
fazlası.

Arıların nektara çekildiği gibi çekildiğim ve tadına bakmaya dayanmadığım biriyle seks yapmaktı. Her şeyi riske attığımı bilmeme rağmen.

Ne kadar aptalmışım.

Kulaklarımda çınlayan yüksek ses, kulak zarlarımdan kafatasımın içinde çılgılık atan bir yangın alarımına bağılıymış gibi hissettiriyor ve göğsümdeki sıkışma neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Sanki biri ciğerlerimdeki tüm havayı yumruklamış gibi hissediyorum, bu da kalbimin tam üzerinde elbisemin kumaşını yumruğumla sıkıştırmama neden oluyor.

Kendine gel, Ari. Şimdi pes etme zamanı değil. Bu sadece bir aksilik, daha fazlası değil.

Ya da belki de fazla düşünüyorum.

Gözlerimi kapatıp utanç ve pişmanlıkla dolu derin bir nefes alıyorum ve asansörün kasabayı kasıp kavuran bir kasırga gibi dönmeyi bırakması için sessizce dua ediyorum.

Aklımı kaçırmışım gibi
hissediyorum. Bir nefes daha
alıyorum.

Sonra nefesimi verip bir saniye tutuyorum.

Vücudumu saran dayanılmaz kıyamet hissi geri çekilene kadar bunu tekrar tekrar yapıyorum ve kendimi onu ayaklarımın altında ezip paramparça ettiğimi hayal ediyorum.

"Korkuyorsun, korkmayı bırak." Gözlerimi açıyorum, başımı sallıyorum, hala dengesiz hissediyorum.

Ki öyleyim.

Planımın işe yarayacağını düşünmek aptallıktı. Meğer o plana *kendimi* dahil etmemişim.

Ya da onunla karşılaştığımda nasıl tepki vereceğimi. Nathan.

Kendimi çok görünür kıldım. Fazla görünür. Ve tanınabilir.

Her sonucu hesapladım, bir satranç oyuncusu gibi stratejik hamleler yaptım ve mükemmel bir gambit planlayan bir usta gibi kendimi yeni bir işyerinde konumlandırımdım.

Yine de onunla yüz yüze gelmenin öngörülemezliği, beni geri adım attırdı ve her şeyi mahvetti. Bu hesaplanmış bir risk bile değildi; benim için düpedüz aptalca bir hareketti.

Sanırım artık geri dönüş yok. Bunu sonuna kadar götürmeliyim.

Uyum sağlayacağım. Bu küçük aksaklığa uyum sağlayacağım. Ve kazanacağım.

Daha güçlü hissederek omuzlarımı geriye doğru çekiyorum, vücuduma güç topluyorum, sonra dik durup ayaklarımın üzerine basıyorum, savaş öncesi bir savaşçı gibi kendimi sağlam bir şekilde hazırlıyorum.

Bunu yapabilirim.

Bunu yapacağım.

Ve kimse beni durduramayacak.

Benim yetişemeyeceğim kadar hızlı yürüyen insan kaynakları müdürü Janice, not almam gereken ama alamadığım personel isimlerini, departmanları ve yerleri sıralıyor. Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır içinde olmak istediğim binada olsam da, içimden bir çöküntü yaşıyorum.

Yeni bir haftanın başında buradayım, ama cuma gecesi olanları unutmaya karar verdikten ve hafta sonunu dairemi temizleyerek, market alışverişi yaparak ve Yellowstone'un tüm bölümlerini üçüncü kez arka arkaya izleyerek geçirdikten sonra kendime pek güvenemiyorum. Sonra başka bir karar verdim. Bir hafta burada kalacağım.

Gelip gideceğim. Görev tamamlandı.

"Yönetim ekibi en üst katta mı?" diye araya giriyorum ve Janice'in tanıtımını böldüğümde, onun attığı adımların iki katını atıyorum.

Burun deliklerini genişleterek, başını küçümseyerek salladı ve "Evet. Bunu zaten söyledim. Şimdi dikkatini ver, Ari."

"Yemin ederim, sadece açıklığa kavuşturmak istedim." Janice'i üzmem istemem. On yıldan fazla süredir şirkette çalışan Janice, ofisteki herkesi ve her şeyi çok iyi tanıyor. Onunla iyi bir ilişki kurmak, sadece bir hafta için olsa bile çok değerli olabilir.

Kayıt odasında bodrum katında çalışacağım için, ortaklar veya yönetim ekibi tarafından görülmeyeceğim için rahatladım. Aramızda ondan fazla kat var, ki bu da tam istediğim şeydi. *Ne rahatladım ama.*

Kimseyle karşılaşmamak için herkesten daha erken gelmem gerekirse, öyle yaparım. Bir hafta boyunca merdivenleri kullanmam gerekirse, öyle yaparım. Öğle yemeğimi masamda mı yiyeceğim? Onu da yaparım.

Aslında, bu hafta ikinci adım "Kaçınma" olacak. Arianna "Kaçınma" Donovan.

Mükemmel.

"Janice." ılgınca görünen, dağınık saçlı bir kız, sanki çok zor bir gün geçirmiş gibi görünüyor ve saat daha sabah dokuz bile değil. "Geri gelmeyecek." Dizüstü bilgisayarı göğsüne sıkıca bastırıyor ve dizüstü bilgisayarın kenarlarını saran parmak eklemleri beyazlaşıyor, sonra da bir zamanlar kusursuz görünen bir topuzdan kaçmış olan bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Az önce aradı."

Janice dudaklarını büzerek, "O adam benim sonum olacak. Evelyn nerede?" diye sorar. İlk sorusunu zayıf kıza yöneltir.

"Tatilde."

Janice ağzından başka bir isim daha fırlatır. "Jodie?"

"Bütün gün toplantıda."

Tenis maçı gibi, gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. "Jessica?"

"O da tatilde. Diğerleri de ya toplantıda, ya meşgul ya da bugün müsait değiller."

Janice ellerini beline koyar ve boynunu geriye doğru eğirir. Tavana bakarak, abartılı bir şekilde uzun bir nefes verir. "Burada her şeyi ben mi yapmak zorundayım?" Başını eğerek, bana *keskin* bir bakış *atar*. "Notları sen tutabilirsin."

"Evet," diye cevap veriyorum, ne olup bittiğinden emin olamadan.

"Bu bir soru değildi. Beni takip et." Janice ayak parmaklarının ucunda dönerek aceleyle masaların arasından geçer. "Samantha, formları çıkar."

"Evet, Janice." Artık Samantha olarak tanıdığım kız, parmakları ekran üzerinde hızla hareket ederken parmakları ekran üzerinde hızla hareket eder. "İşte." Dizüstü bilgisayarı önüme tutar. "İmza yazan yere parmağınla imza at. Bu bir dokunmatik ekranlı dizüstü bilgisayar."

"Ne imzalıyorum?" diye soruyorum, kafam karışık, çünkü belgenin başlığını göremiyorum.

"Bir alışan gizlilik anlaşması," diye soğukkanlılıkla cevaplar Janice.

Tabii ki, böyle bir şeyi imzalamam gerekeceğini tahmin etmiştim. Bu, büyük planımı karmaşıklaştırıyor, ama dikkat çekmek istemiyorsam, uymak zorundayım.

İşaret parmağımın ucuyla imzam atıyorum ve dizüstü bilgisayarını Samantha'ya geri veriyorum.

"Bu taraftan." Janice asansörleri geçip köşede gizli olan başka bir asansöre doğru yürür. Duvara bir anahtar kartı dokundurur, kapılar açılır ve bana anahtar kartını uzatır, sonra Samantha'nın dizüstü bilgisayarını

ve elime tutuşturur. "Buna ihtiyacın olacak. Tanıdığın tüm yazılımlar içinde var."

"Nereye gidiyorum?" Asansöre girerken, kendimi kandırılmış hissediyorum. "En üst kata. Bugün başka kimse "

Kapının kapanmasını engellemek için kapıyı açık tutarak, "Ne? Hayır." diye bağırırım. Üst dudağımda ter damlaları belirir. "Beni kayıt memuru olarak işe aldınız." O işe bir nedenden dolayı başvurdum.

"Bu pozisyondan önce hukuk sekreteri olduğun ve etkileyici bir özgeçmişin olduğu düşünülürse bu çok saçma, Ari." Janice sert bir ifadeyle geri adım atmaz. "Toplantıda tüm kararların, alınan kararların ve önerilerin veya tekliflerin sonuçlarının tam metnini yazman gerekiyor. En üst kattaki resepsiyonistimiz Joseph'i arayıp sana geldiğini söyleyeceğim. Terfin için tebrikler."

Terfi mi?

Hayır!

Bu olamaz.

Kalbim, ağır metal grubu gibi göğüs kafesime vuruyor. Bilinçsizce, elimi havaya kaldırıp kapıyı açık tutan yerden çekiyorum ve kapı kapanmaya başlıyor. "Bunu yapamam." Birkaç adım öne çıkarken sesim birkaç oktav yükseliyor ama çok geç kalmışım ve kapılar çarpıp kapanıyor, beni içeride hapsetmiş oluyor.

"Şirkete hoş geldin, Ari." Janice'in sesi kapının arkasında kayboluyor, kalın bariyerden geçerken boğuklaşıyor.

"Kahretsin." Elimini saçlarımdan geçiriyorum. Aklımdaki bu değildi.

Daha önce hiç hissetmediğim bir panik beni boğmak üzereyken, elimle çarpan göğsümü tutuyorum.

Şu anda kalp krizi geçirirsem, bu kötü bir şey olmaz; en azından bu şekilde, hayatımı mahveden adamın oğluyla ya da dünyayı sarsan seks yaptığım adamla bir daha yüz yüze gelmeden asansörde ölebilirim. Harikaydı. Unutulmazdı.

Stratejim Cuma günü rayından çıkmaya başladı, vagonum rayda hızla ilerliyor ve ben kontrolü kaybediyorum.

Hiçbir şey plana göre gitmiyor. Tüm olasılıkları yanlış hesapladım.

En üst kata ulaştığımda çarpışmaya hazırlandım — raydan çıkıp çarpışmada patlayacağım — bunun gerçekleşmesine dakikalar kaldı, eminim.

"Merhaba, ben Joseph, tanıştığımıza memnun oldum." En üst kattaki resepsiyonist beni hemen karşıladı, nazikçe dirseğimi tuttu ve bizi acilen toplantı odasının kapısına doğru yönlendirdi.

"Neden toplantının tutanaklarını tutamıyorsun?" Farların ışığında donakalmış bir geyik gibi, şaşkınlık ve rahatlık alanımın o kadar dışındayım ki, ağzım Sahra Çölü'nden daha kuru. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"İçeride su var." Joseph çenesini odanın yönüne doğru uzatır.

"Daha güçlü bir şeye ihtiyacım olabilir."

"Bunu işten sonraya saklayalım, tatlım." Sıcak bir gülümsemeyle. "Ve tutanakları tutamam, ben sadece resepsiyonistim. Benim işim güzel görünmek." Manikürlü parmaklarını mükemmel şekillendirilmiş dalgalı saçlarının üzerinde gezdirerek ekliyor, "Ve herkesi mutlu etmek tam zamanlı bir iş, bir de müşterilere nazik davranmak, kahve yapmak, telefonları filtrelemek ve en aza indirmek var. Bunların yanı sıra, talimat verilmedikçe kimseye Bay Huysuzla konuşmamalarını hatırlatmak da yorucu."

"Bay Crankypants da kim?"

Joseph göz kırpmıyor. "Teknik olarak bu kattaki herkes öyle. Ama biri diğerlerinden daha kötü. Göreceksin."

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Ne düşünüyordum ben? *Bunu yapamam.*

"Evet, yapabilirsin."

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım.

"Vay canına, çok güzelsin." Joseph bir adım geri çekilir ve kıyafetime onaylayarak mırıldanır. "Çok güzelsin, kızım."

Gergin bir kahkaha çıkıyor içimden. "Bir tavsiyen var mı?" Bunun için çok geç; başımı belaya soktum ve şimdi kaçarsam

eğer şimdi kaçarsam.

"Dinle. Hızlı yaz. Crankypants'ın seni etkilemesine izin verme çünkü bu kişisel bir şey değil, o sadece, şey... göreceksin. Ve son olarak, görünmez ol."

Uzun bir nefes verdim; bunu yapabilirim. "Anladım. Ve ilk gün kendime işememeye çalışacağım."

Joseph gülümsedi. "Seni sevdim ve arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum." Aramızdaki boşluğu işaret etti. "Umarım onun önceki sekreterinden daha uzun süre kalırsın."

Arkadaş mı? Hayır. İşe yarayabilecek biri mi? Evet.

"Harika, bir gece iş çıkışı bir şeyler içmeye gidelim." Onun önceki davetini kabul ettim.

Aldatmak bana hiç yakışmaz, ama hedefime ulaşmak için atmam gereken küçük bir adım.

"Anlaştık," der Joseph, kapıyı açarken beni geçip diğer eliyle omzumu tutarak odaya girmem için beni teşvik eder. "İki saat sonra görüşürüz."

İki saat mi? Toplantı o kadar mı sürecektir? Önce tuvalete gitmeliydim.

Omzumun üzerinden ona soruyorum, "Ben yeni kayıt memuruyum." Janice'in terfi aldığı söylerken ciddi olduğuna inanamıyorum, ben terfi istemiyorum. "Onun yeni sekreteri olduğumu söylerken ne demek istediniz? *O kim?*"

"Yakında tanışacaksın." Beni odanın içine itti ve ben beceriksizce odaya girdim, kapı arkamdan kapanırken masadaki herkes bana dönüp benim felaketi izlemeye başladı.

Dünya, beni şimdi yut gitsin.

Kendime çok fazla dikkat çekiyorum.

Durup, dizüstü bilgisayarı göğsüme sıkıca bastırıp, korkuyla dolu derin bir nefes alıyorum ve hızla yüzleri inceliyorum. Oh, şükürler olsun. Toplantı odasındaki masanın etrafında oturan tanıdık olmayan insanlar bana bakarken, rahat bir nefes alıyorum.

Omuzlarımı indirip, bu sabah binanın kapısından girdiğimden beri hissetmediğim tüm özgüvenimi topluyorum ve ne kadar telaşlı olduğumu gizlemek için elimden geleni yapıyorum. *Tamam, belki bunu başarabilirim...*

"Günaydın." Onlara hafif bir gülümsemeyle selam verdim, masanın etrafından dolaştım ve masanın ucuna oturdum. Onlar ise kibarca selam verdikten sonra birbirleriyle konuşmaya devam ettiler.

"Beş dakika sonra başlayacağız," diye bilgilendirir beni kadınlardan biri, ben de rahat bir pozisyon alırım.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, buraya nasıl geldiğimi anlayamadan. Bu, hazırlıklı olmadığım bir sürpriz.

Başarabilirsin, Ari.

Görünmez ol. Joseph'in tavsiyeleri kafamda dönüp duruyor, sinirlerim biraz yatışıyor.

Kendimi meşgul ediyorum, dizüstü bilgisayarda toplantı tutanaklarını yazmak için yazılımı buluyorum ve daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi yeni bir belge açıyorum.

Ekranı odaklanmışken, kapının arkasından gelen ve gürültücü bir grup üniversiteli erkeğin kahkahaları gibi gelen gürültülü bir kahkaha sesi duyunca irkiliyorum ve sonra oda bir anda gürültüyle doluyor.

Kafamı sesin geldiği yöne çeviriyorum ve bir çırpıda kanım donuyor.

Olamaz.

Bunun olmaması gerekiyordu.

Erkeklerin selamlaşmaları yetmiş saat sürmüş gibi geliyor, ama aslında sadece birkaç saniye geçiyor, ancak bu süre midemin rahatsızlık dolu bir çukura dönüşmesi için yeterli. Sanki bir engerek yılanı bağırsaklarımda kıvrılıyormuş gibi, beklenti ile ağır ve ekşi bir his var.

Her şey yavaş çekimde gerçekleşiyor; birbiri ardına, bakışları üzerime düşüyor ve sessizliğe bürünüyorlar.

"Merhaba tekrar," diye selamlıyor beni, Cole olduğunu bildiğim adam.

Şirketin web sitesini ve her birinin davasını saatlerce inceledim, bu yüzden hepsini tanıyorum.

"Vay canına," diye ekliyor diğeri, ses tonunda ince bir mizah var. *Eli.*

Üçüncüsü, Max, bana sırtarak gülümsüyor. "Vay, bu hoş bir sürpriz."

Ancak ön planda, en kaliteli mermerden oyulmuş gibi görünen, keskin ve yontulmuş bir adam duruyor. Sert ve hareketsiz duruşuyla, çenesindeki hafif seğirme olmasa bir heykel gibi görünebilirdi.

İçimde bir acı hissediyorum, hoş olmayan bir arzu kıvılcımıyla karışık - bu koşullar altında tamamen uygunsuz.

Çünkü o, o.

Nathaniel Hart.

Unutulmaz bir geceyi paylaştığım adam.

Ve kesinlikle gerekli olmadıkça kaçınmayı umduğum adam. "Herkes dışarı. Hemen," diye bağıyor ve aramızdaki hava buz gibi oluyor. "Sen hariç." Beni işaret ediyor ve ben, şok ve korkunun karışımı gibi şok ve korkunun karışımı gibi.

Her şey mahvoluyor. Bu benim planımın bir parçası değildi. Ve şimdi gerçekten boku yedim.

Meslektaşlarımla ve kardeşlerimin çıkmasını bekledikten sonra kapıya koşup, son kişi kapıyı kapatmayı unuttuğunda, kardeşlerimin kendini beğenmiş kahkahalarını bastırmak için kapıyı sertçe kapatarak tavrımı ortaya koydum. Benim içinde bulunduğum bu garip durumun her dakikasından büyük keyif alıyorlar.

Adi herifler.

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak, kendimi toparladıktan sonra güzel kabusuma dönüp baktım.

Neden benim yatağında geceyi geçiren ve avukatlardan ne kadar *nefret ettiğini* haykıran kadın, şimdi benim lanet olası toplantı odamda sanki orası ona aitmiş gibi oturuyor? Sanki benim sekreterim falanmış gibi davranıyor. Ve neden ona bakmaktan kendimi alamıyorum? Anlamıyorum. Anlamak da istemiyorum. Ama lanet olsun, o çok güzel.

"Açıkla," diye bağıryorum, sözlerim istemediğim kadar yüksek çıkıyor ve onun irkildiğini görebiliyorum — yüzünün renginin solması, sınırı aştığımı kanıtlıyor.

Ona karşı bu kadar sert konuşmak istememiştim.

Arianna cevap veriyor ama sesi o kadar düşük ki ne dediğini duyamıyorum.

"Daha yüksek sesle konuş," diye ısrar ediyorum, çünkü geçen gece benim adımla haykırırken kesinlikle çekinmemişti.

Kırgın bir şekilde başını eğip sallıyor. "Bugün burada çalışmaya başladım, ama kayıt memuru olarak."

"O zaman yönetim kurulu odasında ne işin var?" diye bağırırım, ceplerimin içinde yumruklarımı sıkıca sıkarım.

"Toplantı tutanaklarını tutmak için buradayım. Yapabilecek tek kişi bendim."

Tek istediğim onun gözlerini üzerimde hissetmekken, bana bakmamasından nefret ediyorum. "Bana bak," diyorum.

Gözleri benimkilere değdiğinde, dehşete kapılmış gibi görünüyor, ama siktir et, öyle olmalı çünkü beni sinirlendirdi ve hoşuna gitse de gitmese de artık benim kişisel alanımda değil, iş yerimde. İkisini asla karıştırmam.

Burası Hart'ın bölgesi ve bu lanet şirket benim.

Benim kurallarım, benim yöntemlerim.

"Geçen gece kim olduğumu biliyor muydun?" diye soruyorum, onun tuzağına düşecek kadar ona kapıldığım için kendime kızgınım. Biliyor olmalı.

"Evet," diye cevapladı, sesi daha güçlüydü, kaşları çatılmıştı, sanki bizim durumumuz hakkında benim kadar kafası karışıkmiş gibi. Ya da belki aramızda olanlardan pişmanlık duyuyordu.

En azından doğruyu söyledi, ama dürüstlüğü itiraf etmekten daha fazla canımı sıkıyor.

Ben önceden planlanmış bir hedef miydim? Bunu bilmem gerekiyor.

"Cuma gecesi bazen içki içtiğim barda olman mutlu bir tesadüf müydü, yoksa patronla yatmak için kurulan berbat bir planın parçası mıydı?" Her zaman kaçındığım bir şey; kendi bahçemde karışıklık yaratmam. Kardeşlerim bu konuda benimle hiç aynı fikirde olmadılar.

"Patronla yatmak mı?" Yüzünü buruşturdu, sanki dikenli ot yalamış gibi, suçlamamdan dehşete düşmüş gibi. "Ben zaten o işi almıştım. İnan bana, bir pozisyona girmek için yatmam gerekmiyor ve sen benim karşılaşmayı beklediğim biri değildin. Buradaki işim kayıt memuru olarak çalışmak ve sanırım senin emrinde kayıtları getirmek için koşturan düzinelerce çalışan var, bu yüzden seni görmeyi hiç beklemiyordum. Yollarımızın kesişeceğini gerçekten düşünmemiştim. Kayıtlar bodrumda, sen ise en üst kattasın. Birbirimizi tekrar görme ihtimalimiz hiç yoktu. Ve ben kesinlikle seni aramaya gelmezdim."

Kafamda, bizim tamamen yabancı olduğumuzu kabul etmiştim, ama şimdi öyle olmadığı anlaşılıyor. Burada benim için çalıştığını bilseydim, onu arardım, çünkü cumartesi sabahından beri tek istediğim onu tekrar görmektir. Neden bunu yapmak istediğimi anlayamıyorum ama.

O, benim dayanamadığım sözleri söylemeye devam ediyor. "Seninle yatmak bir hataydı, o günden beri pişmanım. Bir anlık bir hataydı ve sana söz veriyorum, bir daha olmayacak."

Olmaz. Artık benim için çalışıyor. Ve bu asla bir hata değildi.

Bana ve kendine yalan söylüyor.

Her gün onunla aynı çatı altında çalışmak benim ve sikim için çok büyük bir sorun olacak. Artık onun tadının ne olduğunu bildiğim için odaklanmak da zor olacak: şekerden daha tatlı. Ve o akıllı ağızla yapabileceği şeyler

o akıllı ağızıyla yapabildikleri; sadece düşünmek bile sikimi sertleştiriyor.

Benimle yattığı için pişmanlık duyuyor olması canımı yakıyor, bu yüzden karşılık verirken kindar davranıyorum. "Bütün gece benim sikime atlayıp onu sürmek gibi *bir hata* yaptığın için üzgünüm." Sesim kötücül ve alaycı bir tonda. "İkimiz de bunun bir hata olmadığını biliyoruz. Sen de beni istediğin kadar ben de seni istedim."

Yanakları kızardı. "Senden bu kadar hoşlanacağımı hiç beklemiyordum."

sevmeye

başlayacağımı hiç *Benden hoşlanıyor mu?*

beklemiyordum." "Çünkü avukatlardan nefret ediyorsun?" diye soruyorum.

Dizüstü bilgisayarı kapatır ve sanki kendini korumak için onu göğsüne bastırır. kendini korumak istercesine göğsüne sıkıca bastırır. "Sadece bazılarını." Üst dudağı tiksinti ile kıvrılır.

İlginç.

"Burada kayıt memuru olarak çalışmaya başlamadan önce kim için çalışıyordun?"

"Mahkeme mi yapıyorum?" Göğsünü işaret ediyor.

"Bu basit bir soru, Arianna." Evet, yargılanıyor. "Ari."

"Maaşını ben ödüyorum; sana ne istersem onu söylerim." "Sen imkansızsın," diye homurdanır.

Öfke hiç bu kadar güzel görünmemiştir.

Kes şunu; o bir çalışan.

Şu anda imkansız olduğumu düşünüyorsa, duruşmanın ortasına gelene kadar beklesin; o zaman gerçekten imkansız bir pislik olacağım. "Burada kayıt memuru olarak çalışmaya başlamadan önce kim için çalışıyordun?" Avukatları neden bu kadar çok nefret ettiğini öğrenmek için çaresizce soruyu tekrar ediyorum.

"Williams ve Jones."

Bu her şeyi açıklıyor. Nick Williams aşağılık bir pislik. Daha doğrusu, gülümseyen bir bıçak ve amacına ulaşmak için kendi büyükannesini bile hapse atar. Söylentilere göre, şehirdeki suç çetelerinin faaliyetlerini kolaylaştırmaya yardım ediyor. Hart Law'da buna tahammülümüz yok.

Ellerimi ceplerimden çıkarır, ceketimin düğmelerini açar, iç cebimden cep telefonumu çıkarır ve Janice'i ararım. Janice hemen telefonu açar.

"Konuş benimle."

Sanki aramamı bekliyormuş gibi, Janice sakın bir şekilde Arianna'nın, değişken iş yükü ve fazla mesaiyle başa çıkamadığı için geri dönmeye karar veren bir başka sekreterimin yerine neden uygun olduğunu gösteren birçok nedeni sıralar.

Janice, Arianna'nın etkileyici özgeçmişini okumamı önerince, mikrofonun içine "Gönder şunu" diye bağırırım, sonra telefonu kapatır ve e-postama düşmesini beklerim.

Arianna, cankurtaran sandalyesi gibi tuttuğu dizüstü bilgisayarı masaya çarparak bırakır. "Ne yapıyorsun?"

"Gerekli özeni gösteriyorum, Arianna," diye cevap veriyorum. "Kırılan her şeyin bedeli ödenmelidir." Dizüstü bilgisayarı işaret ediyorum, karşılaşmamızdan biraz eğlenerek. Onun sert tavrı beni heyecanlandırıyor ve sekreterlerimden hiçbiri bana onun gibi meydan okumamıştı.

"Bu saçmalık." Sesi şimdi daha da güçlenmiştir. Daha çok, bütün gece öpüp her yerini yaladığım kadın gibi konuşuyor.

"Senin sekreterin olmak için bu işe başvurmadım. Beni uygun bulup bulmadığın umurumda değil, beni işe alındığım pozisyona geri gönder." Ayağa kalkarken, benden en az otuz santim daha kısa olduğunu hatırlatıyor. "Senin altında çalışmak bir kabus olur."

Ondan hoşlanıyorum. Fazlasıyla hoşlanıyorum ve o benim ne kadar kabus gibi olabileceğimi bilmiyor.

Kötü bir şekilde sırtıyorum. "Oh, onu bilemem. Geçen gece benim emrimdeyken şikayet ettiğini duymadım."

Şaşkınlıktan ağzı açık kalır, sonra kollarını önünde kavuşturur ve sevimli ama hoşnutsuz bir tavşan gibi sağ ayağını yere vurur.

Karşılıklı bakışarak, gergin bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

"Haklı olduğumu biliyorsun," derim, aynı anda gelen kutuma bir e-posta geldiğini belirten ses yüz yüze gelmemizi bozar. İşaret parmağımı havada tutarım. "İnkâr etme."

"Sen dayanılmaz ve otoriter birisin." Sesi soğuk ve onaylamayan bir tondadır. "Çünkü ben patronum." Kibirli davranmıyorum, bu gerçek.

E-postayı tıklayarak, ekli olan *Arianna Donovan Özgeçmiş* adlı belgeyi açtım ve onun referanslarını gözden geçirdim. "Kayıt memuru için fazla niteliklisin," dedim, özgeçmişinden etkilenerек.

"Daha az stresli bir rol ve daha iyi bir iş-yaşam dengesi istediğim için pozisyonumu değiştirdim."

Hızla yukarı bakıyorum ve bar'da olduğu gibi sağ gözünün seğirdiğini görüyorum, yalan söylediğini anlıyorum.

"Ve maaşında düşüş mü?" diye soruyorum. Bu hiç mantıklı değil. "Mesele para değil," diye cevap veriyor.

Adresinden, şehrin iyi bir mahallesinde yaşadığı anlaşılıyor, birçok kişinin ilk evini satın aldığı türden bir yer. Bu, hayatta kalmakla ilgili değil, daha çok emlak merdiveninde ilk adımları atmakla ilgili. O hırslı, sadece bunun farkında değil.

"Hukuk stajını tamamladın, kariyerinde yükseldi ve hukuk sekreteri sınavını ilk denemede geçtin." Yüzde doksan yedi başarı notuyla. O olağanüstü birisi.

"Evet. Sürekli çalışıyorum ve kendimi paralıyorum."

Bunu bana söylemesine gerek yok, her şey burada, siyah beyaz yazıyor. Özgeçmişi kapatıp Janice'in Williams ve Jones'tan eklediği tavsiye mektubuna tıklıyorum.

Mektup kusursuz ve son satırını okurken gülümsememi saklıyorum.

Arianna avukat olsaydı, onu ortağım yapardım.

"Bana bir kez daha açıkla. Neden Hart Law'da uyurken bile yapabileceğin bir pozisyona başvurdu?" Cep telefonumu ceketimin gizli cebine geri koyuyorum. "Ve bu sefer ikna edici olmaya çalış." Bir şeyler tutarsız ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"Sana zaten söyledim." Sinirli bir sesle, ellerini beline koyarak sözünü tamamladı, boynundaki deri her saniye daha da kızarıyordu.

Yavaşça ona doğru ilerledim ve o da her adımımı takip etti, ta ki sonunda karşı karşıya gelene kadar.

Ona yukarıdan bakarken, boynu 1,95 metrelik boyuma yetişmek için geriye doğru uzanır.

Benim karakterime hiç uymayan bir şey yaptığımda geri çekilmediğine rahatlayarak, saçının bir tutamını kulağının arkasına itiyorum ve onun büyük, güzel gözlerinde kayboluyorum. "Bana yalan söylediğini öğrenirsem, beni kandırabileceğini düşündüğün için pişman ederim."

"Tamam." Cevabı beklediğimden daha yumuşaktı ama sesinde hafif bir çatlak vardı ve odaya girdiğimden beri yüzündeki kaşlarını çatma

derinleşince, bana inanmadığını ya da kendi cevabına inanmadığını hissediyorum. Ama sonra tavrında bir değişiklik oluyor, omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırırken bir tür sapma onu kaplıyor. "Anlıyorum," diyor.

Geri adım atıp kollarını yanlarına indirir ama ben onu takip ederim ve kaçmasına izin vermem. Ağzımı kulağının kabuğuna yaklaştırıp fısıldarım, "Ve bahse girerim bir hafta bile dayanamayacaksın." Ona bir meydan okuma yaparım, bunun onu ateşleyeceğini bilerek.

"Bu konuda yanılıyorsun." Dudaklarım çenesine değdiğinde nefesinin kesildiğini fark ettim.

Neden o yanımdayken göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum?

Bu ben değilim.

Otomatik pilotta hareket ederek, burnumu onun burnuna sürüyorum, çünkü ona dokunmaya karşı koyamıyorum. Arianna'yı işe almak, şimdiye kadar verdiğim en iyi ya da en kötü karar olacak. "Çok uzun saatler çalışıyorum," diyorum. Bunu herkes biliyor. Kardeşlerim dahil, herkesten daha çok çalışıyorum.

"Çoğu avukat öyle."

"Bu da senin de öyle olacağı anlamına gelir ve ben mola vermiyorum."

"Masana atıştırmalıklar getiririm. Öğle yemeği de. İstersen akşam yemeği de."

Önceki sekreterlerim bunu hiç önermemişti. "Kahvemi şekersiz ve sade içerim." Alnımı alnına dayadım ve ellerimle yüzünü kavradım, yapmamam gereken bir şeydi.

"Not aldım." Kirpikleri yanağıma değiyor ve bunun, kelebek kanatlarının tenime değmesi gibi olduğunu hayal ediyorum: yumuşak ve narin.

"Mahkemede olmadığım günlerde sadece saat 10 ile 11 arasında telefonlara bakarım."

"Tamam."

"Sana teklif ettiğimiz kayıt memuru maaşı ne olursa olsun, sekreterim olmayı kabul edersen maaşını üç katına çıkaracağım." Hayatında daha fazla denge arıyorsa, benim için çalışarak bunu bulamayacak.

"Kabul ediyorum."

Kabul edeceğini biliyordum. İş-yaşam dengesi açıkça onun önceliği değil. Onu buraya getiren gerçek nedeni ve neden daha düşük bir pozisyona geçtiğini ortaya çıkaracağım.

"Aferin."

Övgülerimin onu nasıl etkilediğini bildiğimden, tam da beklediğim gibi titreyerek alt dudağını dişleriyle ısırıldı.

Elini gömleğimin üzerine koyar ve dokunuşu, şimdi gerçeği ortaya koymanın tam zamanı olmasına rağmen, bir sonraki itirafımı yeniden düşünmeme neden olur. Ağzım, onun baştan çıkarıcı yastık gibi dudaklarının üzerinde durur. "Çalışanlarımla çıkmam."

Ağzından hafif bir "Anlıyorum" çıkar ve cildimi okşayan tatlı nefesi, onu önceki gece yaptığım gibi sahiplenmek istememe neden olur.

"Ve bu yüzden aramızda bir daha hiçbir şey olamaz." Ellerim yüzünden uzaklaşır ve hayal kırıklığıyla düşen yüzünü görünce ondan uzaklaştığım için hemen pişman olurum.

İnan bana bebeğim, bu konuda benden daha fazla hayal kırıklığına uğrayan kimse yok.

Kravatımı düzeltip, boynumdaki düğümü sıkılaştırdım ve çenemi öne çıkardım. "Hart Law'a hoş geldiniz, Bayan Donovan," dedim ve aniden toplantı odasından çıkıp gittim.

Koridorda duran aptalca sırtan kardeşlerimin yanından koşarak geçerken "Toplantı iptal edildi" diye duyuruyorum. "Aptallar" diye mırıldanıyorum. "Herkesten özür dilerim" diye şaşkın bakışlar atan meslektaşlarımdan özür diliyorum. "Yeni sekreterim Bayan Donovan yeni bir tarih belirleyecek."

Arianna Donovan.

Dairemden ayrıldığından beri tüm düşüncelerimi meşgul eden kadın.

Sen de kimsin ve bana ne yapıyorsun? Umarım sadece bir hafta kalır.

Neden birdenbire ben de bunu istemiyorum?

Nathan'ın yanıldığını kanıtladım.

Üç hafta geçti ve ben hala buradayım.

Bana bir meydan okuma yaptı ve bu yüzden Hart Law'da bir haftalık tahammül planımı paramparça ettim ve şimdi cehennem ateşinde yanıyor.

Son üç hafta da aynen böyle geçti. Cehennem gibi.

Doğrusu, ilk gecemizi hatırlayarak, bakmaktan ve hayal kurmaktan kendimi alamadığım dayanılmaz bir adamın eziyetine üç hafta boyunca katlandım.

Bu, hayal edilebilecek en kötü işkence.

Dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıp zihnimi boşaltıyorum, bana dokunduğu, öptüğü ve benimle seviştiği anları hatırlıyorum. Aşk değildi, seksti, ama o gece bazı anlarda, sanki benimle sevişiyormuş gibi hissettim ve sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi benimle yoğun bir göz teması kurdu. Hâlâ ellerini her yerimde hissedebiliyorum.

Uyluklarımın tepesinde biriken ısı, gülünç bir şekilde tekrar eden bir sorun haline geldiği için, onunla ilgili anılarımdan kendimi koparıyorum ve son yarım saati yeniden düzenlemekle geçirdiğim Nathan'ın programını yeniden düzenlemeye dönüyorum.

Her şeyi bırakıp acilen yapmamı istediği bir şey. Çok talepkar.

Ve sinir bozucu derecede seksi.

Zeki ve ondan çok şey öğreniyorum.

Aynı zamanda inatçı ve... güçlü, otoriter... ve kendimi ona çekildiğimi ve onun huysuzluğuna tamamen bağımlı olduğumu fark etmekten nefret ediyorum.

Bunu eğlenceli buluyorum.

Eğer bulmasaydım, bu kadar uzun süre dayanamazdım.

Sonuç olarak, burada olmak zorunda *olmasaydım*, Nathan Hart'a işini nereye sokacağını söyledim, çünkü bazen ani tavırları incitici olabiliyor. Ama son birkaç haftadır onu çalışırken izledikten sonra

başka bir yönünü gördüm, Hart erkeklerinin sahip olabileceğini düşünmediğim bir yön. Onun yüzde doksan dokuz oranında gergin olduğunu biliyorum ve bunun tek nedeni çalışkan olması ve müvekkillerinin adaleti için mücadele etmesi. Aylardır hazırlandığı yüksek profilli davanın duruşma tarihi yaklaşırken büyük stres ve baskı altında ve kamuoyunun ilgisi ve davanın önemi onun üzerinde baskı yaratmaya başladı.

Los Angeles'ın en iyi dublörlerinden biri olan Easton Forbes, tartışmalı bir set kazasında yaralanan on dublörden biridir. Zamanlaması yanlış olan bir patlamayı kötü planladıkları için film yapım şirketini, dublör koordinatörünü ve özel efekt ekibini şahsen dava ediyor. Easton, hayatını değiştiren yaralanmalar ve ciddi yanıklar aldı. Nathan davayı kazanırsa, diğer kurbanlar da dava açacak ve yapım şirketi, halen çekimleri devam eden filme daha fazla olumsuz dikkat çekmemek ve film henüz vizyona girmeden zarar vermemek için büyük olasılıkla mahkeme dışında uzlaşma yoluna gidecektir.

Kesin olan bir şey var: Nathan, dikkate alınması gereken bir güç. O en iyisi çünkü kendini işine adanmış, asla pes etmiyor ve davalarının yüzde doksan beşini kazanarak en yüksek başarı oranına sahip. Bunu kazanmak için şüpheli yöntemler kullandığı için mi? Sanmıyorum, çünkü Hart Law'daki herkes sıkı bir protokol izliyor ve sürekli bunu vurguluyorlar, yani Nathan ve ailesi hakkında yanlışlıklar olabilir. Bu çok kötü.

Onun sekreteri olduğumdan beri, Nathan'ın sadece etik bir insan olmadığını, aynı zamanda pes etmeyen biri olduğunu da keşfettim.

Ama ben de öyle değilim.

Burada olmamın tek nedeni tamamlamam gereken bir görevim olması, ama bazı günler Nathan'a taleplerini nereye sokabileceğini söylemeyi düşündüm.

Kuduz bir köpek gibi, Nathan normalden daha fazla stresli olduğunda bana, Joseph'e, herkese emirler yağıdırıyor.

Çelik gibi bir iradeyle, onun beni ne kadar rahatsız ettiğini ona göstermiyorum. Zırhımdaki en ufak bir çatlak bile onun için bir fırsat gibidir ve bunun olmasına izin veremem.

Şimdi

değil.

Asla.

Onun ruh hali bana kişisel bir saldırı değil, biliyorum. Bu binanın kapısından içeri girdiğinde sanki üzerine bir şey geliyor, çünkü birlikte yattığımız gece onun diğer yüzünü gördüm.

Nazikti.

Düşünceliydi.

Hatta

şefkatliydi.

Bu beni şaşırtıyor.

Hâlâ gözlerine kızgın ateş çubukları saplamak istiyorum, ama aynı zamanda gözlerini iyileştirip beni tekrar görebilmesini sağlamak istiyorum. Gerçek beni.

Onun dairesinde bir anlık gördüğü beni.

Aklım sık sık birlikte geçirdiğimiz geceye gidiyor, bana hissettirdiklerini hatırlıyorum. Beni değerli bir yük gibi kucaklaması ve sonra evimdeymişçesine hissettiren güçlü kollarında uyanmamdan daha güzel bir his yoktu.

Bu nasıl mümkün olabilir? Ondan nefret etmek istiyorum, ama yapamıyorum. Belki de birazcık nefret ediyorum.

Ama o, beni kendine çeken ve tehlikeli cazibesine kapılmamı sağlayan bir büyü gibi.

O, bir eliyle bana kapıyı açıp, diğer eliyle kıcımlı tokatlamak istediğim türden bir adam.

Ne yazık ki, onun popomu tokatlayan tarafını bir daha asla deneyimleyemeyeceğim, ama benim için sorun değil.

Aslında değil.

Çünkü her sabah kendimi hayal kurarken buluyorum, ateşli gecemizi hayal ediyorum, ama o ofise kızgın bir ayı gibi gelip her şeyi mahvediyor ve sonra içimdeki canavarın mağarasına girip benim buradaki zamanım bitene kadar orada kalmasını diliyorum.

Ama bu boş bir hayal.

Joseph, Nathan'ın duruşma sırasında ruh halinin daha da kötüleştiğini söylediğinde, zırhım daha da kalınlaştı.

Tanrım, o günlerin gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Sanırım dışımı çektirmeyi tercih ederim.

Ama hazırım, çünkü onun beni tereddüt ederken görmesine izin vermeyeceğim.

Umarım, buraya gelme amacımı gerçekleştirebilene kadar Joseph'in ona taktığı lakap olan "Huysuz" ile uğraşmak zorunda kalırım. O zamana kadar sabırlı olmaya çalışıyorum ama sabrım tükenmek üzere ve hala buraya gelme amacımı gerçekleştiremedim. Nathan'ın her gün sabrımı sınamaya devam etmesi de işleri kolaylaştırmıyor.

Yine de şikayet etmemeliyim. Bana ödediği maaş, bana fazlasıyla yetiyor ve elimden geldiğince ondan ve ailesinden alabileceğim her şeyi alacağım. Hart ailesi benim düşmanım ve bu asla değişmeyecek.

Ve zamlarla birlikte, sonunda taşınmak istediğim bölgede bir evin peşinatını ödeyebileceğim.

Kendi *ailemin* evi.

İçimde derin ve acı verici bir boşluk var. Ailem olmadan boşmuşum gibi hissediyorum, ben değilim, tam değilim ve Hart ailesinden nefret ediyorum çünkü benim kimsem yokken onların birbirleri var.

Benim için aile yemekleri, kutlamalar veya tatiller yok.

Ailem huzur içinde mi yatıyor, yoksa benim onların ölümleri hakkında hissettiğim gibi huzursuz, hatta tedirgin mi?

Çünkü ben hep böyle hissediyorum ve onların ölümleriyle ilgili gerçeği ortaya çıkarmayı planlıyorum. Bilinmeyen, derimin altına yerleşmiş, bir parazit gibi kıvranıyor.

Ve aradığımı bulacağım çünkü ihtiyacım olan kanıt, bulunduğum binanın çatısının altında ve Nathan'ın ve diğerlerinin dikkatimi dağıtmasına engel olmalıyım.

Aradığımı bulana kadar onu kullanacağım, görevine sadık sekreter rolünü oynayacağım; gülümseyeceğim, oyunu oynayacağım ve burada geçirdiğim zamanı istediğimi elde etmek için kullanacağım.

Hesap verebilirlik, gerçek ve kefaret.

Yakında, Ari, yakında.

Nathan'ın bana gönderdiği son e-postayı açıp, değiştirmemi istediği toplantıları tekrar kontrol etmek için yeniden okudum. Konuya doğrudan giriyor. Açık sözlü. Hiç laf kalabalığı yok.

Joseph'in Nathan'a taktığı lakap biraz hafif kalıyor, ben Bosszilla'yı tercih ederim. Ona çok yakışıyor, ama başa çıkamayacağım biri değil. Ne de olsa yıllarca Nick Williams'ın hukuk sekreteri olarak çalıştım ve ona teşekkür etmem gereken bir şey varsa, o da zor insanlarla nasıl başa çıkılacağını bana öğretmiş olmasıdır, çünkü kendisi de zor bir insandı. Nick'e, savunmayı kabul ettiği birkaç söz edilemez karakterle yaptığı toplantılar hakkında soru sorduğumda, onun yerel kartelle bazı şüpheli işlere karışmış olabileceğinden şüphelenmeye başladım. Bunu kanıtlayamıyorum, ama işaretler oradaydı ve bu beni tedirgin etti. Williams ve Jones'tan ayrılma zamanının geldiğini anlamamın nedeni buydu.

Williams ve Jones'ta geçirdiğim zamanı akıllıca kullandım ve hayatım boyunca aradığım gerçeği ortaya çıkarmama yardımcı olacak tüm bilgileri edindikten sonra, ayrılma zamanının geldiğini anladım. Sonunda harekete geçmeye hazırım. Şirket içindeki rolüm değiştiği ve hızlı ve kolay bir şekilde ulaşabileceğimi düşündüğüm arşiv kayıtlarına artık günlük olarak erişemediğim için, bu iş umduğumdan daha uzun sürebilir.

En azından Hart Law'ın duvarları içindeyim ve ne tür engeller çıkarsa çıksın, Nathan beni ne kadar zorlarsa zorlasın, hedefime ulaşana kadar burada kalacağım.

Nefes al, Ari... Sabırla nefes al... Her türlü şüpheyi nefes ver.

Yeniden düzenlediğim başka bir takvim randevusunu kaydet düğmesine tıklıyorum ve Nathan'ın yoğun programını gözden geçirerek başka bir müşteri danışmanlığı için yer bulmaya çalışıyorum. Acil bir durum olursa diye bir yerim kaldı.

Bu öğleden sonra, Nathan'ın müşterilerinden biri mahkeme dışında anlaşmaya karar verdi, ancak anlaşmanın bir parçası yarın yüz yüze görüşmek. Bu yüzden son bir saattir, onun çok fazla olmayan boş zamanlarına bir günlük toplantıları sığdırmaya çalışıyorum. Williams ve Jones meşguldü; Nathan tek başına daha da meşgul.

"The Golden Spirit'te bir şeyler içmeye hazır mısınız?" diye sordu Joseph, dikkatimi Nathan'ın takvimini yeniden düzenlemekten uzaklaştırarak.

"Bay Hart'a ayrılacağımı söyleyeceğim," diye cevap verip suratımı buruşturuyorum.

Benim isteksizliğime gülüyor. "Ondan sonsuza kadar kaçamazsın tatlım." Joseph başını Nathan'ın ofisinin yönüne doğru çevirerek *onun orada olduğunu* ima ediyor.

"İzle de gör," diye kendinden emin bir şekilde cevap veriyorum.

Öğle yemeğinden beri on seviyeli süper kasırga ruh hali içinde olduğu için bütün gün Nathan'dan olabildiğince uzak durmayı çok iyi başardım, ama eminim ki o benim iyi huylu yapımı temellerinden yıkmaya çalışıyor. Hatta ofisinden çıktığı zamanları fırsat bilip gizlice içeri girip masasına kahve bıraktım, yani bugün aramızda çok sınırlı bir fiziksel etkileşim oldu.

Bundan nefret ediyorum.

Ve aynı derecede de hoşuma gidiyor.

Hala cennet ile cehennem arasında, iki dünya arasında gidip geliyorum.

Burası gerçekten cehennem gibi bir yer ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Kaçınma, her gün başarısız olduğum bir şey. Her geçen gün bu daha da imkansız hale geliyor çünkü konuşacak daha çok şeyimiz var gibi görünüyor.

Ya da belki de bu sadece benim hayal gücümdür.

Onun sağ kolu olduğum halde ondan kaçabileceğimi düşünmek aptalca, ama Hart Law'da çalışmaya devam etmem ikimizi de şok etti, çünkü o bana bir hafta bile dayanamayacağımı söylemişti. Buna, onunla unutulmaz bir seks gecesi geçirmemi ve onun için doğrudan çalışmamın getirdiği sürprizi de ekleyince

, onunla olabildiğince uzak durmam en iyisi.

İkimiz de bu kadar yakın çalışmanın nasıl olacağını öğrenmeye çalışıyoruz. Her gün kendimi hazırlamak için çoğu gece meditasyon yapıyorum.

Bu yardımcı olmuyor; o hala çoğu gün beni sinirlendirmeye devam ediyor. Sonra onun yanında olduğum günlerde, kendimi tereddüt ederken buluyorum ve müşterilerle, benimle, herkesle konuşurken o çekici dudaklarını hareket ettirmesini izlemekten kendimi alamıyorum ve tek istediğim onu öpmek.

Bu çok yanlış.

Ama çok kez cazip geldi. Hala da öyle.

Sesimi alçaltıp Joseph'e cevap veriyorum. "Takvimdeki tüm değişiklikleri doğruladığımı bir kez daha kontrol edeyim." Nathan'ın ofisinin açık kapısından içeri bakıyorum ve onun aşağıdaki kalabalık şehri seyrederek konuşmamızı dinleyip dinlemediğini kontrol ettiğini görüyorum.

"Bunu sık sık yapar." Joseph onu inceliyor. "Ne?"

Joseph cevaplar, "Pencereden dışarı bakıyor. Sanki zihninde davasının parçalarını birleştiriyormuş gibi."

"Öyle mi?" Ben de onun bunu yaptığını fark ettim ve aynı şeyi düşündüm.

"Evet. Sanırım onu en iyi yapan şey bu." Sesinde hayranlık dolu bir ses tonu var.

"*The Mentalist* gibi mi?" diye soruyorum.

"Ondan çok daha huysuz ve çok daha yakışıklı."

"Öyle mi?" Öyle olduğunu biliyorum. Joseph'in dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyorum çünkü feromonlarımın kokusu, Nathan'a ne kadar çekildiğimi ortaya çıkaracaktır.

Neden onun sekreteri olmayı kabul ettim ki?

Gizli dosyalara daha fazla erişim sağlamak için, tabii ki başarı şansımı artırmak için. Üç kat daha fazla maaş... bu da başka bir neden. Ama en önemli neden, bulabildiğim tüm kanıtları ele geçirmek. Ayrıca, planladığımdan daha hızlı bir şekilde ev için peşinat biriktirmek de var.

"Tatlım, kör müsün?" Joseph, dalgın düşüncelerimden beni koparır ve ağzı açık kalır. "O adam ateş gibi."

Nathan'ın ensesine bakarak, düşünüyormuş gibi yapıp, "Haklısın, ama ben yaşlı erkeklerden hoşlanmıyorum" diyorum.

Oh, ben yaşlı erkeklerden çok hoşlanırım, özellikle bir tanesinden.

En kaliteli İtalyan takım elbiseleri giyen, ağaç gibi tırmanmak istediğim sağlam karın kasları olan, bütün gece sevişebilen ve daha da önemlisi, bana *güzel* olduğumu söyleyip kendimi özel hissettiren adam.

Ama onunla tekrar birlikte olamam.

Sadece tek gecelik bir ilişkiydi. Daha fazlası olduğunu düşünmek hayalperestlik olur.

O da bunu ilk günümde açıkça belirtti ve ben de bununla sorunum yok. Şimdi onun altında çalışıyorum ve onunla seks yapmak her şeyi karmaşık hale getirir.

Kendime yalan söylüyorum; onunla seks yapmak sadece daha fazlasını istememe neden oldu. Onu ne kadar nefret ettiğimi kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor.

Kararsızlık hiç bu kadar adaletsiz gelmemiştir. Olumlu ve olumsuz duygular arasındaki iç çatışma, başlangıçta hissettiğim güçlü nefretin sarsılmasıyla beni çılgına çevirmeye yetiyor. Benim için çok hızlı; sanki kontrolüm yokmuş gibi.

Onu iş yerinde, insanlara yardım ederken ve onları desteklerken görmek, evrenin bana atabileceği en kötü top.

Joseph öne eğilir, sonra omzunun üzerinden Nathan'ın konuşmamızı dinleyip dinlemediğini kontrol eder ve sesini neredeyse duyulmayacak kadar alçaltır. "O adamın bana yapmasına izin vereceğim şeyler." Sanki kendini serinletmeye çalışır gibi eliyle yüzünü yelpazeler. "Ne yazık ki benim tarzım değil." Joseph fantezisinden çıkar ve tüm boyuyla ayağa kalkar. "Peki, The Golden Spirit'te içki içer miyiz?"

Gülümserim ve önce Nathan'a danışmak için bir dakika izin isterim. "Sen işini bitir, ben gidip kendimi tazeleyeyim." Joseph tuvalete doğru yürür tuvalete doğru yürürken, arkasında narenciye kokulu tıraş losyonunun kokusunu bırakır. Vay canına, bu çok güçlü bir koku ve onun ihtiyacı olan son şey kendini tazelemek. Bakımlı, nemlendirilmiş ve hayatının her anında kokulu. Onu şimdiden seviyorum ve farklı koşullar altında, bizim sıkı dost olabileceğimizi görebiliyorum.

Bu düşüncüyü kafamdan silip, sandalyemi masamdan uzaklaştırıp Nathan'ın açık ofis kapısına doğru yürüyorum. Onu uyarmak için kapıyı parmak eklemimle tıklatınca, koltuğunda dönerek bana bakıyor.

Bana sert bir bakış attı. "Evet, Arianna." Bana aniden seslendi, kaşlarının arasında kalın bir çıkıntı oluşturan bir karışıklık vardı.

Onu anlayamıyorum. Bir dakika önce nazikti, bir dakika sonra ise... şey... Nathaniel Hart. Patlamaya hazır huysuz bir volkan.

Kendinden emin bir şekilde ofisine giriyorum. "Joseph ve alt kattaki birkaç kişiyle içki içmeye davet edildim ve bugün işten çıkıyorum." Masasına vardığımda duruyorum. "Takviminizi yeniden düzenledim," diye bilgilendiriyorum onu, sonra bugün bana verdiği ve benim tamamladığım tüm görevleri sıralıyorum. "Yarın da yaklaşan Walker davası için mahkeme formlarını hazırlayacağım. Onları da sizin için arşivleyebilirim." Arkasında kataloglanması gereken kutuları işaret ediyorum.

"Bunu bizim için yapan biri var," diye kuru bir şekilde cevaplar.

Kahretsin. Bunu biliyordum. Sonuçta, benim asıl işe alındığım pozisyon buydu. Arşivleme işine erişmenin bir yolunu bulmam gerekiyor, ama bu kadar uzun süre beklediğim için birkaç hafta daha beklememin bir önemi yok.

"Gidebilirsiniz." Nathan koltuğunu masasının altına çekip, dikkatini anında bilgisayar monitörüne geri verdi.

Bana bakmadan gönderdiğinden nefret ediyorum. "Teşekkür ederim, ve bana terfi verdiğiniz için teşekkür ederim." Belki de acı çekmeyi seviyorum, ama yeni işimden memnunum, ancak sözler boğazımda takılıyor ve zam için minnettar olduğum için kendime kızıyorum.

Vicdanım kendisiyle savaş halinde, çünkü en son istediğim şey minnettar hissetmek. Onun ailesinin benimkine yaptıklarından dolayı minnettar olmaktan çok uzağım.

Kafamda yeni mantramı tekrarlıyorum... *Kanıtı bul, maaş artışını al, ev için depozito biriktir.*

"Seni ben işe almadım," diyor

kararlı bir şekilde. Ben irkiliyorum.

"Sen bana zorla getirildin," diye ekliyor.

"Zorla mı?" diye soruyorum, sanki yüzüme tokat atılmış gibi hissederek. Sözlerinin acısı canımı yakıyor.

Gözlerini kısarak ekrana yaklaşır, ekranda yazanları okur, beni neredeyse tamamen görmezden gelir. Bu çok sinir bozucu, çünkü seks yaptığımız gece gözlerini benden ayırmamış ve parmaklarıyla beni orgazma ulaştırırken bana bakmamı istemişti.

Bunun onun için bir anlamı olabileceğini düşünmekle ne kadar aptalmışım. *O zamanlar, öyle olduğunu hissetmiştim.*

"Evet, Arianna, zorla. Sekreterim yoktu, bir sekretere ihtiyacım vardı, Janice bu pozisyonu seninle doldurdu. Hikayenin sonu."

Yalan söylüyor, son kararı o verdi ve bunu biliyor. Bu işi aldım çünkü nitelikliyim ve o da bunu biliyor. Bu yüzden beni işe aldı. Beni burada istedi,

ama bunu kabul etmek için çok inatçı.

Canı cehenneme, onun seviyesine inmeyeceğim. "Her neyse, teşekkür ederim."

"Gidebilirsin."

"Yarın görüşürüz." Neşeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum. "Bakalım."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye soruyorum, cevabı kafamı karıştırmış durumda.

Parmaklarını klavyeye vurarak, soğuk bir sesle cevap verdi: "Daha önce de söylediğim gibi Arianna, sana bir hafta süre verdim. Şimdi ise istifa mektubunu bana teslim etmeni bekliyorum. Bu sadece an meselesi." Koltuğuna yaslanarak dirseğini koltuğun koluna koydu ve diğer eliyle kravatını düzeltti. Bunu sık sık yaptığını fark etmiştim.

Kendimi hissettiğimden daha kendinden emin bir sesle, "Üç hafta dayandım, bu da bir rekor kırmak anlamına geliyor, çünkü su sebiline etrafında duyduğum dedikodulara göre, seninle bu kadar uzun süre çalışan tek sekreter benim, çünkü seninle çalışmak imkansız, herkese kaba davranıyorsun ve sonuç almak için emirler yağdırma alışkanlığın var. Yani, üç hafta daha dayanırsam, son dört sekreterinizden daha uzun süre dayanmış olacağım. Ben kazanırım." Onun yanıldığını kanıtlayacağım.

"Sınırı aşıyorsunuz Bayan Donovan."

"Siz de terbiyenizi öğrenmesi gereken kibirli bir pisliksiniz, Bay Hart." Ayrılmak için döndüm ama sonra tekrar geri döndüm. "Oh, ve ilk dersiniz, kelime dağarcığınıza 'lütfen' ve 'teşekkür ederim' kelimelerini eklemek."

Cesur sözlerim onu kaşlarını çatmaya zorladı ve yemin ederim ki, sanki bir gülümsemeyi gizlemeye çalışıyormuş gibi ağzının kenarları seğirdi.

"Öyle mi, Bayan Donovan?" Gözlerinde şakacı bir ışıltı dans ediyor.

"Evet, hatta bu kelimeleri 'çok teşekkür ederim', 'lütfen bana verebilir misiniz', 'acaba lütfen yapabilir misiniz...' gibi diğer kelimelerle birleştirebilirsiniz. Anladınız siz." Başımı sallıyorum.

İşaret parmağını alt dudağına götürüp soruyor, "Dersime eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır, bence bu kadar yeter." Ofisinden çıkarken, onun bana "ukala" dediğini duyduğuma yemin edebilirim, bu da beni gülümsetir.

Üç hafta daha mı? Beni izle, daha uzun süre dayanacağım.

Daha önce heyecanlıysam, şu anki hissettiklerimle karşılaştırıldığında hiçbir şey kalır ve onun yanıldığını kanıtlamaya fazlasıyla hazırım. Yakında benim geri adım atan biri olmadığımı anlayacak.

Meydan okumayı kabul ediyorum, Bay Hart.

Kıçımı biraz daha sallıyorum, çünkü beni göremediğini sandığı zamanlarda beni izlediğini biliyorum. Ama cam panellerin yansımasında, onların arkasından da her hareketimi takip ettiğini görüyorum.

Burada kimin gücü elinde tuttuğunu unutuyor. O kişi benim.

Ve eminim ki ellerini tekrar kalçalarım ve kıvrımlarıma koymanın nasıl bir his olacağını hayal ediyordur.

Cazip geliyor mu, Bay Hart?

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve onun bakışlarının aşağıya indiğini ve beni gözleriyle yediğini görüyorum.

Sanırım bu benim sorumun cevabıydı.

10

NATHAN

Arianna ofisimden çıkarken, vücudunun her santimini doğru yerlerden öpen, yine vücudunu saran bir elbiseyle kalçalarını sallayarak, kendi kendime "Lanet olası ukala" diye mırıldandım.

Yemin ederim, etrafta kimse olmasaydı, peşinden koşar, onu masasına eğirir ve bana öyle konuştuğu için kışına iyi bir şaplak atardım.

Terbiye mi?

Ciddi mi bu?

Bunu yanına bırakmamın imkanı yok.

Telefonumu alıp kardeşlerimle olan grup sohbetine bir mesaj gönderiyorum.

BEN

İşinizi bitirin, The Golden Spirit'te içki içmeye gidiyoruz.

Binanın tüm çalışanları iş çıkışı stres atmak için oraya gidiyor ve Joseph de Arianna'yı oraya götüreceğini söyledi. Bunu biliyorum çünkü insanları anlamakta ustayım ve yüz metre öteden bir iğnenin düşmesini bile duyabilirim.

Joseph'e söylediği sözler, telefonumu daha sıkı kavramama neden oluyor.

Yaşlı erkeklerden hoşlanmıyorum.

Ona yaşlıyı göstereceğim.

COLE

Hasta mısın?

BEN

Hayır.

MAX

Biri mi öldü?

BEN

Hayır. Soru sormayı bırak ve lobide buluşalım.

ELI

Bu ilk kez oluyor. En son ne zaman saat altıdan önce ofisten çıktın?

ME

Evet. Bazen.

Ben hiç yapmam.

COLE

Yalancı. Beni de

say. MAX

Olmaz. Randevum var.

BEN

Celeste?

MAX

Hayır, Juliette.

ELI

Juliette de kim? MAX

faiye şefinin kızı *gülümseyen şeytan emoji*

BEN

Celeste'ye ne oldu?

MAX

Daha fazlasını
istedi. COLE

Bebekler mi?

BEN

Nişan yüzüğü mü?

ELI

Evlilik? MAX

Üçü de. COLE

Sen bağıllık fobisin. MAX

Dence bu unvanı Nathan kazanır.

ME

Siktir git.

Haklı, ama en azından ben bunu açıkça söylüyorum ve birlikte olduğum kimseye yanlış umutlar vermedim ya da yoruma açık alan bırakmadım.

Ben işimle evliyim. Bu kadar basit.

Kardeşlerime daha önce hiç söylemedim ama en büyükleri olduğum ve babamın şu anki durumu nedeniyle, işin sorumluluğunun bana ait olduğunu hissediyorum. Hepsi çok çalışıyor ve şirketle ilgili kararları birlikte alıyoruz ama başarının yükü omuzlarımda ağır bir şekilde duruyor. Babamızı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Gizlice, Arianna ve Joseph'in eşyalarını toplayıp masalarından kalkarak asansöre doğru yürüdüklerini izliyorum. Onu takip etmek için sabırsızlanıyorum.

ME

Eli, sen de geliyor musun?

COLE

Neden The Golden Spirit'e gidiyoruz? Oraya hiç gitmeyiz ki. MAX

Yeni sekreterin yine seni sinirlendirdi mi?

ME

Hayır.

Yalancı.

Onun hakkında çok fazla konuştum, pardon, şikayet ettim. Kontrolüm dışında bir şey.

Onun tüm küçük tuhaflıkları ve benim için yaptığı şeyler beni rahatsız etmiyor. Onları çok seviyorum, ama bunu kardeşlerime asla itiraf etmem.

ELI

Sen berbat bir yalancısın. Ben varım.

Eli'nin gücü, bir kilometre öteden bile yalanı koklayabilmesidir ve şu anda ben kokuşmuş durumdayım.

BEN

Fuayedede buluşalım.

COLE

Bilgisayarımı çoktan kapattım. MAX

İyi eğlenceler... Yeni sekreterini finans departmanındaki yeni elemanla tanıştırmalısın. Evander.
Bütün kadınlar onu çok çekici buluyor.

Dişlerimi sıkarak, baskıdan dolayı birbirlerine sürtünmelerini sağladım. Evander ondan uzak dursan iyi olur, yoksa onu kovarım. Yapabileceğimden ya da yapacağımdan değil

ama o zaman beni dava eder.

Ama işler zorlaşırsa...

Grup sohbetimize arka arkaya mesajlar yağmaya başlar.

ELI

■

Eminim Evander'ı kovmanın yollarını düşünmeye

başlamıştır bile. MAX

■

Ya da onu öldürmek için tüm yolları hayal ediyordur.

COLE

■

Öyle söyleme, yoksa cesedi ortadan kaldırmak için bizden yardım

isteyecek. MAX

■

Kendi başına halletsin. Ben toplumun saygın bir üyesiyim. COLE

■ İpimiz öyleyiz.

Cole'un mesajına gülümsüyorum. Biz Hart kardeşlerin ilkeleri vardır. Mahkemede yalan söylemekten ve kanıtları tahrif etmekten kaçınırız. Rüşvet ve dolandırıcılık gibi faaliyetlerden de uzak dururuz ve inanmadığımız müvekkilleri asla kabul etmeyiz. Bizi diğer avukatlardan ayıran da budur: Ahlaki ve etik olarak bizimle uyumlu davalara öncelik veririz. Doğru gelmiyorsa, müvekkili temsil etmiyoruz. Babam bunu bize küçük yaşlardan itibaren aşıladı.

MAX

■

Görüşürüz,

ezikler. ELI

■

İyi eğlenceler.

COLE

■

İyi

eğlenc

eler.

ELI

■

Peki, tek gecelik ilişkinle, pardon, yeni sekreterinle ne zaman çıkmaya başlayacaksın?

ME

■

O bir çalışan. Bunu unutma.

ELI

■

Senin için o sadece bu mu?

MAX

■

Onu sevdiğini asla itiraf etmeyecek.

ME

■

On dakika sonra fuayede buluşalım.

MAX

■

Kaçınma... Nathan'ın en büyük gücü. COLE

■

Geçen hafta sonu cumartesi sabahı tenis maçındaki vole vuruşundan daha güçlü.

ME

■

Siktir.

ME

■

Kapalı.

ELI

■

O pes edene kadar bunu ne kadar sürdürebiliriz?

MAX

■

Aylarca.

Daha çok yıllar.

Aptallar.

Mesajlaşma uygulamasını kapatıp bilgisayarımda e-postamı açıyorum.

Arianna hakkında her şeyi öğrenmek için çaresizce Janice'in e-postasını açtım ve Arianna'nın özgeçmişini milyonuncu kez ayrıntılı olarak okudum.

Son teslim tarihlerine uyar, kurallara uyar, gizlilik ilkesine bağlıdır, uyumludur... Her zamanki özellikler listelenmiştir, ancak ekstra ders dışı etkinlikler bölümünde okumayı beklemediğim şey, The Connecting Kids Foundation adlı bir hayır kurumunda gönüllü olarak çalıştığı ve özellikle travma ve ebeveyn kaybıyla başa çıkmaya çalışan çocukların kederlerini aşmalarına yardımcı olduğu idi.

Bu konuda ilk elden bilgisi var mı? Umarım yoktur.

Eğer öyleyse, yaşadığı acıya derin bir empati duyuyorum. Kimse bunu hak etmez.

Babam artık eskisi gibi olmasa da, anne babamın hala hayatta olması benim için büyük bir şans ve çocukken birini kaybetmiş olsaydı neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

Aniden Arianna hakkında her şeyi bilmek ve onu korumak isteyen göğsüm, ona daha hızlı ulaşma ihtiyacıyla sıkışıyor. Bilgisayarımı kapatıyorum, ceketimi alıyorum ve asansöre doğru koşuyorum.

Hayatında başına ne gelmiş olursa olsun, onu daha iyi hissettirmek istiyorum.

Arianna Donovan.

Benden on beş yaş küçük, benim için çok genç olan güçlü ve çekici kadın, ama bu gece onu tekrar görmezsem ve iyi olduğundan emin olmazsam, kendimi kaybedebilirim.

Joseph'in beni davet ettiği bar, Golden Spirit, tıklım tıklım dolu, ama şansımıza, yeni iş arkadaşlarımdan birkaçı çoktan gelmiş ve hepimizin oturabileceği büyük, dairesel bir masa ayırmışlar.

Joseph geldiğimde beni herkese tanıttı ve birkaç dakika içinde gülmeye başladım, bu da beni anında ekibin bir parçası gibi hissettirdi ama aynı zamanda çok kötü hissettirdi. Onlardan uzak durmalıyım çünkü onların arkadaşı olamam ve bu gece buraya gelmeyi kabul etmeme neden olan şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum.

"Geliyor," diyor Joseph, bardağının üzerinden bakarak, ağızını bardağın kenarına yaklaştırıyor.

Onun bakışını takip ettim ve *kimi* kastettiğini hemen anladım.

Nathan. İki kardeşı ile birlikte.

Sanki fotoğraf çekiminden yeni çıkmış gibiler.

Hep birlikte yakışıklılar, ama benim için Nathan yıkıcı derecede, iç çamaşırlarımı ıslatacak kadar yakışıklı ve bütün gün gözlerimi ondan ayırmakta zorlandım. Özellikle, bilgisayar klavyesinde ustaca yazan güçlü elleri, onların tekrar cildimin her santimini okşadığını hayal etmeme neden oldu.

O yanımdayken karnımın derinliklerinde hissettiğim aynı duygu. Sanki zıplayan fasulye ve kelebeklerin karışımı gibi, ne olduğunu kim bilir, ama bir şey var.

Hiçbir

şey.

Hoş bir

şey.

Hayır, değil, berbat.

Neden vücudum bana ihanet ediyor?

Neden o?

"Hazırlanın." Hukuk kütüphanecimiz Libby konuşmaya başlar ve bu, bazılarının homurdanmasına ve masadaki bazılarının huzursuzca yer değiştirmesine neden olur.

"Joseph." Nathan onu kısa bir baş selamıyla selamlar.

Sadece sesini duymak bile ağzımı zımpara kağıdından daha kuru hale getiriyor ve dudaklarımı ıslatmak için yalamak zorunda kalıyorum. O çok... seksi.

Gülünç derecede.

"İyi akşamlar, Bay Hart," diye cevaplar Joseph.

"Bundan sonra bana Nathan de, *lütfen* Joseph," diyor her zamanki yumuşak ve sakin sesiyle, ama bu akşam sesinde bir sıcaklık var.

"*Lütfen*" kelimesine yaptığı ekstra vurgu, beni gülmekten alıkoyuyor. Belki de daha önce verdiğim görgü dersine dikkat etmiştir.

Joseph, talimatını kabul etmek için başını sallar, ama kafasının arkasını kaşıyıp kaşlarını çatmasından, masadaki diğer herkes kadar kafasının karışık olduğunu anlayabiliyorum.

Nathan... nazik davranıyor.

"Arianna," Nathan sıradaki sözünü bana yöneltiyor ve bakışlarının içime işlediğini hissediyorum, orada büyüyen sıcaklık beni hem tahrik ediyor hem de sinirlendiriyor.

Daha çok sinirli. Tamam, ona ilgi duyduğumu itiraf edebilirim, ama o boğuk sesi ve şeytani yakışıklılığıyla, ilgi duymamak zor.

"Ah-ha, şimdi neden burada olduğumuzu anladım," diyor Cole, sanki eğleniyormuş gibi, topukları üzerinde sallanarak.

Diğer üç kardeşe göre çok daha neşeli ve haylaz görünüyor. Ama yakışıklı; hepsinin ne kadar yakışıklı olduğundan kaçış yok.

Ama Nathan'ın keskin çenesi ve okyanus gibi gözleri ona gizemli bir hava katıyor ve ben buna bayılıyorum.

Ona karşı duyduğum bu yeni hayranlık kontrolden çıkmaya başladı. Peki Cole ne demek istiyor?

Nathan kardeşine işaret ederek bizi resmi olarak tanııştırıyor. "Cole, sekreterim Arianna ile tanış."

"Tanıştık." Birkaç kez selamlaştık, bu resmiyet de neyin nesi?

Oturduğum koltuğun ucundan kalkıp ayağa kalktım ve Cole'un uzattığı elini sıkmak için uzandım. Bana doğru eğilip önce bir yanağıma, sonra diğer yanağıma birer öpücük kondurduğunda çok şaşırdım. "Sanırım sen onun için sekreterinden daha fazlasısın," diye kulağıma fısıldadı. "Bu, bizim onayımızı almak için kullandığı dolaylı bir yol."

Sekreterinden daha fazlası ne demek?

Kardeşleriyle ilk karşılaşmamı hatırlayınca utançtan yüzüm kızarır. Hâlâ önceki geceden kalma kıyafetlerimi giyiyordum ve ortalarda görünmeyen kardeşi Max bana külotumu uzattı.

Dünya, beni şimdi yut gitsin.

Onları dördüncü kez gördüğümde, yönetim kurulu odasındaki ilk günümdü ve bizim durumumuzdan duydukları eğlenceyi gizlemeye çalışıyorlardı.

Bunda komik olan hiçbir şey yoktu.

Belki de Hart Law için çalışmamalıyım. Ne halt ediyordum ben?

"Ve bu da Eli." Nathan diğerkardeşine doğru elini salladı.

Cole, Eli elimi sıkmadan önce elimi bırakır ve Cole'u taklit ederek yanaklarımı birbiri ardına öper.

Nathan ve kardeşi diğerkese merhaba demeye devam ederler.

Yeni iş arkadaşlarımdan duyduğum ve gördüğüm şeylere rağmen, Hart kardeşler düşündüğümünden çok daha naziktiler.

Lanet olsun, hepsi cahil canavarlar olamazlar mıydı? Benim düşündüğüm buydu.

"Şirkete hoş geldin, Arianna." Eli geri çekilip beni süzdükten sonra gülümser ve elimi bırakır.

Gülümseyerek başını sallayan Cole, ellerini çırpır ve masadaki herkese bakar. "Kim bir içki ister? Nathan bu gece bizi buraya sürükleyen kişi olduğu için içkileri o ısmarlıyor."

Nathan, kardeşi bu özel bilgiyi paylaştığı için açıkça memnun olmadığı için sert bir şekilde kaşlarını çattı.

Herkes kıkırdamalarını gizlemek için elinden geleni yapar ama içecek siparişlerini vermeden önce başarısız olurlar.

"Ben kalmıyorum." Elim bardağımın üzerine koyuyorum, bu da birkaç kişinin itiraz etmesine ve kalmam için yalvarmasına neden oluyor, ama ben kararımdan vazgeçmiyorum. "İçkimi bitirir bitirmez gidiyorum." Nathan'la aramıza mesafe koymam gerekiyor.

Nathan, Cole'a içki siparişini verir ve platin kredi kartını uzatır. "Macallan buzlu. Ve hafif içen için hiçbir şey." Sanki beni kışkırtmak istercesine başını benim yönüme doğru çevirir.

Kalmamı mı istiyor? Kesinlikle hayır. Onu rahatsız ediyorum, bunu biliyorum çünkü rahatsızlığı hissedilir ve sıcak bir yaz esintisinin

"Sana barda yardım edeceğim, Cole." Libby koltuğundan kayar ve Eli onu takip eder.

"Sana indirdiğim flört uygulamasından bahsetmiş miydim, Libby?" Cole'un yüksek sesli sorusu kalabalığın üzerinde duyulur ve birkaç kişinin kaşlarını kaldırır, çünkü dört kardeşten Cole daha sessizdir ve biraz derin düşünür gibi görünür.

Cole ve Libby'nin yakın görünmesini seviyorum, ama flört uygulamaları denilince tüylerim diken diken oluyor.

Daha önce hiç denemedim, ama arkadaşım Maeve bu lanet şeylerden hiç uzaklaşmıyor. Orada gelecekteki kocasını bulacağına inanıyor ve belki ben şüpheliyim, ama onun bulacağını sanmıyorum. Ancak, o beni her zaman şaşırtan biri, bu yüzden muhtemelen yanıldığımı kanıtlayacaktır.

Nathan'ın neden buraya gelmek istediğini merakla ve biraz da kafam karışık bir şekilde, Cole'un "sadece sekreterinden daha fazlası" yorumuyla birleştirerek, Nathan'ın düşünülmüş hareketlerini inceliyorum.

Yavaşça, sanki Nathan'ın baskın varlığından emin olamıyormuş gibi, iş arkadaşlarım nihayet tekrar aralarında konuşmaya başlarlar. Nathan ise ceketinin düğmelerini açar, kravatını gevşetir ve yanıma oturur.

Bu beklenmedik bir hareket ve o çok yakın, ama yine de yeterince yakın değil.

İsteksizce ona yer açmak için yana kayıyorum ama bu sadece onun bana daha da yaklaşmasına ve sert, sıcak uyluğunu benimkine bastırmasına neden oluyor.

Lütfen git. Bana dokun.

Aramızda tek kelime bile konuşulmuyor, sessizlik elastik bir bant gibi uzayıp gidiyor.

Kadehimi alıp Manhattan'ımı bitiriyorum. Bir içki daha içmeyi reddettiğim için mutluyum, çünkü artık onun yanında kendime güvenemiyorum.

Yine de... Manhattan kokteylleri... ardından harika seks... hmm... Belki de o kadar da kötü bir fikir değildir.

Kendini kandırma, bu çok kötü bir fikir olur.

"Günün iyi geçti mi?" diye soruyor Nathan, pek ilgilenmiyormuş gibi.

"Pek sayılmaz. Patronum bir pislik," diyorum, önüme bakarak, profesyonel olmayan bir sınırın ötesine geçtiğimi ve ilişkilerimizde daha fazla dengeye ihtiyacımız olduğunu bilerek. Ama siktir et, o bir pislik.

"Yeni sekreterim de onlardan biri. Başka bir çalışana benim yaşlı olduğumu söylediğini duydum." Neredeyse abartılı bir şekilde iç geçirir. "Artık o kadar yaşlandım ki, kalbim bu kadar eleştiriye dayanamayabilir."

Beklenmedik kuru mizahı beni şaşırtır ve kahkahayı patlatırım. "Duydunuz mu?" Ağzımı kapatarak, aynı zamanda büyük bir utançla karışık kahkahamın sesini bastırırım.

"Artık neredeyse yaşlı sayılsam da, gözlerim ve kulaklarım gayet iyi çalışıyor, Arianna. Her şeyi görüyor ve duyuyorum," diye karşılık veriyor. İşinin her yönüne hakim olduğunu bana bu şekilde anlatmaya çalıştığını biliyorum.

Joseph'e daha önce bunu söylememeliydim. Nathan sadece kırk dört yaşında.

Ve yirmi yaşındaki birinin enerjisiyle bütün gece sevişiyor, ama tecrübesi şimdiye kadar yattığım herkesi gölgede bırakıyor.

Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim.

En iyisi.

Seks.

Hiç.

"Özür dilerim," diyorum, içten geldiğini umarak.

Nezaketler bir yana, sert bir *hmpf* sesi göğsünü titretir. "Kabul edildi," der sadece.

"Harika. Peki, tuvalete gitmem lazım, sonra da çıkacağım."

Sırtını koltuğa yaslayarak, parmaklarını masanın üzerine vuruyor. "Bu kadar çabuk mu? Çok yazık, çünkü sana getirdiğim broşürleri gösterecektim, böylece emeklilik evi seçmeme yardım edebilirdin," diyor alaycı ve düz bir ses tonuyla.

Sanırım onun bu eğlenceli yanını seviyorum ve biraz daha kalırsam, şu anda yukarı doğru kıvrılan ağzı o kadar çekici ki, dudaklarını tekrar tatmak istememek imkansız.

O benim için çok büyük bir cazibe. Ve beni cezbetmesine izin vermemem gereken biri.

Saçlarımı omzumun üzerinden atarak, masanın altından çantamı alıyorum. "Üzgünüm ama bir sonraki yürüyüş bastonunu hangi markadan alacağını tartışmak pek de ilgi çekici değil." Sesim sıkıntıdan damlıyor ve kimse duymasın diye sesimi alçaltıyorum. "Gitmeden önce, eve güvenli bir şekilde ulaşman için adını ve adresini yazdığım bir Post-it notu yazmamı ister misin? Ya da nerede yaşadığını unutursan diye. Artık yaşlandığın için hafızan eskisi kadar iyi olmayabilir."

Çenesi, benimle ilk günümde konuştuğundan beri olduğu gibi gerginleşir ve cevap vermek üzereyken araya girip herkese gittiğimi söylerim ve el sallayarak veda ederim. Bir tarafımda pazarlama departmanından Stephanie, diğer tarafımda Nathan varken, Nathan'a beni dışarı çıkarmasını söylerim ve o da isteksizce de olsa bunu yapar.

Elbisemin eteğini düzelterip, dışarı çıkınca çantamın sapını omzuma asıyorum ve son bir kez el sallayarak veda ediyorum. "Yarın görüşürüz." Sonra dikkatimi Nathan'a çeviriyorum. "Bay Hart." Onun ölümcül bakışlarını görmezden gelerek, ona kısa bir selam veriyorum, topuklu ayakkabılarımın topukları üzerinde dönüp tuvalete doğru yürüyorum.

Bir gün daha bitti.

Tanrıya şükür bitti.

Eğer bir an olsun onun küstahlıklarına göz yumacağımı düşünüyorsa, ne yazık ki yanılıyor.

Gizlice onu gözetliyorum ve Arianna gözden kaybolur kaybolmaz, izin isteyip, tamamen takıntılı olduğum bu enerjik sireni barın içinden takip ediyorum.

Tuvaletin kapısını iterek içeri giriyorum ve Arianna'nın kullandığı hariç, kabinlerin boş olduğunu görmekten memnun oluyorum. Memnuniyetle, sessizce ana kapıya geri yürüyorum ve kimse bizi rahatsız etmesin diye kilidi çevirip kapıyı kilitliyorum.

Tuvaleti kullanırken tatlı melodisini keyifle mırıldanmasına gülümsüyorum ve sifonu çekmeden önce onun tatlı melodisinin tadını çıkarıyorum.

Kıçımı lavabonun üzerine koyup kollarımı ve bacaklarımı çaprazladım ve onun kabinden çıkmak için kapıyı açmasını çok uzun süre beklemek zorunda kalmadım, heyecandan tüylerim diken diken olmuştu.

Kapı hafifçe aralık açılır, beni görür görmez gözleri fal taşı gibi açılır, ardından melodik mırıldanmasına son veren geniş, şeytani bir gülümseme belirir. Bütün gün benimle dalga geçtiğini çok iyi biliyor. Her zamankinden daha fazla.

Yıldırımından daha hızlı tepki vererek, kapıyı kapatıp kendini kabinin güvenli ortamına geri çekiliyormuş gibi yapıyor. Ama onun benimle kedi fare oyunu oynadığını biliyorum.

İki büyük adım atıyorum ve kapıyı tekrar kilitlememesi için itiyorum, ki kilitlemeyecek. Bunu istediğini biliyorum, benim onu kovalamamı.

Hızla geriye doğru koşar, sanki kafese kapatılmış bir hayvan gibi arka köşeye sıkışır, yüzünde yaramazlık dans eder. Kabinin içine girdiğimde, dar alanda beceriksizce kapıyı kapatır, sırtımı kapıya dayar ve arkamda kilidi kilitlerim.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Yaptığı küçük yutkunma sesi fark edilmedi, kapının kilitlendiğini ve sadece ikimizin kaldığını fark ettiğinde gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi, çünkü haftalardır bundan kaçınıyordu, çünkü benim yanımda kendine güvenmediğini hissediyordum. Kahretsin, ben de kendime güvenmiyorum. Ona tekrar dokunmak için can atıyorum.

"Sana terbiye dersi veriyorum, Bayan Donovan." İleri adım atıp ellerimi ovuşturuyorum.

"Ne?" diye soruyor, kafası karışmış gibi, alnında kırıksıklıklar oluşuyor, sonra ne demek istediğini anlar gibi nefesini çekiyor. İşaret parmağını havaya kaldırıyor. "Dur, bir saniye..."

Cümlesini bitirmesine fırsat vermiyorum, çünkü göz açıp kapayıncaya kadar kendimi ona atıyorum. Uzak durmak istemiyorum ve öne atılıyorum, kolumu beline doluyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum.

İlk başta şaşırarak bir çığlık atıyor, sonra dilimle dudaklarını yavaşça açtıkça, mutluluktan iç çekiyor ve öpücüğümüze teslim oluyor, çantasını yere düşürüyor.

Bu, şimdiye kadar paylaştığımız diğer öpücüklerden farklı bir öpücük, çünkü bu sefer onu tanıyorum, onu neyin tahrik ettiğini, neyi sevdiğini, neyin gözlerini sersemletip neyin benim adımı haykırmasına neden olduğunu biliyorum. Onun her santimini biliyorum ve her bir kıvrımını hafızama kazımış durumdayım.

O benim kravatımı tutup beni kendine çekerek, bunun istediğini belli ederken, beynimde durmamı söyleyen tek bir mantıklı düşünce bile yok.

Tek gecelik bir ilişki yaşadığım kadını öpmemeliyim, ama umurumda değil.

Bir gecelik ilişki yaşadığım ve bugün kendi ofisimde beni azarlayan kadını öpmemeliyim, ama umurumda değil.

Bütün gün küçük siyah elbisesiyle benimle dalga geçen o cadaloz kadını öpmemeliyim, ama umurumda değil.

Sekreterimi öpmemeliyim, ama umurumda değil.

Ve kesinlikle çalışanımı öpmemeliyim, ama gerçekten umurumda değil, çünkü bunların hiçbiri artık önemli değil gibi görünüyor.

Onu istiyorum.

Çok fena istiyorum.

Bu çok saçma.

Onu tanımıyorum, ama aynı zamanda tanıyorum.

Her bir kıvrımı, iç çekişi, çili ve yara izini.

Özellikle, sağ omuz kemiğinin uzunluğu boyunca uzanan, 25 santimlik, pürüzlü görünümlü, gümüş rengi yara izi.

O gece benim dairemde kaldığında onu arkadan becerirken parmağımı o yara izinin üzerinde gezdirdiğimde, her iki yanında küçük noktalar bulunan ve orada dikiş atıldığını gösteren hafifçe kabarık yara izinin nedenini bana söylemeyi reddetti. Bana bağırarak bir daha ona dokunmamamı söyledi, ben de dokunmadım.

Yara izinin nedeni ne olursa olsun, büyük olasılıkla ameliyat gerektiren, uzun bir geçmişi olan derin bir kesik gibi görünüyordu. O zamandan beri bu konu kafamı kurcalıyor ve keşke bana ne olduğunu anlatacak kadar bana güvenseydi diyorum.

Dilimle ağzını istila ederken, o da benim dilimi kendi diliyle sarar ve aç hayvanlar gibi birbirimizi yalar ve tadarız. Tadı tatlı ve acıdır, kokteylindeki burbon hem baharatlı hem de yumuşaktır; tam da benim hayalimdeki ayartma ve pişmanlığın tadı gibi. Ve tadı, gerçekten çok kötü sonuçlar gibi. Kötü kararlar verdiğimden değil, ama ona gelince, onu istemekten kendimi alamıyorum ve sonuçlarının ne olacağı umurumda değil.

Birbirimizin ağızlarını keşfediyoruz ve onu tekrar kollarımda tutmak çok güzel.

Doğru.

Aynı zamanda yaramaz ve günahkar.

Mükemmel.

Biri bana dünyadaki tüm acıları sona erdirmek için hayatımın geri kalanında onu öpmem gerektiğini söylese, bunu yapardım, çünkü bir ömür bile yetmezdi. Ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Birbirimize yapışmışız, ellerimi kalçalarına götürüp sıkıyorum, kalçalarımı onun yumuşak vücuduna sürüyorum, ağrıyan sikim ön sıvı akıtıyor.

Parmaklarını ensemin arkasındaki saçlarıma geçirir ve tırnaklarını kafa derimde gezdirir, bu da beni titretir.

"Bana dokunma şeklini seviyorum," itiraf ediyorum. "Seni istememeliyim." Birini öpmek hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

"Ben de seni istememeliyim," diye mırıldanıyor nefes nefese, çaresiz öpücüklerimizin arasında.

"Ama istiyorum."

"Seni kovmam gerek." Denesem bile yapamazdım. "Kovmalısın."

"Ama yapmayacağım." Yapamam. Yapmak istemiyorum.

Saçlarını tutup başını geriye doğru eğiyorum, böylece kulak arkasındaki o lezzetli noktayı öpebiliyorum, o da her seferinde benim adımla haykırıyor. Her seferinde.

"Nathan." Adım, tam da umduğum gibi onun güzel dudaklarından dökülüyor ve sanki en güzel anılarını uyandıran yeni hayat marşımıymışım gibi inlemesi hoşuma gidiyor.

Ama asıl istediğim, onun saygıyla adımı haykırmasını, tatlı sesine minnettarlığımı göstermek için sikimden ön sıvı sızarken, onu sertçe sikmem için yalvarmasını duymak.

Ellerim hala saçlarını kavrarken, ağzını benimkine doğru çekip onu bana sıkıca sarıyorum, aramızdaki boy farkı her zamankinden daha belirgin.

"Dön," emrediyorum, alt dudağını ağzıma çekip nazikçe ısırıyorum.

Lanet olsun, onu yutmak istiyorum.

Beni şaşırtarak, Arianna sorgusuz sualsiz söyleneni yapar ve hızla arkasını döner.

Avuçlarını duvara düz bir şekilde koyup kendini duvara bastırır ve ben, onu böyle istediğimde ne kadar itaatkar olduğunu görünce gülümserim.

Ellerimi dış uyluklarına doğru kaydurdım, sonra elbisesini yukarı itip beline topladım. Beklentiyle nefes alış hızlandı ve kalbim her nefes alışında onunla aynı ritimde atıyordu, benim de aynı şeyi hissettiğimi kanıtlıyordu.

"*Sana* terbiye dersi vermem gerektiğini düşünüyorum, sence de öyle değil mi?" diye soruyorum, sesimdeki çaresizlik ve özlemi gizleyemeden. Bu imkansız. Çaresizim ve tek istediğim, birlikte geçirdiğimiz ilk gecede paylaştığımız bağı her yönüyle yeniden yaşamak.

[illegible]

"Hayır mı?" Gizlediğim aletimi kışına sürüyorum, böylece onun için ne kadar sert olduğumu ve bana ne yaptığını hissedebilsin. "Bu yanlış lanet

Cevap ver, bebeğim." Parmaklarımı ipek külotlu çorabına sokup belinden uyluklarına kadar bir delik açıyorum, çıplak kıcını ortaya çıkarıyorum, bu da onun küçük bir çığlık atmasına neden oluyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Dönmeye çalışır, ama ondan çok daha büyük olan vücudumla onu sıkıştırır ve naylonu biraz daha yırtırım.

Kumaşın yırtılmasının çıkardığı tiz ses, onun çekici vücudundaki her bir giysiyi yırtıp atmak istememe neden oluyor.

"Kıpırdama bile." Onu yerinde tutuyorum. "Siz, Bayan Donovan, burada kimin patron olduğunu hatırlatmam gerekiyor galiba."

"Hayır, gerekmiyor."

Onun küstah cevabı, kalçalarımı onunkinden uzaklaştırmamı sağlar.

Aşağıya bakarak, kalçalarının arasına sıkışmış siyah dantel parçasına inleyerek, onların arasında benim yüzümün olmamasına kıskançlık duyuyorum.

Elimi kalçasının yumuşak çıplak derisi üzerinde gezdirerek tekrar soruyorum, "Bir ders alman gerekmediğini mi düşünüyorsun, Arianna?"

"Hayır." Sinir bozucu tek kelimelik cevabı, kıcına istediğimden çok daha sert bir tokat atmama neden oluyor ama sırtını eğip, amını sikimle doldurduğumda yaptığı gibi inlediğinde bundan hoşlandığını anlayabiliyorum.

"Yani, yaşlı olduğumu söylemedin mi?"

"Hayır." Kasten yalan söylüyor ve bunun her bir anından büyük zevk aldığını biliyorum, bu yüzden yine kıcına bir tokat atıyorum, bu sefer acıyı hafifletmek için o bölgeyi ovuşturuyorum. "Yaşlı olduğunu söylemedim." Nefes nefese, sözlerini söylemek için uğraşıyor.

Ağzımı kulağının kepçesine yaklaşıtıyorum. "O zaman ne dedin, Bayan Donovan?" Dişlerimle kulak memesini ısııyorum ve o boynunu yana eğerek, istediği şeyi daha fazla vermem için beni davet ediyor.

Yüksek sesle inleyerek, boynunu ısırıp iz bırakacak kadar sertçe emdiğimde çığlık atar, sonra vanilya kokulu tenini yalarım.

"Dedim ki... Tanrım, bu çok iyi." Bana doğru iterek, başladığı cümleyi bitirmeden önce beni biraz daha baştan çıkarır. "Yaşlı erkeklerden hoşlanmıyordum." Karanlık bir şekilde tıslarım. "Ve parmaklarımı güzel amına sokup ne kadar ıslak olduğunu kontrol etseydim, yalan söylediğini ve kesinlikle

kesinlikle yaşlı erkeklerden hoşlandığını anlardım, değil mi?" "Hayır."

Bu inatçı kadın sikimi o kadar sertleştiriyor ki, her an lanet boxerime boşalabilirim. Ve bunu en son... şey... ben

gençliğimden beri yapmadım.

Beynimi ve vücut fonksiyonlarımı altüst ediyor.

Ayağımla bacaklarını açarak, önce bir ayağını, sonra diğerini dışarı doğru itiyorum, kışına şaplak atıp külotunun dantelli kumaşını yana kaydırıyorum. Parmaklarımı bacaklarının arasına sokup, kalın parmağımı ıslak amının içine itiyorum.

"Biliyordum lan." Boynunu boydan boya yaladım ve parmağımı ıslak sıcaklığının içine sokup çıkardım.

"Nathan." Sikişmek için çaresiz olan kız, parmağımın üzerinde zıplıyor ve ben de bir parmağımı daha içine sokuyorum, ona tam olarak istediğini veriyorum, sıvıları parmaklarımdan aşağıya, eklemlerime damlıyor.

"Bunu seviyorsun, bebeğim, ama güzel amını dolduranın benim sikim olmasını istiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

Bir sonraki sözlerimi düşünüyormuş gibi kulağına fısıldarım. "Yalancı." Bir parmak daha ekleyerek açgözlü deliğini genişletirim. "Kabul et, benden nefret etmiyorsun."

"Senden nefret ediyorum."

"Hayır, nefret etmiyorsun." Sanırım beni sevdiği için kendinden nefret ediyor.

"Senin huysuzluğundan nefret ediyorum." Boşluğu uzun bir inilti doldurur, o da boşalmak için iç bacaklarını elim etrafında sıkmaya çalışır, amının duvarları parmaklarımdan etrafında sıkışır.

"Bu çok yazık, çünkü yaramaz küçük sekreterimi oldukça seviyorum ve öğleden sonranın çoğunda, seni masamın üzerine eğip, seni unutulmaz bir şekilde sikişmek için tüm yolları hayal ettim."

Artık çok daha hızlı bir şekilde parmaklarımla onu sikiyorum. Bir elini duvardan çekip bacaklarının arasına koyarak klitorisini ovuşturuyor, sanki kendini daha hızlı tatmin etmek istercesine, ama buna izin vermem mümkün değil, bu yüzden diğer elimle elini itiyorum. "Hayatta olmaz, Ari. Sadece ben."

Sözlerim onu daha da inlemeye başlattı. "Beni sevdiğini söyle," emrettim.

"Hayır."

"Söyle." Dişlerimi sıkarak sözlerimi zorla söylerim. "Yoksa boşalmana izin vermeyeceğim." İç duvarlarını okşayarak orgazmının ortaya çıkmasını ve oynamasını sağlarım.

"Hayır."

"Peki." Parmaklarımı onun kaygan merkezinden çekiyorum, bu da onun hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarmasına neden oluyor.

Neredeyse ağlayarak yalvarır, "Durma."

Bu gece centilmen olmak istemiyorum. "Hayır." Onu sırtına yaslayarak, onu duvara sıkıca bastırıyorum. "Dediğim gibi, nezaket dersine ihtiyacı olan sensin, ben değilim, ve sen *lütfe*n demedin."

"Cehenneme git." Öfkeyle, geri itmeye çalışıyor ama geniş vücudumla onu sıkıca yerinde tutuyorum.

"Zaten oradayım, bebeğim." Çünkü onun amının ne kadar tatlı olduğunu biliyorum ve her gün onunla çalışmak, bir daha tadına bakamayacak olursam, şeytanın günah yuvasında yaşamak gibi.

Bana dönünce, az önce içinde olan parmaklarımı kaldırıp, uçlarını alt dudığına sürüyorum. "Tadına bak," emrediyorum.

Dilini çıkarıp parmaklarımı yalaması, üç hafta önce sanki şimdiye kadar tattığı en iyi şeyimmişim gibi sikimi emişini hatırlatıyor ve tüm kan sikimin ucuna hücum ediyor, onu daha da sertleştiriyor.

"Aferin kızım." Bu, itiraz etmeden yaptığı ikinci şey.

Göz bebeklerinin büyümesi, benim övgülerimi sevdiğini doğruluyor. Geçen gece de hoşuna gitmişti ve kesinlikle benden hoşlanıyor.

Bunu ne kadar süre inkar etmeye devam edecek merak ediyorum.

"Yarın sabah görüşürüz, Arianna." Geri çekiliyorum, sert sikimi avuçlarımla okşayarak basıncı hafifletmek için yeniden ayarlıyorum, sonra kapının kilidini açıp hızla açıyorum ve onun beyni yetişmeden kabinden çıkıyorum. Bu da yapmak istediğim son şey, ama siktir et, burada kontrolü elinde tutan o değil. Benim.

"Ve kendine dokunmayı aklından bile geçirme." Bu benim işim. "Yoksa öğrenirim," diye omzumun üzerinden sesleniyorum.

Ne diyorum ben? Bu çok saçma.

Arianna, ben çıkışa doğru uzun adımlarla ilerlerken arkamdan bağıyor. "Beni böyle bırakamazsın," diye çığlık atıyor. Sanki uçurumun kenarında duran bir kadın gibi çığlık atıyor, ki öyle de.

Evet, seni terk edebilirim, bebeğim, evet, edebilirim.

Çünkü biliyorum ki, hafta bitmeden "*lütfe*n" diye bağırıp, benden ne kadar hoşlandığını itiraf edecek.

Oysa asıl yapmam gereken, ona söz verdiğim gibi ondan uzak durmak.

Ama içimdeki bir ses bana engel oluyor.

"Nathaniel," diye sesleniyor bana, ama ben onu görmezden gelerek ana kapının kilidini açıp sarsılmaz bir özgüvenle tuvaletten çıkıyorum.

Girmek için bekleyen kadınların önünden geçerken, onların bakışlarını ve onaylamayan nefeslerini görmezden geliyorum.

Kravatımı düzeltip, ceketimin düğmelerini ilikledim ve boynumdaki gerginliği gidermek için başımı bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirdim. Eve varana kadar testislerim ağrıyacak, ama siktir et, bu gece mastürbasyon yapmak için yeni bir anım var; Arianna'yı şaplaklamak yeni favori şeyim olabilir.

Suçluluk ve hayal kırıklığı, avını boğazlayan bir boa yılanı gibi bağırsaklarımı sarıyor.

İstememem gereken birini, sekreterimi istediğim için bu listeye kendinden nefret etmeyi de ekleyin.

Neden bu bana oluyor? Ve neden durduramıyorum?

Ateşle oynadığımı biliyorum, ama sanırım küle dönüşecek olan benim.

Nathan'ın beni gelmeme izin vermemesine sinirlenip hayal kırıklığına uğradığım için, boş tuvaleti aniden bir düzine kadar kadın sesinden gelen tiz bir sohbet doldurduğunda, kabin kapısını gürültüyle kapattım.

Mahvolmuş külotlu çorabımı çıkarmadan önce topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum.

"Aptal," diye kendi kendime fısıldayarak pantolonumu buruşturup çöp kutusuna attım.

O sinir bozucu adamın oyun oynamayı sevdiğini öğrendiğimde, bir ses onun için hayranlık dolu sözler söylediğinde bir an durdum. "Vay canına, Nathan bu gece çok seksi görünüyor. Onun malını tatma şansı olan kadın çok şanslı."

Hayır, değil. Yazarın tıkanmasından daha fazla hayal kırıklığına uğramış bir kadın.

Telaşla, hızlıca ve sessizce kendimi toparlayıp, topuklu ayakkabılarımı giyip elbiseyi kalçalarımın üzerine çekiyorum.

Herkesin gitmesini bekleyeceğim, yoksa Nathan'la birlikte olan şanslı, ya da belki de o kadar şanslı olmayan kızın ben olduğumu anlayacaklar.

Cildim hala kızarmış durumda ve içimdeki yanma hissi, onun beni gerdiği o inanılmaz his gibi devam ediyor.

Tahrik, hızla yerini sinir bozukluğuna bırakıyor. *Kendinle oynamaya kalkma, yoksa anlarım.* Kendini ne sanıyor bu adam? O özel biri değil ve eve gider gitmez vibratörümün halledemeyeceği bir şey de değil.

Kendime yalan söylüyorum. Onun heyecan verici dokunuşunu ve bana hissettirdiklerini asla yerine getiremez: sevildiğimi ve tapındığımı hissettirmesini.

Küçük odamın diğer tarafındaki kadınlar Nathan hakkında konuşmaya devam edince boğazıma safra geliyor. "Neden hala bekar?" diye soruyor biri, diğeri ise "Babası emekli olduğundan beri işine kendini adadı" diye cevaplıyor.

"Babasının hastalandığı için erken emekli olduğunu duydum ama bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum."

Bu benim için yeni bir bilgi. Babasının nesi var?

"Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, ama Nathan Hart'ın asla evlenmeyeceğini biliyorum." Başka bir kadın sohbete katılıyor. "Bu çok yazık, çünkü Vivienne Cavendish'e göre avlanan bir dağ aslanı kadar dayanıklıymış."

"Acımasız," diyor biri.

"Güçlü," diye ekledi bir başkası.

"İş bitene kadar durdurulamaz." Başka biri araya girer ve hepsi kahkahalarla gülmeye başlar, sanki cadı meclisi gibi. Tanrım, bu beni hasta ediyor, ama yanılmıyorlar. Nathan'ın vücudu uzun süreli mücadeleye uygun. Ve Vivienne Cavendish her kimse, Nathan'ın bütün gece nasıl seviştiğini ilk elden bildiği için onu kıskanıyorum.

Nathan'ın bütün gece nasıl seviştiğini ilk elden biliyor.

Onun başka bir kadınla birlikte olduğundan bahsedilince elimi karnıma koyuyorum, onun da benim gibi onu tanımasından nefret ediyorum. Belki de ben onun için sadece başka bir başarı ya da başka bir meydan okumayım. Ve belki de onun için hiçbir şey ifade etmiyorum.

Ama aramızdaki kimyayı inkar edemem. Her dokunduğumuzda kıvılcımlar saçılır ve daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık her yerimi sarar. Bu heyecan verici.

Belki de hayal görüyorum.

Sanki bir ömür geçiyor ve sonunda, tuvaleti kullanan insanların gürültüsü dinince, çekinerek kabinden çıkıyorum ve boş alanı görünce yukarıdaki Büyük Adam'a şükrediyorum.

Lavaboya doğru yürürken, çantamı üzerine koyup ellerimi yıkarken, beynim kadınlar arasındaki konuşmayı tekrar gözden geçiriyor.

Başka bir kadının Nathan'ın vücuduna dokunduğu düşüncesi beni ürpertir. Beni o kadar yoğun bir kıskançlıkla doldurur ki, sanki kendi derimi yüzebilirmişim gibi hissederim.

Yaşadığım bu tedirginlik, kim olduğumla ilgili her şeyi sorgulamama neden oluyor. Ne olduğumuzu. Neye dönüştüğümüzü.

Biz özel bir ilişki içinde değiliz; hatta arkadaş bile değiliz. Ben onun sekreteriyim, daha fazlası değil, ama neden öyleymişiz gibi hissediyorum?

Ve benim büyük, her şeyi kapsayan nedenimi hatırlamam gerekiyor. Neden onun için çalıştığımı.

Bu geçici bir durum.

Onunla birlikte olmak ya da ona yakınlaşmak uygunsuz. Bu etik değil ve aramızda olan her neyse, hemen son vermem gerekiyor.

Ellerimi kuruladıktan sonra çantamdan cep telefonumu çıkarıp gazeteci arkadaşım Julie'ye yeni bir şey öğrenip öğrenmediğini soruyorum.

JULIE

Henüz yok. Sen?

BEN

Hiçbir şey. Ama yakında bir şeyler öğrenmeyi umuyorum.

JULIE

Davayı soruşturan ancak ifade vermeye çağrılmayan trafik polisi ve dedektifle ilgili birkaç ipucum var.

Bundan emin mi? Yemin ederim ki, davaya bakan iki soruşturmacı ifade verdi. Garip.

BEN

Harika, bir şey öğrenir öğrenmez bana haber ver.

JULIE

Tamam.

Cep telefonumu çantama koyuyorum.

Aynadaki yansıma dikkatle bakarken, dönüştüğüm kadına bakmakta zorlanıyorum.

Hart Law'da işe başvurmamın asıl nedenine odaklanma zamanı geldi: Nathan'ın babasının yozlaşmış bir avukat olduğunu ve ailemin katilinin yargılanmasında beraat etmesine yardım eden kişi olduğunu ortaya çıkarmak ve kanıt toplamak.

Düşmanla yattım. Ve hoşuma gitti.

Bir suçluyu savunarak hapis cezasından kurtaran avukatın oğluyla seks yaptım.

Bu da beni bir hain yapar.

Onun babası ve ailemi öldüren adam kadar suçluyum. Ve onunla bir daha yatamam.

Yarın, onunla aralarındaki meseleyi açıklığa kavuşturacağım.

Çoraplı ayaklarımla koridoru geçip ön kapıya koşuyorum, sabahın bu saatinde birinin kapımı çalmasına şaşırıyorum. Henüz ilk kahvemi bile içmedim.

"Bir dakika," diye sesleniyorum, krem rengi ipek gömleğimi siyah kalem eteğimin beline sokuyorum.

Giriş masasından anahtarlarımı alıp, kapıyı açmak için anahtarı soktum, sonra üst ve alt kilitleri açmak için başparmağımın kilitleri çevirdim ve kapıyı tamamen açtım.

"Günaydın Bayan Donovan, benim adım Jenkins." İnce siyah bir takım elbise giymiş bir adam neşeyle selamladı beni.

"Günaydın," diye cevap veriyorum, kim olduğunu bilmiyorum ama onu bir yerden tanıyorum. Sonra aklıma geliyor. Nathan'ın şoförü, birlikte ilk gece yattığımız geceki şoför. O gece azgın bir kedi gibiydim. Ne utanç verici.

"Sizi Logan uzlaşma konferansına götürmek için geldim."

"Bu biraz gereksiz." Genelde mahkeme dışı uzlaşmalara kendim giderim.

"Bay Hart ısrar

etti." Öyle mi?

Jenkins'in omzunun üzerinden bakınca Nathan'ın parlak siyah limuzininin evimin önünde park ettiğini görüyorum.

Ne kadar gösterişli.

"Yolda kahve içmek için mola verebilir miyiz?" diye soruyorum, bu sabah işe şık bir şekilde gideceğim için heyecanlıyım.

"Arabanın içinde seni bekleyen bir tane var zaten."

Kendimi film yıldızı gibi hissediyorum.

"Teşekkürler."

"Ve bir muzlu karamelli muffin," diye ekliyor Jenkins.

Onlar benim en sevdiğim şeyler. Dün öğle yemeğinde masamda bir tane yedim.

Nathan fark edip ona neyi sevdiğimi söylemiş olabilir mi? Kesinlikle hayır; günün yüzde doksan dokuzunda kafası dosyalara gömülüydü. Yemin ederim, bir bomba patlasa bile fark etmezdi.

Dün gece Nathan'ın sözlerini hatırlıyorum. *Her şeyi görüyor ve duyuyorum.*

Tabii ki bu sabah Jenkins'e benim için ne sipariş edeceğini söylemiştir.

Bu onun için çok tatlı ve korkunç bir şey; çoğunlukla korkunç. Ama aynı zamanda onun şefkatli yanını da gösteriyor. Neden bu kadar nazik olmak zorunda? Yoksa bunların hepsi onun oyunlarının bir parçası mı? Çünkü dün geceden sonra, beni daha fazlasını istemeye çaresiz bıraktı ve ne yaptığını çok iyi biliyordu. O iyi bir adam değil. O, bedenlenmiş şeytan. En kötü türden bir baştan çıkarıcı. Bir *alaycı*. *Lanet olsun.*

Başparmağımı omzumun üzerinden geçirerek Jenkins'e "Eşyalarımı alacağım" diyorum.

O da onaylayarak başını salladı.

Heyecanla koridorda zıplayarak yatak odama giriyorum. Ayakkabılarımı giyip, büyük altın düğmeli en sevdiğim siyah blazerimi giyiyorum, sonra aynada son bir kez görünüşümü kontrol ediyorum. "İyi görünüyorsun." Saçımı parmaklarımla tarayarak kabartıyorum, sonra iş çantamı yerden kaldırıyorum ve rekor sürede yeni bir güne hazır olarak kapıdan çıkıyorum.

Elleri arkasında, bir asker gibi dik durarak beni bekleyen Jenkins, ben yaklaşıncı karakterinden çıkıp bana kapıyı açar ve ağzında kocaman bir gülümseme belirir. "Bayan Donovan." Başını sallar.

"Teşekkürler Jenkins, ama lütfen bana Ari de." Arka koltuğa oturmadan önce ricamı yapıyorum ve içeride birinin olduğunu fark edince hayatımın en büyük korkusunu yaşıyorum.

Nathan.

Jenkins, arabanın kapısını yavaşça kapatarak bizi içeride kilitler, sonra sürücü koltuğuna geçer ve arka koltuklarla ön koltuklar arasındaki cam bölmeyi kaldırarak bize biraz mahremiyet sağlar.

"Günaydın, Arianna." Nathan'ın sesi yumuşak ve şehvetli, her kelime sabit ve erimiş altın bal gibi beni sarıyor; zengin ve karşı konulmaz.

Başımı sallıyorum, ağzım işbirliği yapmayı reddediyor, kendimi bir kez daha rahat hissedemeyecek kadar yakın bir durumda bulduğumu fark edince endişe duyuyorum. Ve onunla yalnızım.

Çantamı yere koyduğumda, bana bir paket servis bardağı uzattı. "Bir grande flat white, ekstra sıcak buğulanmış yulaf sütü, bir pompa tarçınlı dolce şurubu ve çift espresso."

Vay canına.

Her konuşmamı dinliyor olmalı.

Nathan, deri koltuğun üzerine aramıza kahverengi bir kağıt torba koydu. "Ve bir muzlu ve karamelli kahvaltı muffini."

Hipnotize olmuş gibi, parmaklarımı paket servisi bardağına doladım, gözlerimi ondan ayıramıyor, kalbimin hızlı atışını kontrol edemiyordum.

Kafasını sallıyor ve duyamadığım bir şey mırıldanıyor, sonra dizlerinin üzerinde duran dizüstü bilgisayarının kapağını açıyor. "Bugün için tüm uzlaşma belgeleri hazır mı?" diye soruyor kararlı bir sesle, hemen işin özüne giriyor.

"Evet," diye cevaplıyorum. "Karşı tarafla görüştüğünüz tüm şartları içeren uzlaşma anlaşmasının taslağını hazırladım." Dün gece eve gittiğimde yazdım. "Ayrıca, her şeyi kesinleştirdikten sonra herkesin incelemesi ve imzalaması için feragat ve gizlilik formlarını da hazırladım. Karşı tarafın son teklifini okudum ve hepimiz aynı fikirdeyiz."

Ona baktığımda, hayranlık dolu bir ifadeyle bana baktığını görüyorum.

Bana kısa bir baş sallama ile selam veriyor, bu da dün gece bana şaplak attığı zamanki tavrının tam tersi, ki bu hiç hoşuma gideceğini düşünmemiştim, ama gitti.

"Çok verimlisin, teşekkürler Arianna."

"Bunu daha önce de yaptım." Birçok kez. "Bu benim ilk deneyimim değil." Kahvemi bir yudum alıyorum, güçlü kafein enerji seviyemi anında yükseltiyor ve boğazımı ısıtıyor, ki onun yanındayken boğazım her zaman bir kutu krakerden daha kuru oluyor.

Gözlerimizi birbirimizden ayırır, konsantrasyonunu gelen kutusuna geri verir. "Bu toplantı bütün gün sürebilir." Günümüzün tüm dikkatimizi gerektirdiğini bilerek uzun bir nefes alır.

"Biliyorum." Bunların hepsi müzakere sürecinin bir parçası ve eğer başarısız olursa, başlangıç noktasına geri döneriz. Bazen müşteriler fikirlerini değiştirir ve müzakereler sırasında bile mahkemeye gitmeye karar verir. Umarım bugün Nathan için böyle bir şey olmaz.

Başını eğik tutarak, parmaklarını dizüstü bilgisayarının klavyesine vurarak sorar: "Bugün herkesin yanıtlarını takip edebilir misin? Onlara bağlı olarak daha fazla uzlaşma parası talep etmek istiyorum."

"Elbette, bu sabah erkenden James'i" —müşterimizi— "aradım ve o toplantıya çoktan gelmişti."

James'in karısı, yeni arabalarının frenleri bozulduğunda hayatını kaybetmişti. Gece boyunca çoğunlukla dava dosyasını okuyarak geçirdim ve aylarca inkar ettikten sonra, motor şirketi sonunda sorumluluğunu kabul etti.

Nathan dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyor. "James'in bu davayı bir an önce sonuçlandırmak istediğini biliyorum. Bugününden sonra, belki karısının ölümünün ardından nihayet bir sonuca varabilir. Tabii ki on milyon dolar onu geri getirmeyecek."

"Dünyadaki hiçbir para benim güzel ailemi geri getiremez." Bu sözleri söyler söylemez, hemen pişman oldum, ama kendimi tutamadım. Benim için onların hayatları paha biçilemezdi, birlikte yaratabileceğimiz tüm gelecekteki anılar da öyle, ama artık bunlar benim için birer dilekten öteye geçemez.

Keşke her şey farklı olsaydı.

Ama öyle olmadı ve onları geri getirecek kadar mucize yok bu dünyada.

Nathan dizüstü bilgisayarının kapağını kapatıp karşılarındaki koltuğa kaydırdığında, kahvem bardağında sıçrayarak zıplıyorum. "Ailene ne oldu, Arianna?" diye soruyor, sesi merak ve kararlılıkla dolu, yüzü de aynı şeyi yansıtıyor. Endişeli görünüyor... benim için üzülüyor... sanki umursuyormuş gibi?

Ama olmamalı. Onun sempatisini istemiyorum.

"Öldüler." Böyle söylediğimde çok soğuk geliyor, ama bunu süsleyip püsleyip güzel bir şekilde ifade etmenin bir yolu yok. Oldu işte.

Gözleri kısılır, kenarları kırışır ve beyninde sormak için can attığı bir sonraki soruyu neredeyse duyabiliyorum, çünkü ailemin öldüğünü söylediğimde her zaman aynı soru gelir.

"Bir araba kazasında," diye cevap veriyorum onun sesli olmayan sorusuna. "On beş yaşındaydım. Ben hayatta kaldım." Kahve fincanımı daha sıkı tutuyorum ve yüzümü çevirip pencereden dışarıdaki manzaraya odaklanıyorum, sonra yanağımdan akan gözyaşını siliyorum. "Onlar kurtulamadı." Bazen, şu anda olduğu gibi, duygularım beni ele geçiriyor ve onların beni boğmasını engelleyemiyorum.

Uzun bir sessizlik geçer ve sonunda o, "Çok üzgünüm, Arianna" der. Uyluklarındaki elinin sıcaklığı, savunmamı indirip onun elini orada bırakmasına izin vermek istememe neden olur, çünkü bu beni rahatlatır, ama yapamam. Bunun yerine, bacaklarımı ondan uzaklaştırırım ve eli kaybolur.

"Omuz kemiğindeki yara izi kazadan mı kaldı?" diye sorar yavaşça.

O yara izine dokunduğunda, ona dokunmamasını rica ettim. Ama keşke o da bazen benim bile ona bakamadığımı bilseydi. Bu beni suçlu hissettiriyor; ben hayatta kaldım, ama onlar kalamadılar.

Cevap vermediğimde, daha fazla ayrıntı isteyeceğini düşündüm, ama neyse ki istemedi ve kendi kederimde bir su aygırı gibi debelenmeme izin verdi.

"Ye." Benim için aldığı muffin kucağıma konuyor. Öncekinden çok daha yumuşak bir sesle, "Bu dava senin için çok önemliyse ve bugün müzakerelere katılmak senin için çok zorsa, lütfen bana söyle," diyor.

"Ben iyiyim." Hiç aç değilim, ama artık konuşmak istemiyorum, bu yüzden kahverengi kağıt torbayı açıyorum, muffin'i çıkarıyorum ve bir ısırık alıyorum. Karamel ve muzun lezzeti ağzımı doldurup duyularımı uyandırdığında neredeyse inleyecektim.

Midem minnetle guruldadı. Belki de açımdır.

"Ailenizi kaybetmenize çok üzıldüm." Boğuk sesi, içten bir şefkatle doludur ve bu şefkat, kucağına tırmanıp ona sarılmak istememe neden olur, çünkü kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Evdeymiş gibi. Ama olmamalı.

Aramızda hiçbir mantık ya da sebep yok.

Onun için çalışmak kalıcı bir şey değil. Buraya tek bir amaçla geldim ve umarım bu, aileme adalet getirir ve benim çok ihtiyacım olan kapanışı sağlar.

"Teşekkür ederim." Buraya gelme nedenimden dolayı suçluluk duyarak arkanı dönüyorum, ama onun duygularımı gölgelemesine izin veremem.

Zaman geçiyor ve beni çok daha iyi hissettiren, üzüntümden kurtaran lezzetli kekimi neredeyse bitirdim. Nathan'ın bana tekrar baktığını hissettiğimde, onun yönüne gergin bir bakış attım.

"Çok güzelsin," diyor birdenbire, sonra ekliyor, "Sen etrafta olduğunda konsantre olmak zor geliyor."

İtirafı, cildimde dalgalar halinde bir sıcaklık hissi yaratır.

Sadece ben değil, vücudum da bir hain. Ne istediğini biliyor... Onu.

Dikkatini ağzıma yöneltip, aramızdaki sıcak havayı içine çekiyor. Gerilim neredeyse dayanılmaz hale geliyor, bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor, cildim beklentiyle karıncalanıyor.

Son muffin parçasını ağzıma atıyorum, sonra dudaklarımdaki yapışkan karamel sosunu yalıyorum. Bir anda, tüm tavırları değişiyor, omuzları sanki yüksek alarmda gibi gerginleşiyor.

Dudakımı işaret ediyor. "Bir kırıntı kalmış." Sesi alçak ve tehlikeli geliyor.

Dilimi ağzımın köşesine kıvrıp onu almak için uzandığımda, o da aynı anda eğilir ve parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirir, beklenmedik bir şekilde dilimin ucu parmağının ucuna çarpar ve yemin ederim ki o, kulağıma çok hoş gelen bir homurtu çıkarır.

Uzun süreli bakışları, yoğunluğu ruhumu yakıyor, beynimdeki mantıklı düşüncelerin her parçasını yok ediyor. Duygularımı kontrol edemiyorum ve ne yaptığımı fark etmeden, parmağını ağzıma alıp, dün gece amımın derinliklerine gömülen aynı parmağın üstündeki kırıntıları yalıyorum.

Dudaklarım parmağını sıkıca kavrarken, o derin bir inilti yutuyor, dilimi parmağının etrafında bir kez, sonra iki kez döndürdüğümde, gırtlak duyulabilir bir yudumla yukarı aşağı sallanıyor. Parmaklarındaki baş döndürücü kolonyasının tadını almak beynimi karıştırıyor, ikimiz de bağlantımızı sonlandırmaya çalışmıyoruz.

"Arianna." Adımın dört hecesini uzatarak söylüyor, sanki onu tatmaya devam edersem, yaptıklarından sorumlu olmayacağına dair bir uyarı gibi. Nefesi hızlanıyor, göğsü kendini kontrol etmeye çalışır gibi inip kalkıyor.

Ne halt ediyorum ben?

Dilimle parmağını ağzımdan çıkarır ve kafamı sallarım, onun üzerimde yarattığı etkiyle kafam karışmıştır.

Neden ona karşı koyamıyorum?

"Aramızda hiçbir şey olamaz," diye fısıldarım, işlerin yine çok ileri gitmesine izin verdiğim için kendime kızgınım.

Dişlerini gösterir, sanki ona bir sınır çizip ilişkimizi bitirdiğim için sinirlenmiş gibi bana neredeyse hırlayarak. Ne demek *ilişkimiz*? Asla bir *ilişkimiz* olamaz.

Sessiz kalır ve koltuğuna geri oturup dizüstü bilgisayarını tekrar eline alıp işine dönerken hareketleri sarsıntılıdır.

"Anlaşma metnini, feragatnameyi ve gizlilik formlarını bana e-posta ile gönder," der, daha derin bir sesle, kesik kesik konuşur. Sonra sonuna bir "Lütfen" ekler.

"Tamam."

Bu çok garip.

Cehennemde bir güne daha hoş geldiniz.

Hayatımı ve sikimi olabildiğince zorlaştırmaya kararlı olan Arianna ile birlikte çalışarak geçirdiğim dört korkunç ve acı verici hafta daha geçti.

Büyüleyici parfümünden, vücudundan parçalamak istediğim daracık elbiseleriyle ortalıkta sallanıp durmasına kadar. Her gece duşta mastürbasyon yaptım, ama rahatlama asla yeterli gelmedi.

Onu arzuluyorum, her santimini.

Ona bu haftayı dayanamayacağımı söyledim, ama artık onu tanıdığım için ne kadar inatçı olduğunu öğrendim. Benim için çalışmaya devam ediyor ve ben de onun her hareketini izlemek zorunda kalıyorum, ofisimin kapısından geçen ve masasını doğrudan gören her erkeğin onunla flört etmesini izlemek zorunda kalıyorum.

Onu nasıl sevmezsin? Büyüleyici ve güzel. Verimli.

Mutlu. Bu beni rahatsız ediyor çünkü bana gülümsemeyi zorla yaparken, diğer herkese karşı farklı davranıyor. Kendisi gibi, sanırım.

Bana karşı duygularını kontrol ediyor ve içine kapanıyor.

Herkes onu seviyor ve hala anlayamadığım nedenlerden dolayı, burada sadece birkaç aydır çalışmasına rağmen herkes ona danışmak için geliyor. Herkes hakkında her şeyi biliyor, üzerinde çalıştığım davaların ayrıntılarına, hangi avukatların kimi temsil ettiğine ve nedenine dikkat ediyor. Mahkeme tarihlerini ezberlemiş ve müzakerelerin ne zaman yapılacağını biliyor. Hatta Gloria'nın geçen Çarşamba kiminle öğle yemeği yediğini ve pazarlama departmanından Keith'in ne zaman evleneceğini bile biliyor. Herkesin eşlerinin ve çocuklarının isimlerini hatırlıyor.

Bu nasıl mümkün olabilir? Ve bu kadar uzun süre nerede saklanıyordu?

O mükemmel bir kadın.

Sinir bozucu.

Ama mükemmel.

Her gün ofise geldiğimde masamda bir kahve ve acil olarak ilgilenmem gereken görevlerin ayrıntılı bir listesi buluyorum. Masamda önceki gecedan kalan dosya ve evraklar her zaman temizlenmiş oluyor ve ilk kez, gerekli tüm mahkeme belgelerinin elektronik ve fiziksel olarak hazırlanıp incelenip dosyalanıp dosyalanmadığını sormama gerek kalmıyor, çünkü bunların zaten yapılmış olacağını biliyorum.

O sihirli.

Onun iş hayatıma girmesinden bu yana işimin on kat daha kolaylaştığını itiraf etmek istiyorum, ama gerçek şu ki, hiç olmadığı kadar sinirliyim.

İlk kez, sahip olamayacağım birini istiyorum.

Aramızda hiçbir şey olamaz.

Aklımda durmadan tekrar eden sözlerini kafamdan atamıyorum.

Olmamalı da, çünkü onları ilk ben söyledim. O

zaman içtenlikle söyledim. Şimdi içtenlikle söylemiyorum. "Neden kaşlarını çatıyorsun?" Cole ofisime girer.

Aynı anda, Arianna'nın neşeli sesi her lanet gün olduğu gibi odaya yayılır. "Mahkeme kayıt listesini bana gönderirsen, senin için onları takip edebilirim."

Açık kapıdan ona sert bir bakış attım.

Telefonunu kulağına ve omzuna sıkıştırarak, telefonun diğer ucundaki kişiyle konuşmaya devam eder, aynı anda bir düzine işi birden yapar.

"Bu kadın hiç uyumuyor mu?" diye soruyorum, burayı sanki kendi yeriymiş gibi yönetmesinden rahatsız olarak.

Onunla birlikte şirketi yönettiğimiz bir görüntü, zihnimde bir film gibi canlanıyor. Karı koca olarak.

Ne oluyor lan? Bu da nereden çıktı?

"Buna sadece sen cevap verebilirsin." Cole masamın karşısındaki kanepeye oturur ve bana sert bir bakış atar, sonra omzunun üzerinden Arianna'ya bakar ve tekrar bana döner. "O gece senin evinde uyudu, değil mi?"

"Biraz." Birbirimizin beynini sikip dururken. "Seni alt üst etmiş."

"Hayır, salla başını." Bu bir yalan; kafam allak bullak.

"Evet, altüst etti ve bunu ne kadar çabuk kabul edersen, o kadar çabuk huysuz Nathan 1.0'ı geri kazanabiliriz, son zamanlarda olduğun bu aşırı 2.0 versiyonunu değil. Eskiden de dayanılmazdın, ama şimdi sen..."

"İkinizin arasındaki cinsel gerilimi gidermek için sikini yalatmaya ihtiyacın var." Max, Eli ile birlikte ofisime girerek araya girer.

"Gidin," diye bağırırım. "Hepiniz." Aptallar.

"Ben kalıyorum." Eli beni kovar ve ben her an patlayacakmışım gibi hissedirim; o saniyeler içinde kan basıncımı yükseltebilir. Arianna'nın bu sabah masama bıraktığı, üstünde rengarenk şekerlemeler olan donutu alıp bir ısırık aldığı anda beni daha da sinirlendirir.

"Ver şunu bana." Elinden alıyorum, üstündeki şekerlemelerin bir kısmı düşüp klavyemin üzerine saçılıyor. "O benim."

"Arianna senin için mi aldı?" Burnunu kırıstırıyor ve cevap vermeme izin vermiyor. "Ah, ne kadar tatlı," diyor şakacı ve abartılı bir ses tonuyla.

"Siktir git." Kardeşlerimin benimle dalga geçmesinden nefret ediyorum. "Kırmızı bayrak sallayabileceğin bir boğa yok mu?"

Elini kalbine koyarak, kırılmış gibi davranır. "Eve gitme zamanı, sen de gitmelisin, biz The Golden Spirit'e gidiyoruz, geliyor musun?"

"Gidemem." Ekranımı işaret ediyorum. "Müşterilerin geçmişini incelemem gerekiyor ve onun dava ettiği havayolu şirketine karşı açılmış önceki davalara bakmak istiyorum." Kutudan bir mendil alıp parmaklarımdaki donutun yapışkan kalıntılarını siliyorum.

Max burnunu soktuğu dergiden başını kaldırır ve merakla sorar, "Dava ne?"

"Vivienne Cavendish Regal Wings'e karşı," diye cevap veriyorum, soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. O kadını *çok* uzun zamandır görmedim ve geçmişimizi düşününce beni temsilcisi olarak seçmesine şaşırdım.

"Televizyon kanalı SFCTV'nin sahibi olan yaşlı herifle evlendiğini sanıyordum," diyor Eli.

"Evet, ama adam kısa süre önce Japonya'ya özel bir uçuş sırasında öldü," diyorum. "Fındık alerjisi vardı. Uçuş görevlisi, alerjisinin ciddiyetini mürettebata iletmedi ve ona fıstık yağı kullanılan bir kızartma yemeği servis ettiler."

"Vay canına," Cole inanamadan haykırır. "Bunu haberlerde gördüğümü hatırlıyorum."

"Ve seni temsilcin olarak mı istiyor?" diye sorar Max, tekrar sohbete dahil olarak.

Başımı sallayarak onaylarım. "Uçuş sırasında meydana gelen bir kaza ve ihmal sonucu ölüm. Havayolu şirketini bu nedenle dava ediyor ve elli milyon dolar tazminat istiyor."

Cole'un dudaklarından alçalan bir ısıklık sesi çıkar. "Bunu asla alamaz."

Almayacak, ama buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ölen kocası ona neredeyse hiçbir şey bırakmadı ve ilk evliliğinden olan çocukları, evlilik sözleşmesinde belirtilenden bir kuruş fazla almamasını sağladılar.

"Beni ve yeteneklerimi hafife alıyorsun." Ona parmağımı sallıyorum. Yarın nasıl geçeceğine bağlı olarak, çünkü müşterimin ahlakını önce yüz yüze görüşmede ölçmeyi seviyorum, daha fazlasını talep etmeyi önerecektim. Vivienne'li tanıdığım kadarıyla, değerleri o kadar yüksek değil ve dava açmasının sebebi cebinde beş kuruş parası olmaması. Başka bir şey değil.

"Onunla yatmadın mı?" Eli endişeyle soruyor, onu temsil etmem gerektiğinden şüphe duyuyor, bu düşünce benim de aklımdan geçmişti.

Koltuğumda öne doğru eğilip, onun suratına yumruk atmak istiyorum. "Neredeyse on yıl önceydi, sesini keser misin lan?" Kardeşlerim benim bakışımı takip edince, Arianna'nın bu bilgiyi duymasını istemediğimi anlıyorlar, ama hepimiz keskin bir bakışla karşılaşıyoruz.

Duymuş.

Pislik.

Sanki sinirlenmiş gibi parmaklarını masaya vurarak bana sert bir bakış atıyor. Arianna telefonda konuştuğu kişiye kısa bir veda ediyor, ahizeyi masaya vurarak kapatıyor, masasının arkasından kalkıyor, bir yığın dosyayı alıp asansörün olduğu yere doğru hızla yürüyor.

"İlginç," diyor Eli.

Sonra Max. "Evet dostum, o da duydu ve sana tamamen aşık. Kıskanıyor."

"Ona bir hamle yapacak mısın?" diye sorar Cole ve artan merak üç kardeşim arasında gidip gelir.

"O benim sekreterim." Sanki bu çok açık değilmiş gibi.

Eli gözlerini devirir. "Zaten yattığın kişi. Çalışanlarla çıkmama kuralını çoktan çiğnedin, değil mi?" Başını hafifçe yana eğerek, sanki bana meydan okurcasına dudaklarında bir gülümseme belirir.

Haklı; benim kendi kanun kitabım, o bu binaya adım attığı anda paramparça oldu.

Max masama eğilerek ekler, "Ve bildiğin gibi, tüm çalışan sözleşmelerimizde şu madde yer alıyor: *Bir çalışan başka bir çalışanla kişisel bir ilişki kurmak isterse, derhal amirine bildirmelidir.*"

Sanki yürüyen bir ansiklopedi gibi aynen alıntı yapıyor.

Akıllı herif.

Zaten öyle; sözleşmeleri o yazmış.

Cole, tavuk kümesindeki tilki gibi kendini beğenmiş bir ifadeyle söze karışıyor. "İlişkiniz onun performansını etkilemediği sürece, birlikte olmamanız için bir neden görmüyorum. Aslında, bu sizi daha hoş ve çalışması daha kolay biri haline getirebilir. *Teknik olarak* son söz bizde ve size Arianna ile çıkma izni veriyoruz."

"Ben çıkmam." Tabii, Arianna iş dışındaki var olmayan hayatımla ilgili her şeyi sorgulamama neden olana kadar öyleydi. Dengem yok, çok az eğleniyorum ve günümü paylaşacak kimsem yok, ki Arianna ofisimin önüne park ettiğinden beri her gün yapmak istediğim şey bu.

Gününün nasıl geçtiğini öğrenmek ve ona bir kadeh şarap eşliğinde, banyoda, sadece ikimiz baş başa oturarak sorular sormak için neler vermezdim.

Ona olan bu takıntım kontrolden çıkmaya başladı.

"Cuma günü randevun var mı?" diye soran Max, hayallerimi yıkıyor.

"Önümüzdeki cuma mı? Önümüzdeki cuma ne var?" Hemen çevrimiçi takvimimi kontrol ediyorum ve bilgisayar ekranında her yıl korktuğum kelimeler beni karşılıyor. *Connecting Kids Charity Ball*.

Genellikle daveti kabul eder, ailem ve arkadaşlarım için birkaç masa ayırtır, sonra son dakikada özür diler ve mahkeme hazırlıkları bahanesiyle katılmam. Suçluluk duygusuyla, Connecting Kids Foundation'a bağış gönderirim. Bu vakıf, koruyucu ailede büyüyen çocuklara burs, mentorluk ve koruyucu aile bakımından sonraki hayata hazırlanmaları için konut ve iş kurma hibeleri gibi kaynaklar sağlayan kar amacı gütmeyen bir kuruluştur.

Ayrıca yas danışmanlığı hizmetleri de sunuyorlar, bunu biliyorum çünkü Arianna'nın gönüllü olarak çalıştığı hayır kurumu da aynı.

Bu harika bir amaç; bu yıl katılmalıyım ama yine tek başıma katılmak... üzücü... acınası... ki ben de öyleyim.

Kardeşlerim uyum içinde ayağa kalkıyor ve veda konuşmasını Max yapıyor. "Baloya gel. Arianna'yı da getir."

"Ben gelmeyeceğim..." diye cevap vermek
üzereyim ama Max sözümü keser. "Bu bir
emirdir ve tartışmaya açık değildir."

Ve bununla birlikte ofisimden çıkarlar, beni, aniden etrafımda büyüyen
cesaretlerinin büyüklüğüne şok olmuş, ağzım açık kalmış halde bırakırlar.

Ona soramam.

Midemde rahatsız edici bir his belirir.

Her gün her her onunsarkastik ağzını ve
yaramazca yorumlarını

Sınırlarımı zorluyor.

Bu şaka değil, bundan daha fazlası. Benimle flört ediyor ve bu çok sinir
bozucu. Çünkü bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Biz.

İlk gece benden nefret ettiğini söyledi. Birçok kez.

Ama şimdi, benimle çalışmaya başladığından beri aramızda bir şeyler
değiştiğini hissediyorum. Bana karşı daha sıcak davranıyor gibi.

Donutla

r.

Kahve.

Ben sormadan sipariş ettiği yemekler masamda duruyor. Benden
hoşlanıyor.

Bundan eminim.

Belki de kardeşlerim haklıdır. Belki de ona şans vermeliyim.

Ona her zaman huysuz bir pislik olmadığımı göstermeliyim.

Aslında, ona gelince, bu huyumu bırakmak istiyorum, ama bunu
yaparsam, ofisteki herkes beni anlayacak mı? Onu sevdiğimi belli edecek
miyim?

Onu sevmekten daha fazlası. Onu istiyorum.

Onu bir hediye gibi açmak, onunla ilgili her şeyi ve ailesini nasıl
kaybettiğini öğrenmek istiyorum. Bu beni ilgilendirmez, ama yine de onun
tüm sırlarını ortaya çıkarmak için derin bir ihtiyaç duyuyorum.

Ailesini bir araba kazasında kaybettiğini söylediği gün, kalbim durmuş
gibi hissettim. Sözlerinde acıyı hissettim, yüzünde kazınmış olduğunu gördüm
ve ağladığında içim parçalandı.

Eğer etrafına kurduğu o kaleye beni içeri alırsa, sanırım gerçek halini
görmeme izin verir. Gerçek Arianna'yı. Her an güçlü görünmeye çalışan
Arianna'yı değil, komik, nazik ve herkese yardım eden Arianna'yı. O içten ve
dıştan doğal olarak güzel.

Aramızda bir daha hiçbir şey olmayacağına dair ikimizin de söylediklerine rağmen, sürekli çaldığı bakışlar ve vücut dili bana beni sevdiğini ve beni daha iyi tanımak istediğini söylüyor. Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum.

Aramızdaki hislerin kendi yaşam formu var ve bunu görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor.

Onun yanında dokunmadan, elimi saçlarına sokmadan ve dudaklarını dudaklarımla ezmeden durmak dayanılmaz, o masasının arkasına oturduğundan beri bunu milyarlarca kez hayal ettim.

Birbirimize daha ne kadar direnebiliriz?

Ya davetimi reddederse?

Ona personeliyle çıkmadığını söyledin, seni kibirli piç, tabii ki hayır diyecek.

Son zamanlarda daha da mantıksız ve kibirli davranıyorum. Easton Forbes'un, dublörlük sırasında kaza geçirdiği davasını hazırlamak, ilk başta düşündüğümünden daha zorlu oldu. Hollywood izliyor ve tüm gözler üzerimde. Yargılanıyorum ve bundan hoşlandığımı sanmıyorum.

Arianna, üzerimdeki baskıyı biliyor. Beni anlıyor ve sanırım bu yüzden dün gece erken eve gitmemi söyledi, ama ben onun tavsiyesine uymadım.

O beni önemsiyor.

Siktir et, baloya davetimi ilk başta reddedecek çünkü bana meydan okumayı ve benimle dalga geçmeyi seviyor, sonra kabul edecek.

Bundan eminim.

Haftalar önce tuvalette bana nasıl eridiğini görüyorum.

Onun üzerinde yarattığım etkiyi biliyorum.

Ama yine de, ona çalışanlarla çıkmadığımı söyledim. Ki çıkmıyorum. Bu konuyu çok büyüttüm. Ona, ikimizin birbirine uygun olmadığını söyledim.

Ona sekreterim olarak geleceğini söyleyeceğim. Eşlik eden kişi olarak. Flört olarak değil. İş arkadaşım olarak, hepsi bu.

Bu çok kötü.

Yalanımı anlayacak mı?

Çünkü lanet olsun, her gün beynimde bedavaya yaşıyor. Tamamen dağınık durumdayım ve hiçbir şeye odaklanamama mücadelemi gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Dün Walker davasını halledip kazanmayı başardığıma bile şaşıyorum.

Çünkü onu arzuluyorum. Vücudumuzun nasıl uyum içinde çalıştığını biliyorum. Sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi. Kaderlerinde var gibi, ya da beni çok karıştıran başka bir radikal evrensel saçmalık gibi.

Karamel ve tuz gibi; o tatlı, ben tuzlu, birbirimizi mükemmel bir şekilde dengeliyoruz.

Onun da beni izlediğini fark etmediğimi sanma.

Bana donut alıyor. Masamda duran yarısı yenmiş renkli pastaya bakıyorum.

Bana karşı bir şeyler hissetmeseydi bunu yapmazdı.

Ve o, benim konumum ve param için beni isteyen sıradan bir hayran değil. O farklı, ateşli ve benim kibirli tavırlarıma karşı bağışık, haddimi aştığında beni uyaran biri.

Eli'nin Vivienne Cavendish ile yattığını söylediğini duyduğunda kıskanmış mıydı?

Hatalımı hatırlayarak titriyorum. O zaman ne düşündüğümü

Açıkça düşünmüyordum.

Siktir et, Arianna'dan benimle baloya gelmesini isteyeceğim, ona yalan söyleyip masamızdaki sayıyı tamamlamak için olduğunu söyleyeceğim.

Bunu kabul edecektir.

Edeceğini biliyorum.

Arianna'yı aramak için ofisimden çıkıyorum. Şu an gibi bir zaman yok.

"Vivienne Cavendish," diye mırıldanıyorum, tamamen sinirlenmiş bir halde asansörden fırlayarak çıkıyorum.

Vivienne'li daha tanışmadan bile hiç sevmiyorum. Ne yazık ki yarın tanışacağım, çünkü Nathan ile ilk görüşmesine katılacağım.

Televizyon dünyasının en zengin adamlarından biriyle olan evliliğiyle ilgili internetteki makaleleri okuduktan sonra, ölen kocasının çocuklarının, evlendiklerinde onu vasiyetlerinden çıkardıklarını ve böylece mirasından tek kuruş bile alamayacağından emin olduklarını öğrendim.

Şimdi Vivienne, alerji protokolünü uygulamadığını iddia ettiği havayolu şirketine karşı tek başına savaş açmış durumda ve herkese, bu işi hallettikten sonra, kendisine ait olan her şeyi alabilmek için ölen kocasının çocuklarını dava edeceğini açıklayan bir bildiri yayınladı.

Peki tam olarak neyi hak ediyor? Kocas, o hayatına girmeden çok önce imparatorluğunu kurmuştu ve o, seksen iki yaşındaki kocasıyla sadece on iki ay evli kaldı. Kocas, ondan kırk iki yaş büyükken, Henry Cavendish ile tanıştığında, "ayaklarını yerden kesen" bu adamla loto kazanmış gibi hissetmiş olmalı.

Her neyse. Yarın, Henry'nin oğlunun sözleriyle, "açgözlülüğünü" gizleyen, inkar edilemez güzellikteki kadınla tanışacağım. Ne de olsa, altın avcılar, bazen güzel bir pakette gelirler.

Tiksintimi bir kenara bırakıp gülümsüyorum, ki bu zor değil çünkü yeni kızı gerçekten seviyorum. "Merhaba Leesa." Dosyaları göğsüme sıkıca bastırıp, benim için işe alınan yeni kayıt asistanına geniş bir gülümseme atıyorum.

"Oh, ben de tam çıkıyordum." Leesa, ceketini giymiş, boş bodrum katına bakınıyor.

Elimi havada sallıyorum. "Sorun değil. Sen git, ben bunları dosyalayayım."

Leesa'nın işe başladığı gün onunla arkadaş oldum ve bana güvendiğini biliyorum çünkü geçen ay boyunca her hafta aynı şeyi yaptım, sadece durumu test etmek için son dakikada dosyalama yapıyormuş gibi davrandım.

"Tekrar yapmanın sakıncası olmadığına emin misin?" Kafasını yana eğerek sordu. "Sadece Talia'yı bu akşam saat altıya kadar dans dersine götürmem gerekiyor, yoksa kalırdım."

Bunu biliyordum. Çarşamba günleri sadece bir kayıt memurumuz var ve Leesa kızını dersine götürmek için erken çıkıyor. "Söz veriyorum, sorun değil, git sen."

Elini kalbinin üzerine koydu. "Teşekkür ederim."

Leesa arkasını dönüp elini güvenlik paneline koyarak güvenli kapının arkasındaki devasa kayıt odasını açar. "Ne yapacağını biliyorsun," der ve kalın metal yangın kapısını benim için lastik bir tıkaçla açık tutar.

"İçeri gir, dosyayı al, çık, kapıyı kapat ve paneldeki kırmızı ışığın yandığını kontrol et, kilitlendiğinden emin ol. Anladım." Ona şaka yollu selam vererek süreci onayladım.

Leesa duvar saatine bakar ve masasından çantasını alır. "Gitmem gerek."

"Yarın görüşürüz." El sallayarak veda ediyorum.

"Çok geç saatlere kadar çalışmayın," diye neşeyle cevaplar ve onu bir kat yukarı, ana çıkışa götürecek asansöre doğru koşar.

"Çalışmayacağım." Ayaklarımın ucunda dönüp, şimdiye kadar gördüğüm en büyük kayıt odalarından birine giriyorum. Penceresi yok ve son derece yanmaz malzemelerle kaplı; Hart ailesi insanların kişisel bilgilerini çok ciddiye alıyor.

Bu gece bir görevim ve amacım var, alfabetik sırayla dizilmiş koridorlarda ilerleyerek T harfiyle başlayan bölüme doğru yol alıyorum. Kevin Taylor için. Ailemi ve kız kardeşimi öldüren adam için.

Gençliğimden beri elde etmek için beklediğim bilgilere bu kadar yakın olmak, kalbimin heyecanla çarpmasına neden oluyor.

Topuklarım beton zeminde sekip duruyor, her bir ses bir öncekinden daha yüksek yankılanıyor, sanki kalbimin her atışını yansıtıyor gibi.

Yanımda getirdiğim dosyaları, onlara ihtiyacım varmış gibi davranarak sıkıca tutuyorum ve sonunda gözümün olduğu koridora yaklaşıyorum. Önceki haftalarda sadece uzaktan bakıp durduğumdan farklı olarak,

bu gece bir sonraki adımı atacak ve aradığım şeyi bulacak kadar cesur hissediyorum.

Derin bir nefes alıp, tüm cesaretimi topladım ve yüzlerce gri dikdörtgen kutunun sıralandığı dar alana ilk adımımı attım. Kutuların her birinin ucunda beyaz bir etiket vardı ve üzerinde kutu adı, numarası ve tarihi siyah harflerle yazıyordu. Yavaşça yürürken, sağa sola bakarak, arşiv kutularının önünden geçerken alfabedeki harfleri fısıldayarak sesli okudum. "Tab, Tac, Tad, Tae." Tak'lar ve Tam'lar'ı geçip yoluma devam ettim ve sonunda aradığımı buldum: Tay. Birkaç adım daha attım ve üzerinde "Kevin Taylor" yazan gri bir kutu buldum.

Önümdeki kelimeleri okudum, sonra etiketi tekrar okudum ve doğru dosya olup olmadığını iki kez kontrol ettim.

Dava Adı: Devlet v. Kevin Taylor Dava

Numarası: 10CR07354

İçerik: Dava dilekçeleri, keşif, ifade tutanakları, yazışmalar, deliller Tarih

Aralığı: Haziran 2010–Şubat 2011

Dosya Referansı: Dosya #8416 Taylor

Avukatı: Daniel Hart

Gizli: Avukat-Müvekkil Gizliliği

"Bu o." Kendime seslenerek, doğru olduğunu teyit ediyorum.

Ellerimi serbest bırakmak için, tuttuğum dosyaları yere bırakıyorum.

Adrenalin vücudumu sarar, her şeyi daha yoğun hissettirir, aldığım riskin ağırlığı altında stres ve heyecan birbirine karışır. Uzanıp, muhtemelen on yıldan fazla bir süredir yerinden kıpırdamamış olan kutuyu raflardan indiririm ve beceriksizce raflardan indirip, ağır kutuyu kollarımla tutarak *homurdanırım*. Bu, yıllardır planladığım an ama yine de kendimi hazırlıksız hissediyorum.

Dikkatim son derece yüksek, yalnız olduğumu bilmeme rağmen, yalnız olduğumdan emin olmak için gözlerimi etrafa çeviriyorum. Kutuyu göğsüme sıkıca sarıp, koridorun sonundaki masaya doğru yürüyorum.

Adımlarımı hızlandırarak, gerçeği ortaya çıkarmaya her adımda bir yaklaştıkça, kollarımda bilgi dolu kutuyu sanki değerli altınmış gibi tutuyorum, ki benim için öyle.

Ellerim titreyerek, masaya ulaştığımda kutuyu nazikçe masanın üzerine koyuyorum ve titreyen parmaklarımla kutuyu açamadığımda kendime küfrediyorum.

kapatma tırnağını açamadığım için kendime küfür ediyorum.

Ellerimi önüme uzatıp, burnumdan derin bir nefes alıp ağzımdan vererek kendimi sakinleştiriyorum.

"Başarabilirsin Ari," diye fısıldayarak kendimi sakinleştiriyorum.

Oluklu mukavva kapağı açıp geriye doğru iterek, ailemi ve kaçıp hepimizi ölüme terk eden adamı öldüren araba kazasını belgeleyen evrakları ortaya çıkarıyorum. O geceden kalan anılarım, resimli bir kitap gibi beynimde hızla geçiyor, görüntüler hareketli ve yer yer biraz bulanık, o geceden hatırladıklarını yeniden canlandırıyor. Eskisi kadar net değil. Sanki beynim o gecenin ince ayrıntılarını engellemiş gibi, ama kazanın etkisini, ambulansı, hastaneye götürülüşümü, itfaiyeyi ve polis sorgularını hatırlıyorum.

Yaramın üzerindeki deri, sanki o gece olanları da hatırlarmışçasına geriliyor ve karıncalanıyor.

Kutudaki dosyaları birbiri ardına çıkararak, çıktıkları sırayı ezberliyorum ve daha önce defalarca gördüğüm, kamuya açık olduğu için "Kanıt" olarak işaretlenmiş dosyaya doğrudan gidiyorum. Ama zaten bildiğim şeyleri aramıyorum, Nathan'ın babası Daniel'in müvekkilini korumak için sakladığını düşündüğüm bilgileri arıyorum.

Kevin Taylor'ın sevgili annemi, babamı ve kız kardeşimi öldürdüğü akşam uyuşturucu veya alkolün etkisi altında olduğuna eminim ve ifade vermek için çağrılan tanığın doğruyu söylediğini sanmıyorum. O gün erken saatlerde petrol sızıntısı olmuş olamaz ya da sisli hava koşulları görüşü zorlaştırmış olamaz. Babam o gece uyarı işaretlerini gözden kaçırmadı. Onun suçu değildi.

Bunda daha fazlası olmalı.

Dedektiflerin ve ceza soruşturmacılarının isimlerini araştırıyorum ve Julie'nin söyledikleriyle uyuşmadığını zihnimde not ediyorum. İlgili herkes ifade vermek için çağrılmıştı, o halde herkesin ifade vermediğini söylerken neyi kastetmişti?

Bir şeyler tutarsız.

Yirmi dakika geçti ve sinirlenerek masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturdum, saçlarımı elleriyle taradım ve önümdeki sansürlenmiş bir belgeye baktım.

Bu benim için yeni bir şey, ama üzerinde ne yazdığını göremiyorum. Işığa tutsam bile, siyah çizgiler hiçbir şey göstermiyor.

Çok iyi bildiğim bir duygu içimi kaplıyor, hayal kırıklığı beni boğuyor ve hiçbir şey bulamadığım için o kadar yıkılmış durumdayım ki ağlayabilirim.

Nathan'ın babasının yozlaşmış olduğunu ortaya çıkaracak sahte bilgiler, gizlenen kanıtlar, tanıkların etkilenmesi veya başka herhangi bir şey olacağına emindim. Belki de Nathan'ın babası ile Kevin Taylor arasındaki sansürlenmiş mektupta gizlenen budur, ama kesinlikle değildir. Bu mektup farklı görünüyor ve el yazısıyla yazılmış.

Neredeyse arkadaşlar arasındaki bir mektup gibi.

Dosyalara baktıkça, yaptığım her şey beni sadece bir çıkmaza sokuyor.

sonuca

Bu dosyada herhangi bir şüpheli işlem olacağını varsaymak naifçeydi.

ulaşıyo

Kendimi aptal gibi hissediyorum.

r. Her bilgi, yasaların gerektirdiği şekilde açık ve öz bir şekilde belgelenmiştir

Yasaların gerektirdiği şekilde, daha önce birkaç kez okuduğum kayıtlar kusursuzdur.

Bu odada bulunan diğer tüm dosyalar da aynı şekilde. Nathan ve kardeşleri yasayı harfiyen uyguluyorlar, ki babalarının bunu yaptığını sanmıyordum.

Bu konuda yanılıyor olamam, yanılıyor olamam. Ama belki de yanılıyorum.

Belki de her konuda yanılıyorum.

Bir şeyi gözden kaçırmış olabileceğimi düşünerek, telefonumu pantolonumun cebinden çıkarıp bilgileri, özellikle de sansürlenmiş mektubu, daha sonra tekrar incelemek üzere fotoğraflıyorum.

Umarım bu, gerçeği ortaya çıkarmak için anahtar olur.

Düşündüğüm kadar basit değil ve aradığımı bulana kadar buraya gelmeye devam edeceğim.

Son belgeyi fotoğraflıyorken, arkamdan bir ses sorar: "Ne yapıyorsun?"

Korkudan ödüm patlar, sonra aniden arkama dönerim ve anında suçluluk duygusuyla kızarırım. Nathan ellerini ceplerine sokmuş, bacaklarını genişçe açmış ve bana şüpheyile bakmaktadır.

O adam, sanki onun için özel olarak dikilmiş gibi duran takım elbise pantolonları giyiyordu, ki gerçekten de öyleydi, en kaliteli İtalyan kumaşından yapılmıştı. Ama yakası açık, bembeyaz gömleği içindeki bir şey, içimi her seferinde eritip, beni eritip, eritip, eritip, eritip, eritip, eritip, eritip, eritip, eritip, eritip, eritip, eritip, eritip, eritip,

"Beni mi arıyordun?" Yaptığım şeye o kadar dalmıştım ki onu duymadım. O bir ninja falan gibi.

"Otuz dakikadan fazladır kayıpsın, Arianna."

Dişlerimi sıkarak, bana öyle seslenmesine sinirlendim. Kaç kez ona Ari demem gerektiğini söylemem gerekiyor? Sadece ailem ve kardeşim Riley bana Arianna der.

Ve benim yokluğumu fark edeceğini düşünmemiştim. Vivienne Cavendish'le yatmak konusunda kardeşleriyle konuşmakla çok meşguldü.

Tanrım, bu beni hasta ediyor.

"Endişelenmeye başlamıştım," diyor. Sesinde istenmeyen bir endişe var. Bana doğru kararlı adımlarla yaklaşması, damarlarımda panik yaratıyor ve dosyaları düzgün bir yığın halinde topluyorum. Erişmemem gereken dosyalar. Kutunun üzerinde "Avukat-Müvekkil Gizliliği" yazmasının bir nedeni var.

Gerçi bunun nedenini hiç anlamadım. Saklayacak bir şey yoksa, neden böyle bir etiket var? Ve neden Nathan'ın babası ile Kevin Taylor arasındaki mektup sansürlenmiş?

Neyi göremiyorum?

"Benim için endişelenmene gerek yok," diyorum, ona sırtımı dönerek, telefonumu cebime koyup, dosya belgelerini dikkatlice arşiv kutusuna yerleştiriyorum. "Ben iyiyim."

Beni endişelendiren tek kişi üvey annem Jean'dı ve o yirmi bir yaşındayken öldükten sonra, kendime gayet iyi bakıyorum. Kimsenin endişesine ihtiyacım yok.

Adımları yaklaşıyor. "Burada ne yapıyorsun Arianna?"

Kapağı kapatıp kutuyu kaldırıyorum ve göğsüme bastırıyorum, sonra ona dönüp bakıyorum.

Omuzlarımı düzeltip başımı dik tutarak yanından geçip kutuyu geri götürdüm, yanından geçerken kolonyasının kokusu peşimden geldi. *Tanrım, ne güzel kokuyor.* "Vivienne Cavendish ile Regal Wings davasına yardımcı olmak için benzer davaları araştırıyordum," diye yalan söyledim. "Yanlış dava numarasını almış olmalıyım, bu istediğim dava değil."

"Tamam." Adımları beni takip ediyor ve kutuyu rafa koyduğumda, kollarını önünde kavuşturmuş, rafa yaslanmış olarak orada duruyor. "İşinde gerçekten çok iyisin."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Teşekkürler." Övgüleri kabul ediyorum, benim yardımcı olduğumu düşündüğü için suçluluk duyuyorum ve ona bakmaya bile cesaret edemiyorum, bu yüzden eğilip yanımda getirdiğim diğer dosyaları yerden alıyorum, tam boyuma kadar dikiliyorum ve etrafa bakınıyorum. Aramızdaki gerginlik her saniye artıyor.

Ama haklı, işimde iyiyim. Yaptığım işten büyük gurur duyuyorum ve onu gerçekten seviyorum. Babasının şüpheli işleri hakkında şüphelerim olsa da, yasalara uymaya ve görevimin kurallarına ve düzenlemelerine sıkı sıkıya bağlı kalmaya kararlıyım.

"Sen şimdiye kadar çalıştığım en iyi sekreterisin," diye ekliyor ve vicdanımı bir kenara atıyor.

Tanrım, keşke buradaki görevim bitse de, burada bulunma nedenlerimi saklamaktan vazgeçebilsem.

Sonunda ona bakmayı başarıyorum. "Teşekkürler," derim yine, vücudum suçluluk duygusuyla doludur.

Uzun bir süre garip bir sessizlik hakim olur, sonra o sorar: "Haftaya benimle The Connecting Kids Charity Ball'a gelir misin?"

Bu bir soru gibi gelmiyor.

"Meşgulüm," diye yalan söylüyorum, ama gitmeyi çok isterim; bu yardım kuruluşu benim için çok önemli ama bilet fiyatı bin dolardan fazla.

Hızlı cevabım karşısında şok olmuş gibi görünüyor ve "Ne yapacaksın?" diye soruyor.

Babanın kuklasını yapıp ateşe vermek. "Planlarım var," diye cevap veriyorum basitçe. Önümüzdeki cuma akşamı yapacak hiçbir şeyim yok.

"Planın mı var?" Belirsiz cevabımı sorguluyor.

"Evet, planlarım var. Senin aksine, benim iş dışında bir hayatım var."

"Bundan şüpheliyim. Neredeyse her gece gece yarısına kadar burada çalışıyorsun."

Onun kibirine alaycı bir şekilde tepki veriyorum. "Benim dünyam senin etrafında dönmüyor, Nathan."

O, başını sallayarak tıslar. "Bu konuda çok yanılıyorsun, bebeğim."

Ona gözlerimi devirdim. "Her neyse." Alaycı hissediyorum. "Yarın görüşürüz. Kapıyı kilitlemeyi unutma. Tabii kafan kapıdan geçerse, çünkü kafan o kadar büyük." Koridorda bir adım bile geri atamıyorum, çünkü anlamadan önce rafın önüne itiliyorum ve Nathan'ın ağzı benim ağzımda, istediğini alıyor, ona vereceğim her şeyi. Elimde tuttuğum dosyalar yere düşüyor, kağıtlar her yere dağılıyor.

Onu tekrar dokunmak için can attığımdan, kollarımı ona doladım.

Rahatlama ve zevk dolu nefeslerim, elleri boynumu bulup çenemi yukarı kaldırdığında, sanki vücudumun içine girmeye çalışır gibi dilini ağzıma soktuğunda, onun tarafından yutulur.

Bacaklarımın arasında biriken sıcaklık, cildimde yayılan arzu ile kızaran tenim, onun sarhoş edici öpücüklerine karşı savunmasızım.

Kendini bana sıkıca bastırıyor ve bir eliyle boynumu sıkıca kavrarken, diğer eliyle vücudumun hatlarını keşfediyor. Birbirimize ağır ağır nefes alıp verirken, dudaklarımız mükemmel bir öpücükle birbirine yapışıyor.

Kalçalarımı ona doğru çekince, sert penisini karnıma sürter ve ikimiz de aynı anda birbirimizin ağzına inleriz.

Dillerimiz birbirini emiyor, dişlerimiz takırdıyor, dillerimiz kayıyor, yalıyor, her bir çaresiz saniyenin tadını çıkarıyor, mükemmel bir uyum içinde çalışıyor.

Nathan öpücüğümüzü derinleştirdiğinde, pelvisimdeki zonklama hissini hafifletmek için kalçalarımı eğiyorum, ki bunun mümkün olduğunu sanmıyordum, kalbim bir av tüfeğinden çıkan mermi hızından daha hızlı atıyor.

Ellerimi onun heykel gibi sırtına kaydırıyorum, tırnaklarımı serin kumaşın üzerinde gezdiriyorum, o benim adımları inlerken her kasının kasılmasını hissediyorum.

"Senin akıllı ağzın benim sonum oluyor, bebeğim," diye dudaklarıma fısıldadı.

Bunu bilseydim hiçbir şey söylemezdim, ya da belki daha da yaramaz davranmalıyım, çünkü omzumdaki küçük şeytan benim küstahlığıma verdiği tepkiyi seviyor gibi görünüyor.

"Geçen hafta kendine dokundun mu?" diye soruyor, yasak öpücüklerimizin arasında nefes nefese.

"Hayır." Vücudum ona ait olduğunu düşünüyor. Kendime dokunamadım; istediğim o. Mutlu sonla bitmeyen bir romantik roman karakterinden daha fazla hayal kırıklığına uğradım.

Ne düşünüyorum ben? Vücudum ona ya da başka birine ait değil. Bu sadece hayal gücümün bir oyunu, hepsi bu. Aramızdaki kimya gerçek değil.

Yine de kendimi ona karşı sinir bozucu bir çekim hissediyorum, bu da beni tiksindiriyor çünkü onu olması gerekenden daha çok seviyorum.

Takdirle boynumu sıkıyor. "Aferin kızım." Dudakları benimkilerden ayrılıyor, sonra çeneme öpücükler yağıdırıyor.

Vücudum tepki veriyor, milyonlarca derece daha sıcak hissediyorum, onun onayladığı bir şey yaptığımda bana iyi kız dediği için onu seviyorum.

"Beni düşünerek mastürbasyon yaptın mı?" Neden ona kendini okşayıp okşamadığını sorduğumu bilmiyorum. Kulağımın kepeklerini yaladığında nefesim kesiliyor.

"Tek düşünebildiğim sensin, Arianna."

Bu bir evet miydi?

Bir sonraki itirafı, kıyafetlerimi çıkarıp tantrik meditasyon yapar gibi onun adını söyleyene kadar yüzüne binmek istememe neden oluyor.

"Uyuyamıyorum, yemek yemek anlamsız geliyor. Bana ne oluyor bilmiyorum," diye itiraf ediyor. Boynumun nabız noktasına öncekinden çok daha yumuşak öpücükler kondurması, ateşli tenimde titremelere neden oluyor, vücudum mutluluktan uğultu yapıyor.

Aramızda yanan tutkuyu ve ateşi daha ne kadar inkar edebilirim?

"Balo'ya benimle gel," diye kulağıma fısıldıyor, omurgamdan ve içimden derinlere kadar titreme gönderiyor.

"Gidemem." Gitmek istiyorum ama davetini kabul edersem, bu da benim için bir başka kötü karar olacağını biliyorum.

Ama evet demek istiyorum. Hem de çok.

Cazibe, karar verme yeteneğimi bozuyor. Ve karma acımasız bir oyun oynuyor, kötü mizah anlayışıyla bana gülüyor ve benim kontrol edemediğim ipleri çekiyor.

Onu istediğim her düşüncenin tamamen anlamsız olduğunu düşünüyorum, içimdeki küçük bir parçam bizim için bir anlamı olduğuna inansa bile. Ama bu ne?

Nathan'ın her şeyle çevrili olması ve her gün ofiste bütün gün etrafımda dolanması hem başımı döndürüyor hem de işkence ediyor.

Aklım bana aramızdaki şeyi görmezden gelmemi, onu unutmamı ve hayatıma devam etmemi söylüyor - haftalardır bunu yapmaya çalışıyorum, ama kalbim bu mesajı almıyor.

Doğru olanı yapmakla, istemeden de olsa istediğim şey arasında ince bir çizgi var.

Onun beni raflara karşı hapsettiği gibi, ben de kapana kısılmış durumdayım.

Onunla ilgili her düşünce, her öpücük ve her konuşma ihanet gibi geliyor. Ailem, dönüştüğüm kişiden nefret ederdi, ama yine de duramıyorum.

Sanki evren kozmik bir şaka yapıyor, onu ulaşamayacağım bir yerde sallandırıyor ve asla sahip olamayacağım şeyi istemenin imkansız acısıyla boğuşmamı izliyor.

Ya da belki de evren bana göremediğim şeyleri göstermeye çalışıyor. Çok kafa karıştırıcı.

"Gitmeliyim," diyorum. Buna bir son vermeliyim.

"Gitmeni istemiyorum," diyor.

Anlamadığım nedenlerden dolayı ben de istemiyorum, ama gitmeliyim. "Nathaniel." Dikkatini çekmek için tam adıyla sesleniyorum ve o da kulaklarımın arkasında dilini kullanarak yaptıkları çılgın şeyi bırakıyor. Bu hareket, duyumlarımı aşırı hızlandırıyor ve onlara yeni bir hayat veriyor.

Gözleri kapalı, alnını alnıma dayar, göğsü çılgınca inip kalkar. "Bana bir şey yapıyorsun." Kararlı gözleri birden açılır ve benimkilerle buluşur. "Ve beni senden uzak tutacak hiçbir şey söyleyemezsin. Senin için dünyayı yakmak, seni korumak ve asla bırakmamak istiyorum. Daha önce hiç yerleşik bir hayat sürmeyi düşünmemiştim, ama seninle..." Devam etmekten vazgeçer. "Siktir..."

Kahretsin, bunu ciddi mi söylüyor?

Burun delikleri, bana karşı böyle hissettiği için kendine kızmış gibi genişliyor ve ben, onun hayatına girip onun için her şeyi değiştirmiş olmamın onu rahatsız ettiğini düşünmeden edemiyorum.

Ofisteki herkes onun kimseyle çıkmadığını bilir.

Sanki zaman durmuş gibi, kalbim yavaşlar ve onun sözlerinin ardındaki zıtlık ve güç, dudaklarıma kondurduğu yumuşak öpücükle uyuşmadığında yavaşça nefes alırım

Alt karnımda uçuşan kelebekler kendi hayatlarını yaşamaya başlar ve midem takla atıyormuş gibi hissettirir.

"Baloya davetini düşüneneğim." Sonunda kelimeleri bir araya getirebiliyorum.

Sanki ona bir can simidi atmışım gibi sırtıyor. "Teşekkürler, acele etme. Bu bir randevu değil Arianna, sen benim sekreterim olarak geleceksin." Sanki omurgama buz dökmüş gibi hissediyorum, çünkü bir anlığına onun beni randevusu olarak davet ettiğini sandım.

Onun tutuşundan yana doğru kayarak uzaklaşıyorum. "Yarın görüşürüz."

Henüz bir adım bile atmadan, sert eli bileğimi kavrar ve beni esir alır. Geriye bakamam, çünkü bakarsam pes edip ona evet derim, ama onu biraz daha terletmek istiyorum.

Ayrılırken son bir söz söylüyorum. "Söz veriyorum, davetini düşüneneğim." Neden bunu düşünüyorsun ki?

Beni bırakıyor ve cevap verdiğinde onu zar zor duyuyorum. "Lütfen evet de." Sessiz kalıyorum ve dağınık evrakların üzerinden geçiyorum. Cennet ile cehennem arasında kalmak böyle bir şey olmalı. Gerçek ile yalan arasında sıkışıp kaldım.

"Bu akşam benimle yemeğe çıkar mısın?" Sözleri beni durdurur ve ona dönerim.

"Beni yemeğe çıkarmak mı istiyorsun?" diye soruyorum, tamamen şaşkın bir şekilde işaret parmağımla göğsümü dürterek.

Bu itiraflar ve birdenbire beni etkilemek isteme çabası da neyin nesi?

Ne değişti?

Dağınık evrakları aşağıya bakıyorum. Onları bu şekilde bırakmak üzere olduğuma inanamıyorum. Onun itirafı, kafamda bir kasırga dönüyormuş gibi hissettiriyor.

Beni senden uzak tutacak hiçbir şey söyleyemezsin.

Bu çok

büyük bir

şey.

Büyük, çok

büyük.

Çok büyük.

Elini sakalına götürüyor ve sözleri kendinden emin gibi görünse de, sakalını biraz fazla sertçe kaşıyıp yanlara bakıp tekrar bana dönünce yüzünde bir belirsizlik ifadesi beliriyor. "Sadece akşam yemeği. Randevu değil," diye onaylıyor.

"Sadece akşam yemeği mi?"

"Evet, geç oluyor. Öğle yemeği yemedin, Arianna. Yemelisin.

Yemek.

Bana dikkat etmek onun yeni hobisi haline gelmiş gibi görünüyor. Benim için de benim için de öyle.

Aramızda her geçen gün artan gerginliğe ne zaman boyun eğeceğiz? Ofiste bunu gören veya hisseden başka kimse var mı? Olmalı, çünkü kalbim daha fazla dayanamıyor. Nabzım hızla artıyor, patlamaya neden olacak kadar güçlü atıyor.

Bu bir randevu ve o da bunun farkında, bu da beni meraklandırıyor. "Tamam. Sadece akşam yemeği."

"Jenkins seni eve götürecektir."

"Harika." Yere dağılmış evrakları toplamak için eğildim. "Nereye gidiyoruz?"

"The Orchid Dome."

Onun cevabına şaşırarak çömelmişken, başımı kaldırıp onun beni izlediğini fark ettim. "Orchid Dome mu?" Orası görülmek için gidilen bir yer değil mi? Şehrin en lüks restoranıdır.

Bu kesinlikle bir randevu.

Nathan, onu tam olarak anladığımı bildiği için dişlerini diliyle gezdirir. Bunun bir akşam yemeğinden daha fazlası olduğunu bildiğimi bilir.

"Restoran seçimimle bir sorunun mu var?" diye sordu, çenesini biraz daha yukarı kaldırarak.

"Hayır," diye ciyaklarım.

Aslında, o kadar heyecanlıyım ki midem dans ediyor. Daha önce hiç gitmedim. Birincisi, bütçemin çok üzerinde, ikincisi, masa rezervasyonu için birkaç ay önceden rezervasyon yaptırmak gerekiyor. "Masa bulabilecek miyiz?" diye soruyorum.

"Tabii ki." Arka cebinden telefonunu çıkarır.

Yarın düzgünce dosyalayacağım kağıtları düzgün bir yığın halinde karıştırmadan önce, "Bitti," diyor.

"Bu kadar mı?" Ah, Nathaniel Hart kadar güçlü olmak. İpleri elinde tutan kişi. En azından onun yanında kendimi öyle hissediyorum. Sanki o kukla ustası, ben de kuklasıyım, onun beni yönlendirmesine çok sık razı oluyorum ve beni el kuklası gibi kullanırsa şikayet etmem... O adam parmaklarıyla neler yapabiliyor.

"Arianna, beni duydun mu?" Birlikte geçirdiğimiz gecenin anılarından sıyrılıyorum.

"Pardon?"

"Evet, aynen öyle dedim." Bakışları dudaklarıma düşer, ben de dudaklarıma dokunurum ve o da ekler, "Rujunu mahvettim."

Onun beni tekrar mahvetmesi için neler vermezdim.

Ahlakımı ateşe atıyorum ve kulaklarımda cızırdadığını duyuyorum.

"Fuayede buluşalım. Kendini hazırlamak için on dakikan var, Arianna."

"Beş dakikada hazır olurum," diye karşılık veriyorum, alaycı bir tavırla ve tüm boyumu kullanarak ayağa kalkarak

boyumla ayağa kalktım. "Ve belki de rujumu yine mahvetmen hoşuma gider." Sözlerim ağzımdan çıkmadan önce durduramadım ve nefesimi tuttum, bu da onun ağzının köşelerini yukarı kaldırdı.

"Bunu aklımda tutacağım, Arianna." Gurur göğsünü doldurur ve bir şekilde yanımdan geçerken daha geniş görünür.

"Söylediğimi unut."

"Mümkün değil."

"İki porsiyon ızgara tavuk ve salata." Menümü garsona uzattım.

Arianna masanın karşısından eğlenmiş gibi bakıyor. "Ben şampanya midyesi alayım, lütfen." Garson menüsünü alıyor.

Oh, demek kendisi sipariş vermek istiyor. Ne aptalım, tabii ki öyle yapacaktır. "Bir ızgara tavuk, bir salata ve bir midye lütfen."

"Evet, efendim," diye cevapladı garson.

"Ve bayan için bir Manhattan lütfen." Bu, tanıştığımız ilk gece içtiği içkiydi.

"Ve beyefendiye de buzlu Macallan single malt," diye karşılık verir, aynı akşam içtiğim içkiyi hatırlayarak.

"Evet, hanımefendi." Garson başını eğerek onayladı ve ayrıldı.

"Genelde burada mı yemek yersin?" diye sordu, benimle göz teması kurmadan iki yıldızlı Michelin restoranına bakarak.

"Hayır." Buraya sadece birkaç kez geldim.

"Yani bu senin için sadece bir akşam yemeği değil mi?" Mükemmel şekilde alınmış kaşını kaldırıyor. Ön kollarımı masaya dayayıp ona doğru eğiliyorum. "Tabii ki öyle. Sadece bir akşam yemeği." Öyle değil, bu bir randevu ve o benim görünmezlik pelerininin arkasını görebiliyor.

"Tamam." Dudaklarını ağzına sokarak gülümsemesini sakladı.

"Seni hukuk sekreteri olmaya iten neydi?" diye sordum.

"Vay canına, direkt konuya girdin, öyle mi?"

"Seni daha iyi tanımak istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü her gün birlikte çalışıyoruz." Omuz silkiyorum.

"Peki." Cevabını düşünür. "Fark yaratabileceğim bir iş yapmak istedim."

"İşini seviyor musun?"

Yüzü birden aydınlanır ve "Evet, seviyorum. Aslında çok seviyorum." dediğinde ona inanırım.

"O zaman neden kayıt işine başvurdu?"

"Nedenini söyledim."

Söyledi, ama yine de ona inanmıyorum, yoksa benim sekreterim olmayı bu kadar çabuk kabul etmezdi. Uzun saatler çalışıyoruz ve evrak işleri sıkıcı olabiliyor, ama o hiç şikayet etmiyor. Bir kez bile.

Adanmışlık onun güçlü yanlarından biridir. Ayrıca azimli ve kararlıdır ve benim için yaptığı her şey işimi kolaylaştırır. Sanki bir rüya gerçek olmuş gibi, başka bir gezegenden doğrudan bana gönderilmiş gibidir.

Odak noktasını kendinden uzaklaştırıp benim davalarımın birine çevirerek şöyle diyor: "Bence ilaç şirketini ihmal, klinik denemeleri aktif olarak tahrif etmek ve uyarıda bulunmamak gibi aldatıcı uygulamalarla tehdit ederseniz, geri adım atıp mahkeme dışı bir anlaşmaya varacaklardır." Kendisi hakkında konuşmak istememesinden hoşlanmasam da, işime olan tutkusunu takdir ediyorum.

Hukuk fakültesine gitmiş olsaydı, bunu kolayca başarır, çünkü kendisi de avukat olabilecek yeteneğe sahip. O kadar zeki ve bilgili ki. İlgi göstermek işimin büyük bir parçası ve Arianna bunu anlıyor gibi görünüyor.

"Katılıyorum." Sonraki bir saat boyunca Arianna ve ben yemek yiyip iş ve taktikler hakkında konuştuk. Onu yemeğe davet etmek benim planım olabilirdi, ama o beni ikna etmiş gibi görünüyor ve ben hala onun hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Bardağımdaki son buzları karıştırıp ona soruyorum: "Çok arkadaşın var mı, Arianna?"

"Çok fazla değil. En iyi arkadaşım

Maeve." "Onunla nasıl tanıştın?"

Cevap vermeden önce bir tutam saçını kulağının arkasına koyar. "Koruyucu aileye verildim. Maeve, yeni okulumdaki ilk günümde bana arkadaş olarak atandı ve o günden beri arkadaşız. O benim için aile gibidir."

"Koruyucu aile mi?" Nasıl olur da bu gerçeği fark etmedim? Ailesi olmadığı için koruyucu aileye verilmiş olmalı ve bu beni tedirgin ediyor. Koruyucu aile çocukları için gönüllü olarak çalışması da şimdi mantıklı geliyor. O da karşılığını vermek istiyor.

O çok nazik.

Ben sevgi dolu bir ailede büyüdüm, beni deli eden üç erkek kardeşim vardı, ama çocukluğum gürültülü ve hareketli olsa da sağlıklıydı. Ve seviliyordum. Hala da seviliyorum.

“Kazadan sonra, Jean adında bir kadının yanına yerleştirildim. O harika biriydi” diye ekliyor.

"Sana iyi bakıldın mı?"

"Evet," diye cevaplıyor güvenle, sevgiyle gülümsüyor.

Rahatladım; her çocuk bakım evinde aynı deneyimi yaşamıyor. "Bu yirmi soru mu, Nathan?"

Beni çok iyi tanıyor.

Omuz silkiyorum. "Sadece seni daha iyi tanımak istiyorum, hepsi bu."

"Tamam. Peki, başlıyorum." Onlarca şey sayarak bana kim olduğu hakkında fikir veriyor. "*Harry Potter*'ı seviyorum, Coldplay en sevdiğim grup, ama eski seksenler müziğini de seviyorum, ne kadar klişe olursa o kadar iyi. En sevdiğim renk lacivert, çünkü her şeyle uyumlu. Nob Hill'de bir ev almak için para biriktiriyorum, bu bir hayal ama benim rüyam. Bir keresinde düştüm ve lisedeki tüm futbol takımına külotumu gösterdim, bu hayatımın en utanç verici günüydü. Gerçek suç belgesellerini izlemeyi seviyorum. Bilinen tüm abonelik hizmetlerine üyeyim ve zamanım olduğunda hepsinde her şeyi izliyorum. Karaokede en çok söylediğim şarkı Bonnie Tyler'ın "Holding Out for a Hero" şarkısı. Çocuğum yok, ama bir aile istiyorum. Gittiğim ilk konser, okulumuzun yerel bir grubunun konseriydi ve berbatlardı. Son okuduğum kitap *Owen* adındaydı ve kaçak bir damat ile akrobatik pilotun tanışmasını anlatıyordu. O kadın çok havalıydı ve büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum. *Friends* dizisini ezbere biliyorum. Yalancılardan nefret ederim. En sevdiğim kokteyl Manhattan, bunu zaten biliyordun, ve bence sen tanıdığım en zeki insansın. Son kelimesini söylerken nefesi kesilmiş gibi geliyor.

Vay canına.

"Ya sen?" diye meydan okur.

Onu yakından izleyerek cevap veriyorum, "Fantastik filmleri pek sevmem, aksiyon filmlerini daha çok severim ama en son ne zaman film izlediğimi hatırlamıyorum. Coldplay en sevdiğim gruplardan biri ve eski seksenler müziğini seviyorum, ne kadar kitsch olursa o kadar iyi."

Bu onu geniş bir gülümsemeye boğdu.

"Lacivert kimsenin en sevdiği renk olamaz, çünkü siyah gibi, bir renk değil." diye ekledim.

"Öyle. Dediğim gibi, her şeyle uyumlu," diye karşılık verdi, sesi daha hafifti.

“Bir zamanlar Nob Hill'de bir evim vardı ama sattım. Eğer orada yaşamak istediğini bilseydim, sana satardım. Bir keresinde mahkemede düştüm ve jüri önünde pantolonum yırtıldı. Hayatımın en utanç verici günüydü. Gerçek suç belgesellerini izlemeyi severim ama izleyecek zaman bulamıyorum. Hiçbir abonelik hizmetine üye değilim. Hiç karaoke yapmadım.”

Bu gerçeği duyunca şoktan ağzı açık kalır.

“Çocuğum yok ve bunu daha önce hiç düşünmedim. Ama tüm arkadaşlarımla ailemi var ve son zamanlarda bu konuyu çok düşünüyorum.” Hiç kimseye itiraf etmediğim için boğazımı temizledim. “İlk gittiğim konser, okulumuzdan bir yerel grubun konseriydi ve berbatlardı. Son okuduğum kitabın adı *The Regulation of Healthcare Professionals* idi.”

"Çok ilgi çekici."

"Yatmadan önce okumak için harika," diye alaycı bir şekilde cevap verdim. "Ve son zamanlarda Arianna adında biri hayatıma girdi. Kendini öyle görmese de çok havalı bir kadın ve ofisteki tüm kadınlar büyüdüklerinde onun gibi olmak istiyorlar," diye devam ettim. O bana anlattığı her şeyi ezberlediğim için, listesini okurken şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmasına aldırmadan devam ettim. "Her yasa ve yönetmeliği ezbere biliyorum. Yalancılardan nefret ederim. En sevdiğim içki Macallan single malt."

"Buzlu."

Başımı sallıyorum. "Ve bence sen tanıdığım en zeki insansın." Onun sözlerini aynen tekrarlıyorum.

"Bu doğru olamaz." Bana katılmıyor, başını sallıyor. "Doğru."

"Teşekkür ederim." Yanakları pembeleşti. "Çok ortak noktamız var, Arianna."

"Öyle."

Ve yatakta birlikte harikaız ve seni eve götürüp sikimi sikmeni istiyorum.

"Harika bir takımız." Yatak odası dışında da ne kadar iyi olduğumuzu vurguluyorum çünkü ofiste biz rüya takımımız.

Bir süre rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz, sanki sözlerin içimize işlemesine izin veriyormuşuz gibi

içimize
işlemesine izin
veriyormuşuz
gibi.

"Bu mantıklı değil," diye fısıldadı.

"Mantıklı olmak zorunda mıyız?"

"Artık hiçbir şey bilmiyorum."

Bana mı söylüyorsun, bebeğim.

Telefonunun ekranına dokunarak saati kontrol eder ve şaşkınlıkla nefesini tutar. "Vay canına, geç oluyor ve yarın sabah sekizde erken bir toplantımız var."

Garsonun dikkatini çekmek için elimi kaldırıyorum ve hesabı istiyorum, bu gece onunla geçirdiğim zamanın sona ermesinden rahatsızım.

"Jenkins seni eve bırakacak," diyorum ona.

Dışarıda, onun için arabanın kapısını açtım. "Yarın görüşürüz, Arianna."

"Sen gelmiyor musun?" Şaşkın bir sesle, arabama binmekten vazgeçer. Arabaya binmeyi bırakır.

"Ofise taksiyle döneceğim. Yarınki danışma toplantısı öncesinde "

"Çok çalışıyorsun. Biraz uyumaya çalışmalısın, Nathan." Elini uzatıp yüzümü avuçladı ve bir parçam onun gerçekten benim olmasını ve istediği zaman bana böyle dokunabilmesini diledi. "Yorgun görünüyorsun. Çok geç saatlere kadar çalışma, tamam mı?"

O benim dairemde kaldığında en iyi uykumu uyudum, ki bunu garip buldum.

Başımı salladım ve o arabaya binmeden önce parmak uçlarına yükselip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Akşam yemeği için teşekkürler." Dudakları kulağımın kepçesine dokundu. "İyi geceler, Nathan."

Sen benimle eve gel.

"Sabah görüşürüz, Arianna."

"Ve bilmen gereken her şey bu." Vivienne Cavendish, beni koyun kılığına girmiş bir kurt gibi gösteren dişli bir gülümsemeyle bana bakar.

Yanımda oturan Arianna'ya anlamlı bir bakış atarak, Vivienne'in toplantı odasına girdiğinden beri yalan söylediğini zihinsel olarak ona bildiriyorum.

Arianna, anladığını onaylamak için yavaşça ve bilinçli bir şekilde başını sallar.

Aramızda açıklayamadığım, soyut bir bağ var; ne demek istediğimizi anlamak için kelimelere ihtiyacımız yok. Dün akşamki yemekten sonra, bugün bu bağ daha da güçlendi.

Keşke dün gece onu tekrar öpseydim.

Neden yapmadım ki?

Aptal.

O burada benim için çalışıyor çünkü istiyor ve bir fark yaratmak istiyor. Dün gece böyle söyledi ve ben onun samimi olduğunu biliyorum.

Aynı şeylere değer veriyoruz.

Vivienne'in cevaplamadığı sorulara bakıyorum ve listemin en üstündeki ilk soruyu soruyorum. "Uçağa binmeden hemen önce kabin ekibinden birine Henry'nin alerjisinden bahsettiğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet." Parmaklarını masanın üzerinde birbirine geçiriyor.

Davranışındaki hafif değişiklik, bana bir şey sakladığını gösteriyor. *Hayır* anlamına gelen başını sallaması, *evet* dediği sözleriyle uyuşmuyor ve yalan söylediğini açıkça ortaya koyuyor.

Daha fazla bilgi almak için ona baskı yapıyorum. "Yine de, kabin ekibinin her birinin ifadeleri aynı şeyi söylüyor." Bugünkü toplantıdan önce vurguladığım bölümlerden birini okuyorum. "'Bayan Cavendish bana veya ekibin herhangi bir üyesine herhangi bir alerjisi olduğunu bildirmemiştir. 'Doğru mu?"

"Doğru değil. Bildirdim." Gözlerini hızla kırpması ve parmaklarını masaya vurması, bildirmemiş olduğunu doğruluyor.

Arianna'nın ayağının benim ayak bileğime hafifçe dokunduğunu hissettiğimde, onun bana hiçbir şey söylemeden konuşma şekli olduğunu anlıyorum. Vivienne bizi kandırdığını düşünüyor.

Onu daha da zorluyorum. "Yolcuların rezervasyon sırasında havayoluna alerjilerini bildirmeleri standart bir uygulama değil mi?"

"Her zaman değil," diye savunmacı bir şekilde cevaplar. Bir yalan daha.

Not defterimde olmayan, beni rahatsız eden bir şey soruyorum.

"Henry'nin uçuşlarını sizin rezerve etmeniz normal miydi?"

"Her zaman değil."

Hiçbir zaman normal olmadığını düşünüyorum.

"Henry'nin uçuşlarını genellikle kim rezerve ediyor ve programını kim düzenliyordu?"

"Şey, asistanı."

"Ama bu sefer siz mi yaptınız?"

"Evet."

Ona daha önce sorduğum bir soruyu hızlıca tekrar soruyorum, ama bu sefer farklı bir şekilde. "Ve bu, sizin ayarladığınız tek uçuş mu?"

"Evet."

"

Bingo.

"Üzgünüm, soruyu baştan anlamadım, demek istediğim o değildi. Yani, rezervasyon yaptığım birçok yerden biriydi. Orada olmak hoşuma gitmişti..."

Onun cümlesini bitirmesine izin vermedim. Bu seferki gevezelik ve aşırı açıklamaları, "yalancı" olduğunu daha da yüksek sesle haykırıyordu.

Koltuğumu geriye iterek toplantının bittiğini belirtirim. "Gerekli tüm bilgileri aldığımızı düşünüyorum. İki ila beş gün içinde mektupla size haber vereceğiz."

"Yani, davayı kabul edeceksiniz." Vivienne, kremayı yiyen kedi gibi görünüyor, dudaklarında kocaman bir gülümseme var ve bu bir soru değil, bir varsayım.

"Dediğim gibi, sizinle iletişime geçeceğiz."

Bal gibi tatlı cevabı zehirli gibi geliyor; rahatsız edici. "Bundan pişman olmayacaksınız. Teşekkürler, Nathan."

Pişman olacağım, bu yüzden onu temsil etmeyeceğim.

Vivienne tasarımcı çantasını omzuna asar ve ben onu uğurlamak için kapıya doğru yürürken o da benimle aynı anda kapıya doğru yürür.

"The Connecting Kids Ball'un listesinde adını gördüm," diyor, şeker gibi tatlı sesi tüylerimi diken diken ediyor.

Katılıp katılmayacağımı onaylamadan ya da reddetmeden başımı sallarım.

"Eğer bir randevun yoksa, benimle gelmek ister misin?" diye sorar, yüzünde heyecan dolu bir ifadeyle. Parmaklarıyla sarı saçlarını kıvrır, odaya girdiğinde söylediği gibi kalbi kırık bir dul gibi görünmez.

Sesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Vivienne ile randevuya çıkmaktansa cam yutsam daha iyi. Onunla yattığım gece, mahkemede kötü bir gün geçirmiş ve davayı kaybetmişim. Aklım başımda değildi.

Uzun zaman önceydi ama pişmanlığım hala devam ediyor.

Arianna toplantı masasının etrafında dolaşırken Vivienne'in sorusunu görmezden geliyorum.

"Sizi kapıya kadar geçireyim, Bayan Cavendish," diyor Arianna Vivienne'e, beni şaşırtarak, çünkü bunu ben yapmayı planlamıştım.

Arianna zarıfçe yanımızdan geçerken, Vivienne utanmadan tekrar sorar: "Sanırım randevunuz yok, o zaman cuma günü beni saat kaçta alacaksınız?"

"Onun randevusu benim." Arianna araya girer, sesi güçlüdür, kendinden emin bir tavır sergiler ve beynim bir anlık arıza yapar.

Ne?

Ama aynı zamanda, evet, tabii ki.

Duygularımı kontrol altına alıp, Arianna'nın patlamasına şaşırdığımı gizlerim. "Üzgünüm, Vivienne," derim, hiç de özür diler gibi değil, tam tersine kendini beğenmiş bir ses tonuyla

"Benim zaten randevum var."

Vivienne, Arianna'yı baştan aşağı süzer, sanki benim büyüleyici sekreterim kadar doğal bir güzelliğe sahip olmadığı için kıskançlık duyuyormuşçasına burun deliklerini genişletir.

"Bu taraftan, Bayan Cavendish." Arianna, Vivienne'in ölümcül bakışlarını görmezden gelir, son derece profesyonel bir ses tonuyla konuşur ve Vivienne'e onu asansöre kadar takip etmesini söylemeden önce bana utangaç bir şekilde yan gözle bakar.

Arianna, benim başka bir kadınla baloya gitme fikrini beğenmedi mi? Benim küçük sirenim kıskanıyor mu? Kahretsin, sanırım öyle olabilir.

"İyi günler, Vivienne." Ona iyi dileklerimi sunuyorum. Umarım hak ettiği her şeyi alır. Tercihen hapis cezası.

"Baloda görüşürüz," diye cevaplar ve flörtöz bir şekilde parmağıyla el sallar. Umarım görüşmeyiz.

Sahte bir gülümseme takınıp ona sırtımı döndüm ve toplantıyı sonlandırdım. O ayrıldığı anda omuzlarım rahatlamış bir şekilde düştü.

Toplantı masasından notlarımı toplayıp Arianna'nın dönmesini bekledim.

Eğer benimle baloya gelirse, onun için unutamayacağı bir gece olmasını sağlayacağım.

"İlk görüşme iyi geçti." Bağımlısı olduğum tatlı sesi odayı doldurur.

"Öyleydi." Dik dururum, omuzlarımı geriye doğru iterim ve ona yoğun bir şekilde bakarım. Onun büyük, güzel gözleri benim sonumdur. Onu ne kadar arzuladığımı ve ona ne kadar bakmak istediğimi bilseydi, fikrini değiştirip beni hayatına alabilirdi.

Bana olan etkisinin ve zorlukları ne kadar sevdiğimin farkında değil, ama bana sadece bir süre direnebilir ve balodan sonra beni eve götürmem için yalvaracağına eminim.

Ona sekreterim olarak geleceğini söyledim, daha fazlasını değil, ama eminim yalanımı anlamıştır. Berrak sudaki bir denizanası kadar şeffafım.

Bir geceliğine centilmen olabilirim, değil mi?

"Vivienne hakkındaki kararını bana bildir, ben de bir mektup yazayım." Fincanları ve tabakları toplayıp düzgün bir şekilde istifledi.

"Bu davayı almayacağım, Arianna." Arı kovanını çiğnemek daha iyi.

Sanki böyle bir cevap beklemiyormuş gibi alını kırışır. "Almayacak mısın?" diye sorar.

"O yalan söylüyor."

Arianna onaylayarak başını sallar. "Biliyorum, sadece onu tanıdığın ve geçmişiniz olduğu için, yani, onunla yattığın için..."

"Cümleyi bitirme. Kardeşlerimle konuştuğumuz şeyi duymuş olabilirsin, ama o tek seferlik bir şeydi ve çok uzun zaman önce oldu. Gurur duyduğum bir şey değil. Yalancıları temsil etmem," diye ekledim. "Özellikle de kendi kocasını öldürdüğünden şüphelendiğim birini." Buraya gelip beni kandırabileceğini düşünen bu kadının lanet olası cesareti midemi bulandırıyor.

Sözlerim onu durdurur ve masadan dizüstü bilgisayarını almak için uzanırken yarıda kalır. "Bence o da öyle yaptı," diye fısıldar. "Ve onu temsil etmeyecek misin?" diye sorar, açıkça benim tutumumu onaylamamı bekliyor.

"Hart Law'da nasıl çalıştığınızı hala bilmiyorsan, Arianna, yeterince dikkat etmemişsin demektir. Biz iyi adamları temsil ederiz."

"Herkes iyi değildir. Nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?" diye karşılık verir.

"Bir süre sonra insanları tanırırsın, nasıl çalıştıklarını anlarsın, vücut dilini okursun."

"Bunu bir kitaptan mı öğrendin?"

"Hayır. Babamdan öğrendim."

Birisi onunla aynı fikirde olmadığı bir şey söylediğinde her zaman yaptığı gibi burnunu kırıştırır.

"Seni rahatsız eden ne dedim, Arianna?"

"Hiçbir şey." Boğazını temizleyerek burnunun ucunu ovuşturur ve masadan dizüstü bilgisayarını kaldırır. "Sadece, şu anda veya geçmişte temsil ettiğimiz her kişinin iyi biri olduğunu veya olduğunu tam olarak söyleyemeyeceğini düşünüyorum." Yavaşça kapıya doğru yürür. "Her zaman değil." Sesi artık çok daha kısık ve gözlerinde acı var, ayrıca tam olarak anlayamadığım başka bir şey daha var, ki bundan nefret ediyorum.

Acısını iyi gizliyor ve bir araba kazasında ailesini kaybettiğini öğrendikten sonra, bu beni içten içe kemiriyor. Ne olduğunu bilmek istiyorum, ama bu bilgiyi vereceğini sanmıyorum. En azından kolayca değil.

Sırtımı düzeltip, temsil ettiğimiz kurumdan emin bir şekilde konuşuyorum. "Büyürken, babam her gün bana ve kardeşlerime temel değerlerimizi ve etik kurallarımızı ezberletirdi. Bunlar bize iyice aşılanmıştı. Hart Law'da yaptığımız her şey kurallara uygun ve babamın dürüstlikle olağanüstü hukuki temsil sağlama misyonunu sürdürmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Daha açık olamazdım, ama bana bakışından, söylediklerimi anlamaya çalışmakta zorlandığını, kafasının karışık olduğunu, belki de sinirli olduğunu, belki de her ikisini birden hissettiğini anlayabiliyordum.

Konuyu netleştirmek için şöyle devam ettim: "Vivienne Cavendish gibi bir müvekkili asla, milyon yıl geçse de almam. Babam bu odada olsaydı, benimle aynı kararı verirdi."

"Yani, babanız gibi dürüst bir adam olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

Bir süredir burada çalışmasına rağmen bunu görememesi beni şaşırtıyor.

"Kesinlikle. Dürüstlüğe inanırım. Adalet sistemine bağlıyım ve babamın yüksek etik standartlarını korumaya adanmıştım." Ve bu konuda sonuna kadar giderim.

"Babanız emekli mi oldu?" diye soruyor, mükemmel şekilde alınmış kaşını kaldırarak.

"Bir nevi."

"Bu ne anlama geliyor?" Parmaklarını dudağına dokundurur, sesi merakla doludur.

"Bu başka bir gün anlatılacak bir hikaye." Babam hakkında konuşmak istemediğim için konuyu değiştiriyorum; bu çok acı verici. "Bu arada, benim için yapmanı istediğim iki şey var."

"Söyle bakalım."

"Philip Robbins'le öğle yemeği randevusu ayarla. Ona, şüpheli bir cinayetle ilgili sahip olduğum bilgileri konuşmak için olduğunu söyle."

"Vivienne?"

"Çabuk öğreniyorsun."

"Ama kocasının ölümünde parmağı olduğuna dair hiçbir kanıtın yok."

"Bunu araştırmak benim işim değil Arianna, ama polis departmanı doğru yönde bir itkiye ihtiyaç duyabilir."

Bana kocaman bir gülümsemeyle bakıyor ve ben o anda eriyip gidiyorum. Nefes kesici bir kadın ve sanırım sözünün eri bir adam olmamdan hoşlanıyor.

"Peki, benden yapmamı istediğin ikinci şey nedir?" diye sorar.

Ona bir adım yaklaşıyorum, başımı eğiyorum ve dudaklarımı kulağına yaklaştırıp fısıldıyorum. "Baloya giyecek bir elbise al." Tercihen kolayca çıkarılabilen bir tane. "Ve masraflarına yaz. Cuma günü saat yedide seni alacağım."

Başını eğip gözlerini gözlerime diker. "Elbisemin parasını kendim ödeyebilirim Nathan."

"Bu iş için. Bir masraf. Benimle tartışma." İş için değil, tamamen benim için, çünkü ona gelince ben bencil ve sinsi bir piçim.

"Peki, iş içinse teklifini kabul ederim. Bulabildiğim en pahalı elbiseyi alacağım." Biraz geri çekildi ve yüzümü inceledi. "Cuma günü saat yedide hazır olacağım."

Sürekli canımı sıkan sözleri dudaklarımda bir gülümseme oluşturur. Sözlü atışmalar bizim en iyi yaptığımız şey haline gelmiştir. Tabii, seks konusunda Olimpiyat altın madalyası kazanırsınız, ama dil akrobasi konusunda da kesinlikle gümüş madalya kazanırsınız, buna şüphe yok.

"Bulabileceğin en pahalı ayakkabıları da al," diye karşılık verdim. "Odadaki en büyüleyici kadın sen olacaksın." Ve herkes onun benimle olduğunu bilecek.

Benim.

Ona sadece bir elbise alabilirim, ama paranın satın alabileceği en kaliteli kumaşla sarılmış çekici kıvrımlarını görmek ve onu dünyaya göstermek için gerekirse tüm butiği satın alırdım.

Bizi birlikte gördüklerinde, onun benim için kim olduğunu anlayacaklar.

Çünkü patron benim ve kuralları istediğim zaman değiştirebilirim.

Benim kararım.

Hislerimle savaşmaktan yoruldum, ama gerçekte durumun tam tersi olmasına rağmen, onun benim sekreterim olarak benimle birlikte katıldığını söyleyen küçük yalanı biraz daha sürdüreceğim.

Onu

istiyorum.

Her şeyini.

Duş, günün kalıntılarını giderirken ben de ellerimle yüzümü ovuyorum. Islak saçlarımı parmak uçlarımla tararken, gerginliği gidermek için kafa derime ekstra masaj yapıyorum.

Hayatımın büyük bir sınav olduğuna inanıyorum. Hart Law için çalışmak ise şimdiye kadarki en zor sınav. Sanki dünya Push Me Pull You oyunu oynuyormuş gibi, hiç beklemediğim şekillerde sınırlarımın ötesine itiliyorum.

Artık dayanamıyorum ve en kötü duygusal şokunu yaşıyorum. Kafam karışık mı? Evet.

Nathan hakkında yoğun, dengesiz düşünceler?

Evet. Bir dakika onu seviyorum? Evet.

Bir dakika sonra ona kızgın olmak? Evet.

Kaybettiğim şeyler ve kişiler için duyduğum keder? Evet. Bu his asla geçmiyor.

Ailemi hayal kırıklığına uğratan şirkette iş bulduğum için bir anlık coşku mu? Evet.

Bir dakika sonra, ailemi hayal kırıklığına uğratan şirkette iş bulduğum için gerçekleri ortaya çıkarmaya çalışırken endişeli miyim? Evet.

Bugün Nathan'la baloya gideceğimi ağzımdan kaırdığımda ciddi bir yargı hatası yapmış olmalıyım.

Hayır, yle değildi, kıskanlıktı. Kendine yalan söylemeyi bırak.

Ama bundan daha fazlası vardı.

Bir anahtarın çevrilmesi gibi, bugün o toplantı odasında benim için bir şeyler değişti.

Nathan'ı izlemek, Vivienne'e akıllıca hazırlanmış sorularını dinlemek, bir sanatçının en güzel eserini yapmasını izlemek gibiydi. Ne yaptığını biliyor; gerçeği ararken analitik ve yaratıcı.

Hart Law'daki tüm ekip de böyle. Bu, her tartışmaya, her davaya işlenmiş ve benim onlar hakkında bildiğimi sandığım her şeyin yanlış olduğunu kanıtlıyor.

yanlış olduğunu kanıtlıyor.

Yeni görevime başladığımdan beri, her gün biraz daha, bu işin ne kadar etik olduğunu kendi gözlerimle gördüm.

Daha önce, Vivienne gelmeden önce, Nathan benden iç denetim organize etmemi istedi. Bu, uyumluluğu kontrol etmek için yıl boyunca ara sıra, önceden haber vermeden yaptıkları bir şey. Yirmi yılı aşkın süredir, hiç başarısız olmadılar.

Bu da Nathan'ın babasının iyi olduğu anlamına geliyor. Ya da yalanlarını iyi sakladığı anlamına.

Her iki durumda da, bu beni biraz şaşırttı, çünkü beklediğim bir şey değildi.

İşletme gayretli.

Ve Nathan sadece iyi değil, harika. Dürüst.

İyi insanları savunur ve kötülerini ayıklar, bugün Vivienne'e yaptığı gibi.

Vivienne'in yalan söylediğini anlayan Nathan, onu müvekkili olarak kabul etmedi. Benim düşündüğüm gibi şöhret, şan veya para peşinde değil. Ahlaki değerlere sahip ve işinin güçlü etik kurallarıyla gurur duyduğu için en uygun müvekkilleri kabul ediyor.

Bunu babasının kendisine aşıladığını söyledi.

Tüm işaretler iyiye, kötüye değil.

Bu bir paradoks ve çelişkili hissetmekten çok yoruldum. Belki de bakış açımı değiştirmesi gereken benimdir.

Belki de yanlış olan benim.

Belki de bulacak bir şey yoktur. Ya da yanlış yerde arıyorum.

Kim bilir?

Suyun sıcaklığını artırıyorum ve duşun kaslarımı gevşetip rahatlatmasına izin veriyorum, bedenimi ve zihnimi şüphe dolu düşüncelerden arındırıyorum.

Şimdilik elbiseyi ve ayakkabıları alacağım.

Ve hazır başlamışken, ona uygun bir çanta da alacağım.

Onun kredi kartını iyice kullanacağım ve Nathan'la baloya katılacağım. Onun sekreteri olarak.

O da bana bir şey yaptığında bu neredeyse imkansız geliyor. Geçen gece söylediği sözler, mikrodalgada en yüksek ayarda patlayan mısır taneleri gibi beynimde yankılanıyor.

Daha fazla

olabilir miyiz?

Sanırım bunu

istiyorum.

Annemin her zaman dediği gibi, "İstedini istemek normaldir." Onu istiyorum.

Suçluluk duygusu, inemediğim bir rollercoaster gibi kafamda durmadan dönüp duruyor. Beni Nathan'a götüren bu yolculuk, güzel bir felaket ve ngrlemezdi.

Avularımı fayanslara düz bir şekilde koyarak, suyun cildimden akmasına izin verdim ve onun sekreterinden daha fazlası olmak istediğimi kabul ederek derin bir nefes aldım.

Kararı veriyorum ve bunun içime yerleşmesine izin veriyorum. ngrlemezlikle el sıkışmanın zamanı geldi.

Merhaba, cesaret. Sanırım yollar daha da engebeli hale gelecek.

Cumartesi günü, umduğum gibi sahilde yürüyüş yapmak yerine, lüks bir moda butiğinde duruyorum.

"Bunu da beğenmedim galiba," diye Joseph'e sesleniyorum. Joseph, en yakın arkadaşım Maeve ile birlikte balo için elbise seçmeye benimle gelmeye kararlıydı.

"Göster bize." Maeve, soyunma odasından çıkmam için beni cesaretlendirir.

Garip bir şekilde arkamı dönerim ve eteği bir tarafa kaldırıp perdeyi geri çekerek bana çok uzun gelen parlak turkuaz elbiseyi gösteririm.

"Hayır." Joseph beni tekrar soyunma odasına gönderir. "Bu seni boğuyor." Geldiğimizde bize ikram edilen şampanyadan bir yudum alır.

Maeve başını yana eğdi; alnında şaşkınlık çizgileri belirdi. "Altın rengi olanı dene." Asılı olan elbiseyi işaret etti.

Elbise alışverişinin bu kadar zor olacağını kim bilebilirdi?

"Altın rengi elbisenin arkasını beğenmedim." Derin dekolteli sırt kısmı yaramı gizleyemez.

"Merakımı gider, devam et." Maeve ellerini dua eder gibi birleştirip bana yalvarır, kocaman köpek yavrusu gözleriyle bana bakar.

"Tamam." Pes edip perdeyi tekrar kapatıyorum, bir düzineden fazla elbise denedikten sonra bile bir tane bile beğenemediğim için sinirliyim. Şimdiye kadar hepsi hayırdı. "Bununla sütyen giyemem." Bariz olanı belirtiyorum.

"Yapışkan sütyenler var. Asistanına sorayım," diyor Joseph, yardım etmeye hevesli bir şekilde. "Bedenin?" diye soruyor ve ben bir elbiseyi daha çıkarmaya çalışırken ona bedenimi söylüyorum, sonra sütyenimi çıkarıyorum.

"Altın renginin bana yakıştığından emin değilim." Ellerimi belime koyup elbiseye bakıyorum. Ne kadar muhteşem olsa da, güneş ışığı gibi görünen bir elbise değil, koyu renkli bir elbise giymek istiyordum.

"Al bakalım tatlım." Joseph elini perdenin küçük aralığından uzatıp bana, doğal renkte, hafif dolgulu, narin görünümlü bir yapışkan sütyen uzattı.

"Teşekkürler." Onun sallanan elinden sütyeni alıp ona gülüyorum. Joseph her gün, her saniye enerji dolu biridir ve ofiste ferahlık getirir.

Hart Law'dan ayrıldıktan sonra da arkadaş kalmayı umuyorum, ama bulgularımı ifşa edersem o istemeyebilir.

Tabii ki bir şey bulduğumdan değil.

Dün gece *The Golden Telegraph*'daki bağlantım Julie ile tekrar e-posta yoluyla konuştum ve sonunda somut kanıtlar elde ettiğini ve eline geçer geçmez bana göndereceğini söyledi. Ne kadar süreceğini bilmiyordu, günler, haftalar veya aylar sürebilirdi, ama bir şeyler bulmuştu ve ben zaten yıllardır bekliyordum, birkaç ay daha beklemek fark etmezdi.

Her ne olursa olsun, umarım bu, davayı kendim araştırmaya yetecek yaşa geldiğimden beri hissettiğim ızdırabı nihayet sona erdirecek kadar yeterli olur, çünkü şu ana kadar ancak bu kadar ilerleyebildim.

Dikkatli olmazsam kendimi deliye çevireceğim. Takıntım tam da öyle oluyor: takıntılı. Ailemle ilgili düşünceleri bir kenara itiyorum, böylece önümdeki göreve odaklanabiliyorum... bir elbise bulmak.

"Neden onunla çıkacağımı söyledim ki?" diye yüksek sesle soruyorum, bunun nedeninin Nathan'ın başka bir kadınla birlikte olması düşüncesinin kanımı dondurması olduğunu çok iyi bilerek.

Joseph cevap veriyor: "Çünkü Vivienne Cavendish iğrenç bir kadın ve onun huysuz bayın yanına yaklaşmasını istemiyoruz. O, çok daha azını hak ediyor..."

Maeve araya girer. "Para avcısı ve katil."

Hepimiz kahkahalara boğuluruz. Görünüşe göre herkes Vivienne'in nasıl biri olduğunu biliyor.

"Ailesinin yaptığı açıklamayı okudun mu? Onu hor görüyorlar ve yemin ederim ki o uçuşta kocasını öldürdü." Maeve herkesin düşündüğünü söylüyor.

Ofiste gizlilik çok önemlidir; Joseph ve ben, Vivienne geçen gün ayrıldığından beri onun hakkında hiç konuşmadık.

Joseph kendinden emin bir şekilde, "Karma onu yakalayacaktır" diyor.

"Amin" diyorum. Ben de bunu umuyorum; ailem için adalet.

Joseph, Nathan'ın ailesinin baloya katılacağını söyledi, bu da sonunda babasıyla yüz yüze geleceğim anlamına geliyor.

Derin bir nefes alıyorum. Bunun için bir viskiye, hatta belki bir içki fabrikasına ihtiyacım olabilir.

Sütyenin şeffaf yapışkan kanatlarını önce bir göğsün yanına, sonra diğerine yapıştırıyorum ve kızları yukarı iterek çok ihtiyaç duydukları dekolteyi yaratıyorum. "Bu sütyen harika." Yanları kontrol ediyorum, sonra tamamen açıkta kalan ve derin sırt dekoltesi ile uyumlu olacak sırtımı kontrol ediyorum, sonra sütyenin ne kadar sağlam olduğunu kontrol etmek için zıplıyorum. "Sallanmaya bile dayanıklı."

"Harika, artık oyalanmayı bırak da elbiseyi giy." Maeve daha hızlı hareket etmem için beni teşvik ediyor.

Onun sinirlenmesini suçlamıyorum. Yirmi dakika içinde giyim mağazasından çıkacağımızı düşünmüştüm, ama iki saat sonra hâlâ buradayız.

Altın rengi, ayak bileğine kadar uzanan gece elbisesini askıdan alıyorum, satenin içine giriyorum ve vücuduma geçiriyorum. Kalçalarımın üzerinden yukarı doğru sallayarak, kollarımı deliklerden geçirip zarif askıları omuzlarıma yerleştiriyorum ve koltuk altımın altındaki gizli fermuarı kapatıyorum. Önümdeki aynada, arkamdaki başka bir aynada yansıyan, sarkık kukuletalı sırt kısmını görüyorum ve içimde küçük bir heyecan hissediyorum.

Bayıldım.

Asistanın bana elbiseyle denemem ve boyumu uzatmam için verdiği altın rengi, neredeyse görünmez, arkası fiyonklu yüksek topuklu ayakkabıları giyiyorum, elbisenin altın rengiyle ne kadar mükemmel uyum sağladıklarına gülümsüyorum ve ince ayak bileği kayışlarını bağlıyorum.

"Bu tam aradığım şey," diyorum heyecanla, hazır olduğumda neredeyse çığlık atarak. "Bak." Perdeyi hızla geri çekiyorum, perde ileri geri sallanıyor ve gösterişli elbise ortaya çıkıyor.

"Vay canına." Joseph ellerini kalbine koyar. "Muhteşem görünüyorsun." "Harika." Maeve gülümser, ayağa kalkar , ve bana doğru yürür. "Dön etrafına dön."

Onun istediğini yapıyorum, normalde seçeceğimden çok daha düşük olan sırtımı gösteriyorum ve omzumun üzerinden onlara bakıyorum, yüzüm gülümsemekten ağrıyor. "Mükemmel." Sonra biraz kendime güvenim azalıyor ve Maeve'ye soruyorum, "Yaram görünüyor mu? Çok mu fazla?"

Maeve beni döndürür, omuzlarımla üst kısmını tutar ve bazen hissettiğim karanlığıma doğrudan bakıyormuş gibi bana bakar. "Yaran, seni sen yapan şeylerin bir parçası. Onu kabullen." Beni bırakır

ve ben soyunma odasının en ucundaki duvardaki dev aynaya bakıyorum.

"Kendimi çok çekici hissediyorum." Sevinçle omuzlarımı yukarı aşağı sallıyorum, başım dönüyor.

"Seni daha uzun gösteriyor," diyor Joseph, şampanyasının son yudumunu bitirmeden önce. "Bronz tenin seni parıldayan biri gibi gösteriyor ve koyu saçların seksi bir çekicilik yayıyor. Her şey, tam da..." Şef parmaklarını öpüyor "mükemmel."

"Sofistike bir hava veriyor," diye ekliyor Maeve. "Şimdi lütfen bir şeyler yemeye gidebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum. Ve tuvalete gitmem lazım." Tuvalet yönüne doğru koşarak uzaklaşıyor.

Joseph'in yüzü omzumun üzerinden görünür ve aynadaki yansımama bakarak kıyafetimi hayranlıkla inceler. "Onu çok etkileyeceksin."

"Sanmıyorum." Elbiseye bakmaktan kendimi alamıyorum. Çok güzel.

"Oh, sana nasıl baktığını gördüm. Sen geldiğinden beri bana karşı daha nazik ve daha az huysuz. Huysuz olduğunda bile, sen onun ruh halini idare etmeyi başarıyorsun. Bu elbiseyi hak ediyorsun." Joseph aynada gözlerimi yakalar.

"Onu tanıdıkça o kadar da kötü biri olmadığını anlarsın," diyorum, onu savunarak. O çok yönlü bir adam ama sadece ikimiz baş başa kaldığımızda farklı biri oluyor.

Bana bir şey yapıyorsun.

Benim yüzümden yemek yiyip uyumakta zorlandığını itiraf ettiğinde, ciddi olduğunu anladım. Nathan sözlerine ve duygularına dikkat ediyor, ben de ona özen gösteriyorum, ama ona karşı kendi duygularımı bile anlamadığım için bunlarla başa çıkabilecek durumda mıyım, emin değilim. Onu babasından ve işinden ayırmak ve bölümlere ayırmak yardımcı oluyor.

Sadece ikimiz olduğumuzda, tam da öyle, sadece ikimiz varız ve o anlarda başka hiçbir şeyin önemi yok. Bir yanım gerçeği aramayı unutmak isterken, diğer yanım aramaya devam etmeye kararlı.

Çok çelişkili hissediyorum ve şu anda hangi tarafta olduğumu bilmiyorum.

Onun sözleri, döngüsel CCTV görüntüleri gibi zihnimde tekrar tekrar oynuyor. *Beni senden uzak tutacak hiçbir şey söyleyemezsin. Senin için dünyayı yakmak, seni korumak ve asla bırakmamak istiyorum. Daha önce kendimi hiç bu kadar sakın hissetmemiştim...*

Bu da bir sonraki adımımı yeniden düşünmeme neden oluyor.

Ailemin ölümünü daha fazla araştırmayı bırakıp Nathan'la bir ilişki kurmalı mıyım, yoksa onu tamamen unutmalı mıyım?

Onu unutmak bir seçenek değil. O zaten beynimde ve kalbimde kendine bir yer edindi.

Benim için dünyayı yakmasını istiyorum, ama onunla yerleşmek mi? Ciddi miydi?

Ya ailemin başına gelenlerin bir kaza olduğunu ve başka bir şey olmadığını kabul edersem?

Ya onların ölümleri beni Nathan'a yönlendirmek için planlanmışsa? Büyük bir plan ya da ona benzer evrensel bir şey.

Zihnim ve bedenim içlerinde bu içsel mücadeleyi sürdürüyor. Hart Law'daki işimi seviyorum, ki bunu da anlayamıyorum. Bu benim için bir görevden daha fazlası haline geldi; hayatları değiştirmeye ve insanlara yardım etmeye çalışıyorum. Bu pozisyonda kalmayı çok isterim.

Nathan, kardeşleri ve Hart Law'daki herkes bembeyaz bir masa örtüsü kadar temiz.

Öyleyse neden içimdeki rahatsız edici hissi bir türlü yatıştıramıyorum? Aslında bu durum artık beni rahatsız etmeye başladı.

Joseph, kafamdaki karışık düşüncelerden beni kurtarıyor. "Ve bu elbise onu sana aşık etmezse, ben aşık ederim. Aslında, ben sana zaten biraz aşık olmuş olabilirim."

"Erkek arkadaşına bunu söyleme." Ayak bileklerimi örten ipek elbiseyi yukarı kaldırarak burnumu çekerim. "Ayakkabıları da alıyorum." Onları gösteririm. Bunlar sahip olduğum en güzel ayakkabılar ve Joseph'in gelmemizi ısrar ettiği bu dükkândaki hiçbir ürünün fiyat etiketi olmadığı için ne kadar olduklarını bilmiyorum.

"Ayakkabıları al, sana uygun bir çanta bulalım." Joseph cebinden platin kredi kartını çıkarır ve bana gösterir. "Hepsi Nathan'ın hesabına." Göz kırpar.

"Kendimi milyoner gibi hissediyorum."

"Nathan'ın altın kızı." Sanki derin düşüncelere dalmış gibi gözlerini kısıyor. "*How to Lose a Guy in 10 Days* filmindeki altın elbiseye benziyor, ama sen daha iyi yakışmış."

"*10 Günde Bir Erkeği Nasıl Kaybedersin?*" Alaycı bir şekilde soruyorum.

Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyor... Hart Law'da daha kaç gün kalacağım?

Ne yazık ki, Nathan'la daha fazla gün, daha fazla gece, her gece birlikte olmak istiyorum.

Kararımı verdim. Bana daha fazla acı verebilecek şeyleri araştırmayı bırakacağım ve aramızdaki ilişkinin nasıl gelişeceğini görmek için kendi araştırmamı askıya alacağım.

Şimdilik.

O zamana kadar ve soruşturmamı yeniden başlatmaya hazır olduğumda, Nathan'ın benim sırrımı ve araba kazasının ardındaki gerçeği ortaya çıkarmak için işimi değiştirmenin gerçek nedenini öğrenmemesi için dua ediyorum.

Çünkü orada bulunmamın gerçek nedenini öğrenirse, bu onu mahvedecek ve benimle ilgili her şeyi ve ne kadar güvenilir olduğumu sorgulamasına neden olacaktır.

O sadık bir adam ve benim onun için çalışmamın nedenleri hiçbir şekilde sadakatle ilgili değil, bu yüzden gerçeği aramayı bırakmam gerekiyor. Vazgeçmiyorum, sadece kendi şartlarımla hareket ediyorum.

Ve ona kendimi tamamen veremeyeceğimi biliyorum, bu yüzden şimdilik, benim sunduğum her şeyi kabul etmek zorunda kalacak.

Yani, birlikte bir geleceğimiz yok ki.

Daha önce kendimi bir yere yerleşirken hayal etmemiştim, ama seninle...

Bununla, benimle birlikte bir yuva kuracağını kastettiğini biliyordum ve bu cümle kalbimi sızlattı ve çok acıttı, çünkü içimdeki küçük bir parça da bunun ışığını görebiliyordu.

Gerçek şu ki, bizim bir geleceğimiz yok çünkü ilk tanışmamızdan beri hiç dürüst olmadım.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu

Joseph neşeyle. "Her zamanki gibi
hazırım."

Hayatın önüne çıkaracağı her şeye hazırım.

Yine tüm hafta sonu çalışarak geçirdim; şimdi pazartesi ve birkaç saat daha yatakta kalabilirim gibi hissediyorum. Ama yaklaşan davalar için hazırlanmam gerektiği için bunu yapamam.

"Dinlenmen lazım." Arianna, dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatırken ofisime girer.

"Bana gereken şey, Hargreaves Pharmaceuticals'ın ilaçlarının kontaminasyonuna yol açan üretim hatalarını kabul etmesi." Ellerimi yüzüme götürüyorum.

"Mars'a tatile gitme ihtimalin daha yüksek. Hadi, gidelim

." "Nereye gidiyoruz?" Artık uyanık olan ben, daha dik oturuyorum. "Sakinleşmek için bir şeye ihtiyacın var, Nathan." "Çalışmam lazım." Gidemezdin.

"Çalışmayı sonra da yapabilirsin, ama önce seni bir yere götürmek istiyorum. Ceketine ihtiyacın yok." Ofisimden çıkar ve ben ayağa kalkmadan Joseph'e, biri ararsa mesajlarını almasını ve cep telefonuma aktarmamasını söyler.

"Franklin Edwards'ın aramasını bekliyorum."

"O bekleyebilir." Arianna masasındaki telefonu kaldırıp bir arama yapıyor. "Hey, Jenkins, arabayı hazırlayabilir misin lütfen?" Cevabını bekliyor. "Harika. Beş dakikaya aşağıda olacağım." Ahizeyi yerine koyup Joseph'e el sallıyor. "Hemen döneceğiz."

"Yakında mı? Ne kadar yakında?" Bugün izin alamam. "Birkaç saat. En fazla."

"İki saat mi?" Bu, çalışma günümün büyük bir kısmı. "Bana soru sormayı bırak. Bana güven."

Masasının diğer tarafında durarak, ellerimi belime koyup tavana bakarak içimden küfür ediyorum. Arianna, yukarıdaki büyük adam tarafından sabrımı sınamak için bana gönderildi, bundan eminim.

"O zaman ofise geri gelebilir miyim?" diye soruyorum, lanet olası bir korkak gibi, çünkü ona asla hayır diyemem ve bir parçam onun planladığı şeyi merak ediyor.

"Evet." Bana göz kırpmıyor, lanet olası göz kırpmıyor. Nasıl reddedebilirim? O karşı konulmaz.

* * *

"Planın bu mu?" Güneş gözlüklerimi burnuma itiyorum.

"Evet, sahilde yürüyüş yapmak stresini atmana ve rahatlamana yardımcı olacak." "Kumdan kale yapmayacağım."

"Ben de yapmayacağım. Yapacağımız şey" —limuzinin arkasından iki şişe su çıkarır ve Jenkins'e verir—"yürümek, rahatlamak ve konuşmak. Ama iş hakkında değil. Cep telefonu." Avucunu düz bir şekilde açar ve parmaklarıyla "ver" işareti yapar.

"Sana cep telefonumu vermeyeceğim."

"O zaman Jenkins'e ver. İşte benimki." Cep telefonunu Jenkins'e uzatır. "Dijital detoks yapıyoruz."

"Telefonum olmadan asla dışarı çıkmam."

"Ve bu senin sorununun yarısı, Nathan." Başını meydan okurcasına yana eğerek, Jenkins'e cep telefonumu verirken memnuniyetle gülümser. "Üzerinde çok fazla kıyafet var."

Onun itirafına şaşırarak kaşlarımı kaldırırım. Dudaklarının kıvrılmasından, neye güldüğüm belli.

"Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkar, pantolonunu da sıva," diye açıklıyor, ayaklarımın yönünü işaret ederek.

"Ne?"

"Yap şunu Nathan. Okyanusa ayaklarımızı sokacağız."

"Günün ortasında bunu yapmayacağım." Kim bu saçmalığa zaman ayıracak ki?

"Evet. Yapacaksın." Ben tartışmaya fırsat bulamadan, bana doğru adım atar ve hiç beklemediğim bir şey yapar. İlk seviştığımız gece yaptığı gibi kravatımı çözer, ama bu sefer dilimi ağzına almaz.

Yazık.

Sanki biri ciğerlerimdeki havayı bir yumrukla boşaltmış gibi; ona bu kadar yakın olmak onu öpmek istememe neden oluyor.

"Çok daha iyi," diyor, kravatımı tamamen çıkarıp gömleğimin üst iki düğmesini açıyor.

İlk gecede yaptığımız her şeyi hatırlayarak yutkunuyorum, Kaliforniya güneşi altında eskisinden daha sıcak hissediyorum.

Eğilip ayakkabılarını çıkarır. "Bugün ipek çorap giymediğim için mutluyum."

Ben de öyle. Aklım başka yerlere kayıyor, bugün soluk pembe elbisesinin altında hangi renk külot giydiğini tahmin etmeye çalışıyorum.

Beyaz olmasını umuyorum.

"Teşekkürler, Jenkins." Arianna ondan bir şişe su alır, yerine topuklu ayakkabılarını ve kravatımı verir. "Pantolonunu sıva ve suyunu al." Yanımdan hızla geçer ve göz açıp kapayıncaya kadar altın kumların üzerinde sahil şeridine doğru yürümeye başlar. "Akışına bırak kendini, Nathan," diye bağırır, arkasına bakmadan.

"Efendim?" Jenkins, haftalar geçtikçe her düşünceme ve kalbime giderek daha fazla giren kadına hayranlıkla bakmamı keser. Çünkü o, o kadar sinsi biridir.

"Bu konuda geri adım atmayacak, değil mi?" diye sessizce soruyorum. "Akışına bırakmanızı öneririm, efendim."

Bu bir komplo, eminim.

Sinirlenerek ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarır, pantolonumu sıyarım, sonra Jenkins'ten suyumunu alıp Arianna'ya yetişmek için sahilde koşmaya başlarım.

Evet, pazartesi öğleden sonra saat ikide, çalışmam gereken bir zamanda onu kovalıyorum.

Bana ne yapıyor bu kadın? Okulu asıyormuşum gibi hissediyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum, neredeyse nefesim kesilmiş halde. Ellerimi serbest bırakmak için su şişemi cebime sokuyorum ve gömleğimin kollarını sıvıyorum.

"Yürüyoruz."

"Hepsi bu mu?"

"Evet, Nathan, buna manzaranın tadını çıkarmak, nefes almak, mola vermek denir."

Okyanusa bakıyorum. "Beni kızdırmak için cehennemden mi gönderildin?"

"Hayır, sana hayatın çalışmaktan ibaret olmadığını göstermek için gönderildim."

Bunda çok hakikat var.

Sessizce uzun kumsalda yürüyüş yapıyoruz ve Arianna'nın ayak parmaklarını suya daldırıp, mükemmel manikürlü ayak parmakları arasında kumu ovuşturmasını izlemekten keyif alıyorum.

O plajı çok seviyor.

"Bunu sık sık yapar mısın?" Zaten gerginliğim azalmış durumda. O haklıydı; bugün tam da buna ihtiyacım vardı.

"Haftada en az iki kez. Kapımızın önünde dünyanın en güzel plajlarından bazıları var. Hafta sonları buraya gelmediğini mi söylüyorsun?" Okyanusu ve kıyıda kumları köpürten dalgaları işaret ediyor.

"Asla."

"Peki, bu değişmeli. Çılgın programına daha fazla dinlenme zamanı eklemelisin."

Onu programıma eklemem gerekiyor ve topun gelmesi için sabırsızlanıyorum.

"Bundan sonra, takvimine dinlenme için zaman ayıracağım," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Cumartesi günü tenis oynuyorum." Bu yeterli değil mi?

"Bu adrenalin dolu bir aktivite. Sana ihtiyacın olan şey, stresini atmana ve daha iyi uyumana yardımcı olacak bir şey."

Daha önce telefonda anneme dün gece yine iyi uyuyamadığımı söylediğimi duymuş olmalı.

"Tamam. Yapalım," diyorum.

"Harika." Gülümsemesi biraz yaramazca.

Neye bulaştığımı bilmiyorum.

"Sahilde yürüyüş yapmanın dışında başka hobilerin var mı?" diye soruyorum. Geçen akşam onunla akşam yemeği yedikten sonra, hayatının daha fazla katmanını ortaya çıkarmak istiyorum.

"Gençken jimnastikçiydim ve denge aletinde çok iyiydim. Artık yapamıyorum ama hala haftada birkaç kez spor salonuna gitmeye çalışıyorum. Spor izlemeyi sevmem ama Olimpiyatlar olduğunda hepsini izlerim."

İlginç.

"Fantastik filmleri izlemeyi ve romantik romanları okumayı seviyorum. Romantistik romanlar en sevdiğim tür."

"Romantastik, o da ne?"

"Romantizm ve fantezi birbirine karışmış."

"Sonları mutlu mu bitiyor?" diye soruyorum, onun romantik romanlara olan sevgisine ilgi duyarak.

"Okuduklarımın sonu mutlu, evet."

"Mutlu sonlara inanır mısın?"

"Hepimizin bunu hak ettiğine inanıyorum, sadece bazılarımız buna layık olduğumuza ya da gerçek aşkı bulacağımıza inanmıyoruz." Yürümekten vazgeçer, suyundan bir yudum alır ve ufka doğru bakarak dalgaları süren birkaç sörfçüyü izler.

"Sence sen aşkı hak ediyor musun, Nathan?" Sesi merakla doludur.

"Yakın zamana kadar öyle düşünmüyordum." Bu doğru.

"Ne değişti?" diye sorar, bana bakmadan.

"Hayatıma biri girdi ve her şeyi sorgulamama neden oldu." Bu çılgınca ve beni biraz rahatsız ediyor. Her şey çok hızlı oldu ve beni hazırlıksız yakaladı.

"O özel biri mi?"

"Çok."

"Onu tanıyor muyum?" diye sordu.

"Çok iyi tanıyorum."

"O da çalışan

mi?" "Evet."

"Yazık, mükemmel bir ofis aşkı yaşamak için tek şansın o olabilirdi. Ancak, onun için dünyayı yakmakla ilgili söylediklerinde ciddiysen, personel ile çıkmama kuralını da yakıp kül ediyor musun?"

"Kuralları ben koyarım Arianna ve ben onu yaktım, artık yok. Artık öyle düşünmüyorum." Ondan beri düşünmüyorum. Onun için zihnimde yaktım. Sadece onun için.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Ona biraz düşünmesi için zaman verdim.

Sonunda, "Onu asla bırakmayacağına dair teklifini düşünmek için biraz zamana ihtiyacı olabilir, çünkü her şey biraz fazla gelmiş gibi görünüyor." dedi.

"Ben ya hep ya hiç adamıyım, Arianna." Adının dilimin ucundan dökülüşünü seviyorum ve onu söylemeyi seviyorum. "Peki ne yapacaksın, onun söylediklerini düşünürken önce onu terletmek mi? Gerçi, ciddi ya da çok zor bir şey olmak zorunda değil. Sadece biraz eğlence olabilir?" Kayıt odasındaki gevşek dilimden geri adım atıyorum. Ne halt ediyordum ben

? Açıkçası, düşünmüyordum. Ama kendimi gülümserken, kalbimin göğsümde çiçek açarken hissediyorum. Benimle oynadığını biliyordum ve onun da beni benim onu istediğim kadar istediğini biliyorum. Ama zamana ihtiyacı varsa, ona zaman verebilirim. Hayatım boyunca onun gibi özel birini bekledim.

O beni çok korkutuyor, ama aynı zamanda kendimi onunla birlikte görüyorum.

birlikte

olduğumuzu Hiç beklemediğim bir şey.

görüyorum. "O sözleri söylediğimde sarhoş olabilirdim." Örtbasım

berbat.

"Tabii ki öyledin." Yalanıma gözlerini devirdi.

Öğleden sonra işten çıkıp sahilde yürüyüşe çıkmak isteyeceğim başka kimse yok.

Beni değiştiriyor, hayatıma farklı bir bakış açısı kazandırıyor ve bunu seviyorum.

Boğazımı temizledim, kendimi bir milyon derece daha sıcak hissederek, konuyu değiştirdim. "Baloya giyecek elbise aldın mı?"

"Altın rengi." Mutlu bir şekilde iç geçirir. "Çok güzel."

O çok güzel. "Seni o elbiseyle görmek için sabırsızlanıyorum."

"Eğer personel ile çıkmama kuralı artık geçerli değilse, beni o elbiseyi giymeden görebilirsin."

Kahretsin.

"Ama önce işimize dönmeliyiz. Senin için bazı randevular almam gerekiyor." O benden beş adım önde ve sıcak altın kumların üzerinde arabaya doğru yürüyor.

"Ne tür randevular?" Benim için *rahatlatıcı* şeyler ayarlamasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum, ama yine de onu takip ediyorum.

"Görürsün."

Rahatlatıcı randevular mı?

Olmaz, bebeğim.

Bu, Nathan'a gerçekten ihtiyacı olan şeyi vermeden önce onunla biraz eğlenmek için bir fırsat... O da, onun zorlandığı bir şey olan nasıl rahatlayacağına dair bazı tavsiyeler.

Bugün erken saatlerde annesiyle telefonda konuşurken, yine bir kez daha berbat bir gece geçirdiğinden şikayet ettiğini duydum. Beyninin tüm silindirleri sürekli çalışıyor ve kapatma düğmesi yok.

Onu seviyorum. Hayır, bu yetersiz bir ifade; onu *gerçekten* seviyorum ve onun iyiliği için endişeleniyorum. Biraz yavaşlaması gerekiyor, yoksa kendini ölümüne çalıştıracak.

Geçen gece duşta cesur olmaya karar vermem, sadece onunla baloya gitmek ya da onunla bir ilişki kurarsam planlarımı askıya almam gerektiğini kabul etmekle ilgili değildi, daha çok, neredeyse hiç tanımadığım, her şeyi bildiğimi sandığım ama hikayesinin yarısını bile bilmediğim biriyle bilinmeyene adım atmakla ilgiliydi. Hala da bilmiyorum.

Yeni görevim, onunla ilgili her şeyi ortaya çıkarmak.

Dış iskelet gibi giydiği şık takım elbiselerinin altında, müşterileriyle, toplantılarda ve mahkemede her gün gördüğüm adam yatıyor: nazik ama güçlü, sabırlı ama azimli ve kibar. Yanlışları düzeltmek için mücadele ediyor.

Onu gerçekten tanımak için yapmam gereken ilk şey, onu dünyadan koruyan katmanları ortadan kaldırmak. Planladığım şey için benden nefret edebilir, ama bu riski almaya hazırım.

Ne de olsa, sonunda kim olduğumu öğrendiğinde benden nefret edecek.

Yani şu anda kaybedecek hiçbir şeyim yok.

Sadece ihtiyacım olan işim var, ama onun ne kadar meşgul olduğunu ve bana ihtiyacı olduğunu biliyorum, ki bunu asla itiraf etmeyecektir.

Beni kovmayacak. Benden ne istediğini biliyorum; bunu çok açık bir şekilde belli etti. *Beni* istiyor, bu da beni pratikte dokunulmaz kılıyor.

Benim için, onu tanımadan önce, o dokunulmazdı. Sonra benim patronum oldu.

Şimdi o çok daha fazlası.

Motivasyonum değişti, düşüncelerim bildiğimi sandığım şeyleri yeniden şekillendirdi ve şimdi bu, ona daha fazla denge bulmasında yardım etmek istememe neden oluyor.

Hayatta işinden daha önemli şeyler olduğunu görmesine yardım etmek istiyorum.

Ona ne kadar yardım etmek istediğimi gösterirsem, belki ikimiz de bu kadar temkinli davranmayı bırakabiliriz. Tabii, daha başlamadan ilişkimizi mahvetmezsem.

Neyse ki bu olmayacak, çünkü yeni bir planım var.

Ve bu Hart Law ile ilgili değil. Tamamen onunla ilgili. Sadece onunla. Ve benimle.

Birlikte.

Ama ona bunu söylemeyeceğim.

Eğer eğlence, onun gerçeği kendi lehine çevirme şekliyse, o zaman eğlenceyi ben de yapabilirim. Ve birbirimize biraz daha uzun süre yalan söylemeye devam edebiliriz.

Özel penthouse asansöründen çıkıp limuzinime doğru yürüyorum. "Günaydın, Jenkins."

"Günaydın, Bay Hart." Kapıyı açıyor; içeri girip yerleşiyorum ve iş çantamı çıkarıyorum.

Omuzlarımı gevşetmek için omuzlarımı döndürdüm. Her güne böyle başlıyorum ve önümdeki güne hazırlanmak için tam olarak bir saatim olduğunu biliyorum.

Dün Arianna'nın sahildeki sürpriz yürüyüşünden keyif aldım, ama beni daha da şaşırtan, *bizim* hakkımızda ciddi olarak düşündüğünü söylemesiydi, bu da sahildeki yürüyüşten daha fazla huzur verdi.

Bir yanım onun tümüyle evet demesini istiyor, diğer yanım ise korkudan donup kalmış durumda. Akşam yemeği randevumuz inanılmazdı ve daha fazlasını istiyorum, daha fazla gece, gün, aradaki her milisaniyeyi.

Eğlenceyi siktir et, hepsini istiyorum.

Yirmi dakika sonra araba durur, Jenkins dışarı atlar ve bir bakmışım ki kapımı açıp beni dışarı çıkarmaya çalışıyor.

Öne eğilip açılan kapıdan dışarı bakıyorum, çevremdeki ortama aşına değilim.

"Neredeyiz?" diye soruyorum, neden dans stüdyosu gibi görünen bir yerin önünde durduğumuzu merak ederek.

"Günün ilk randevunuz, efendim."

Telefonumu çıkarıp çevrimiçi programımı kontrol ediyorum ve bir süre boşluk olduğunu görüyorum, tek yazan şey "*Özel Randevu*"dur.

"Bayan Donovan içeride bekliyor, efendim."

Kendi kendime küfürler ederim ve kaldırıma adım atarım.

"Burası neresi?" diye kendi kendime mırıldanıyorum, gözlerimi parlak güneşten korumak için gözlerimi kısarak dev bir cam kutuya benzeyen binayı inceliyorum.

Arianna benim için ne planladı acaba?

"Bir saat sonra görüşürüz efendim." Ben girişe doğru yürürken, o arkamdan arabanın kapısını kapatır ve ben binaya girerim.

"Günaydın, Nathan." Arianna sevinçle bana doğru bana doğru neşeli neşeli bir sesle, yoga kıyafetleri giymiş. "Bu sabah nasılsın?" diye soruyor.

"Beş dakika öncesine kadar iyiydi. Burada ne işim var?" Sesim sert ve sabırsız.

"Yoga."

"Yoga mı?" Ben yoga yapmıyorum.

"Evet. Kalbinize iyi gelir, esnekliğinizi artırır, kan basıncınızı düşürür, daha iyi uyumanıza yardımcı olur ve stresi azaltır." Ellerini çırparak, içinden taşan mutluluğu belli eder.

Şaka mı yapıyor? Sabahın köründe bu Zen zırvalığına vaktim yok.

"Git." Spor kıyafetleriyle dolu olduğunu düşündüğüm bir spor çantasını kollarıma tutuşturuyor. Umarım hiçbir şey bana uymaz da buradan defolup gidebilirim.

"Soyunma odaları şurada." Elimi tutup beni oraya götürür.

"Arianna, hazırlamam gereken bir kapanış konuşması var." Bunu yapmayacağım.

"Yok. Mahkeme gelecek haftanın sonuna kadar ertelendi. İçeri gir," diyor ve kapıyı açarak beni içeri itiyor. "Mazeret yok."

"Arianna," dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Rahatlamana yardımcı olacak şeyler ayırt dedi. Bu da onlardan biri. Eğlenceli olacak." Dönerek, adımlarında hafif bir zıplama ile uzaklaşıyor. "Orada görüşürüz. İki dakika." Sesi neşe dolu. Sonra gidiyor.

Şu anda ne oluyor lan?

"Hey dostum, ders başlamak üzere." Geniş kalçalı, hipster görünümlü bir adam soyunma odasından fırlayarak Arianna'nın gittiği yönde koridorda kaybolur.

"Lanet olası erkek topuzu," diye mırıldanıyorum ve seçeneklerimi değerlendiriyorum. "Siktir et." Yoga daha iyi bir uyku düzeni sağlamama yardımcı olacaksa, o zaman denemeye değer.

Birkaç dakika içinde giyinip yeni spor kıyafetlerimi giydim, ne yazık ki bana tam oldu. Şaşırtıcı bir şekilde, şortlar tenis şortlarımdan çok daha rahat ve oldukça beğendim.

Odaya girer girmez üç şey birden dikkatimi çekiyor.

İnsanlar. Çok sayıda insan.

Arianna. O pembe yoga pantolonuyla çok çekici görünüyor.

Ve keçiler. Onlarca tüylü pislik.

"Seni eğitimle kaydettim bile," diyor Arianna, ben ağzım açık kalmış haldeyken.

"Keçiler," tek söyleyebildiğim

kelime bu. "Keçi yogası."

"Keçi yogası mı?" O da ne lan?

Ona rahatlamam için yardım etmesini istediğimde aklımdaki bu değildi. Kopmak üzere olan bir lastik banttan daha gergin hissediyorum.

Kollarını sanki anı kucaklar gibi açarak, "Keçiler ruh halini iyileştirir ve seni doğaya bağlar. Eğlencelidir" diye cevaplar.

"Eğlenceli mi?" Benim eğlence anlayışım daha çok Arianna'yı çıplak soyup dilimin üzerinde orgazm olmasını sağlamak gibiydi.

"Evet, eğlenceli. Hem de çok."

Sınıfın ön tarafında neşeli görünümlü bir kadın beni yanına çağırıyor.

"Bay Hart, size ön tarafta bir yer ayırdım."

Eminim ki ayırmıştır. Şortumdan bir şey çekiliyor ve aşağıya baktığımda, yeni şortumun kenarını kemiren bir keçi görüyorum.

"Senden hoşlanıyor," diyor Arianna, keçi yere pislemeye devam ederken.

Arianna dudaklarını ısırıyor ve benim ne kadar rahatsız olduğumu hissettiğini ve bu durumdan büyük keyif aldığını anlayabiliyorum.

"Sen benimle geliyorsun." Eğitimci ortaya çıkar ve beni uzaklaştırır. Daha çok sürükler gibi.

"İyi eğlenceler." Arianna bana el sallıyor ve sanki gidiyormuş gibi kapıyı açıyor. "Görüşürüz." Nereye gidiyor bu kadın?

"Bunun bedelini ödeyeceksin." Omzumun üzerinden

geriye bakıyorum. "Sakin ol, Nathan."

Ve sonra kaybolur.

Ona rahatlamama yardımcı olacak yöntemler bulmasını istemekle ne halt yedim ben? Sanırım bir sekreter değil, bir yaramazlık ustası tutmuşum.

* * *

ELI

keçi emoji *kaka emoji*

BEN

Olgun bir davranış.

COLE

gülme emoji

MAX

Arianna ile evlenmezsen, ben evlenirim. Kahrolasıca destansı.

* * *

ANNE

keçi emoji *kaka emoji*

BEN

Sen de mi?

ANNE

Keşke orada olup yüzünü görebilseydim.

Asansörden çıkıp beni bekleyen limuzine doğru yürürken, şüpheyle gözlerimi kısıyorum. "Günaydın, Jenkins."

Adımlarımdaki şaşırtıcı canlılık, cuma günü baloya bir gün daha yaklaştığım için haklı olsa da, iş dışında Arianna ile daha fazla zaman geçirmek istediğim için büyük gecenin bir an önce gelmesini diliyorum.

"Günaydın, Bay Hart." Kapıyı açıyor ve ben içeri giriyorum.

Çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarırım, bugün keçi yogası olmayacağı için rahatlarım.

Arianna ne düşünüyormuş ki? Yeni şortum, benden hoşlanan keçilerden biri tarafından kemirilip parçalanmıştı ve ben kedi-inek pozunu yaparken keçi sırtımda durmuştu. Kulağıma bağırınca neredeyse altıma sıçacaktım. Aynen öyle oldu. Sırtımın her yerine.

Bir daha asla.

Yine de dün gece daha iyi uyudum. Yedi saat boyunca kesintisiz uyudum ve kendimi yenilenmiş hissediyorum.

Tıpkı dün olduğu gibi, araba planlanandan erken durdu ve Jenkins göz açıp kapayana kadar kapımı açtı.

Bu lanet olası Groundhog Day mi?

"Neredeyiz?" diye soruyorum çekinerek, oturduğumuz kapının üzerindeki tabelaya bakarak, bugün benim için ne planladığını anlamaya çalışıyorum.

"The Singing Bowl, efendim."

"Bugün içeride beni neyin beklediğini biliyor musun?"

"Korkarım bilmiyorum, efendim, hayır." Dudakları seğirdi.

Evet, biliyor.

"Bayan Donovan..."

"İçeride, evet, tahmin etmiştim." Girişe doğru yürüdüm ve içeri girdim. Dün olduğu gibi Arianna beni bekliyordu, ama bugün iş elbiselerinden birini giymişti.

"Sakın bana kalmayacağını söyleme?" diye soruyorum kuru bir şekilde. "Nasıl tahmin ettin?"

"Bugün benim için ne planladın?" "Kahkaha terapisi."

Bu saçmalık. "Ben..."

Boyu kadar geniş, neşeli bir adam tarafından, daha çok gafil avlanarak, zorla içeri çekiliyorum. "Harika. Geldiniz, Bay Hart. Sizinle tanışmak çok güzel. Ben Rusty, bugün benimle olacaksınız. Bu taraftan." Kolumdan tutup, sanki kaçmamdan korkarak beni yerinde tutmaya çalışır gibi sıkıca tutuyor. Ki ben de kaçmak istiyorum.

Rusty devam ediyor. "Şimdi, gülme terapisi..."

Omzumun üzerinden Arianna'ya bakmakla ve ona ninja yıldızları atmakla meşgul olduğum için söylediklerini duymuyorum. Gerçek yıldızlar değil, ama kafamda öyle.

"Kırk dakika sonra görüşürüz." Göz kırpar ve ben Bay Chuckles ile köşeyi dönerken bana bir öpücük gönderir.

Hayatım mahvoldu.

* * *

ANNE

■

Gülme terapisi mi? *gülme emoji* Sırada ne var?

BEN

■

Kim bilir.

ANNEM

■

Onu seviyorum. Çok seviyorum.

Eminim öyledir.

Kimseye itiraf etmem ama ben de öyle.

"Bu sabah benim için kötü bir plan mı var?" diye soruyorum. Arianna'nın masasının önünden geçerken sorum sıkıntıdan damlıyor.

Merakımı gizlemekte çok başarısızım, çünkü dünkü kahkaha terapisi uzun zamandır yaptığım en iyi şeydi. Bütün gün kendimi daha hafif, hatta neşeli hissettim.

Benim neye ihtiyacım olduğunu bilmesi çok sinir bozucu.

"Bu öğleden sonra için sana randevu aldım," diye cevaplıyor ve ben duruyorum. Topuklarımı döndürüp masasına geri dönüyorum.

O, o büyük masum gözleriyle bana bakıyor. "Bu öğleden sonra kolon hidroterapiye gireceksin." Cevabı kolayca ve yüzünde en ufak bir ifade olmadan geliyor.

"Bu saçmalık."

"Hayır, tüm pisliklerden kurtulmak için. Temizlenmek, bağışıklık sistemini güçlendirmek için iyi gelir..."

"Arianna," yüzünde bir gülümseme belirirken onu uyarırım. "Şaka yapıyorum. Senin için masaj randevusu aldım."

"Sumo güreşçisiyle mi?"

"Sanki kafamın içindesin, Nathan."

Öne eğildim. "Yanlış adamla uğraşıyorsun."

Sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçaldı. "Öyle mi? Beni cezalandırmak için ne yapacaksın? Yine popomu mu tokatlayacaksın?"

Sikim canlanıyor, boxerimde kalınlaşıyor. "Bu bir istek mi, bebeğim?"

"Olabilir." Sandalyesini geriye iterek nefes nefese kalmış gibi ses çıkarır ve beni sikim tam dik halde ayakta bırakır.

Yemin ederim ki, koridordan geçerken kıcını benim için sallayarak abartıyor.

"Senin için doldurman gereken evraklar var," diye arkasından bağıriyorum. "Hazır olduğumda yaparım."

Flörtöz ateş parçası.

Keçi yogası, kahkaha terapisi ve neyse ki sumo güreşçisiyle masaj şakasıydı. Bunun yerine gerçek bir masöz ofise geldi ve boynumdaki ve omuzlarımdaki tüm düğümleri çözmeye başladı.

Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Sonunda cuma ve balo gecesi geldi. Anlaşılan saatten yirmi dakika önce, Arianna'nın kapısını yumrukladım.

Günlerdir benimle dalga geçiyor, bunu biliyorum.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, ama ilk kez kaslarım bu kadar gergin değil ve neredeyse... rahatlamış hissediyorum.

Keçi yogası için onu asla affetmeyeceğim, ama masözün önerdiği soğuk su terapisi ve masajlar, bundan sonra kesinlikle yapacağım şeyler.

Arianna kapının diğer tarafında çığlık attığında sırtıyıyorum ve kapıya yaklaşırken sinirli bir şekilde mırıldandığını duyuyorum. Kapıyı ardına kadar açarak bana gergin bir gülümseme atıyor. "Erken geldin."

"Evet." Onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Başını eğip yavaşça gözlerini vücudumda gezdiriyor, siyah kadife bornozunun yakasını tutuyor ve bu gece gergin olduğunu anlayabiliyorum. "Sen..." Yutkunuyor; göğsünde açıkta kalan V şeklindeki derisi kızarıyor. "...güzel görünüyorsun."

Onun iltifatını kabul ederek başımı salladım ve beni içeri davet etmesini bekledim. Oysa o, sanki bir rüyada ya da Arianna'ya özgü bir şeydeymiş gibi bana bakmaya devam etti. Bazen çok düzenli ve toplu olurken, diğer günler kendi düşüncelerinde kaybolur ve uzaklaşır. Onu anlayamıyorum, bu da beni rahatsız ediyor çünkü bu konuda çok iyiyimdir.

"Girebilir miyim?" diye soruyorum, elimi evinin içine doğru uzatarak.

Elini alnına koyar. "Tabii ki, pardon, ne kadar da kabam. İçeri gel." Geri çekilir ve kapıyı benim için açık tutar.

Küçük koridorda dururken, kapıyı kapatıp aydınlık bir odayı işaret etti. "Kendini evinde hisset. Fazla uzun sürmez, sadece saçımı toplayıp elbise ve ayakkabılarımı giymem gerekiyor."

Daha da iyisi, elbiseyi giyme. Çıplak olmasını tercih ederim. "Acele etme," diye cevap veriyorum.

"On dakika ver." Gece mavisi boyalı tavanı olan koridordan hızla uzaklaşıyor, ki bu cesur bir seçim olduğunu düşünüyorum. Oturma odasına giriyorum ve en beklenmedik dekorla karşılaşyorum.

Koyu şise yeşili boyalı duvarlar ve şok edici hardal rengi yastıklarla kaplı flamingo pembesi kanepesi beni oturmaya davet ediyor. Duyularım tropikal maksimalist dekorasyonu sindirmekte zorlanıyor. Altın çerçeveler pembe sinek kuşları, şok edici mavi tavus kuşları ve limon yeşili papağanları barındırıyor.

Bu... gerçekten inanılmaz. Şok edici fuşya renkli kanepeye oturuyorum ve dev eğrelti otları ve yeşil ev bitkileriyle dolu egzotik görünümlü odayı içime çekiyorum.

Pembe muz süslemesine, ardından çok renkli çizgili yünlü kazak giyen zebra süslemesine gülümsüyorum.

Kız arkadaşım görüldüğünden daha tuhaf.

Benim kızım değil. Henüz değil.

Tabii bize birlikte eğlenmemiz için yeşil ışık yakmazsa, ki yakacağını düşünüyorum. Onu hayatımda sadece sekreterimden daha fazlası olarak görmek, içindeki kaşıntıyı... cazibeyi giderebilir.

O da cazip geliyor, biliyorum, çünkü flörtü bir üst seviyeye çıktı. Elini omzuma koyması, bana evrak verirken elime dokunması, e-postalarındaki hafiflik ve göz teması. Lanet olsun, göz teması. Sanki içinde manyetik bir güç var ve ben gözlerimi ondan ayıramıyorum. Buna dudaklarını yalaması ve gerginlikten boynunu çevirmesi de eklenince, tek bir sonuca varıyoruz. O beni istiyor.

Yatakta harika bir çiftiz; nasıl istemez ki?

Sanırım bu gece, iş dışındaki dünyamdan küçük bir parça gösterirsem, ki çok fazla bir şey yok, çoğunlukla ailem, bu onu benimle birlikte bilinmeyene bir adım atmaya ikna edebilir.

Benim için de bu tamamen bir kara delik. Daha önce hiç bir ilişkim olmadı. Tek gecelik ilişkilerim oldu, evet, ve o zamanlar hem bana hem de Kyla'ya uygun olan daha uzun süreli bir ilişkim. Ama bir ilişki? Benimle bunu ister mi?

Kahretsin, ben bunu istiyorum. Kararımı verdim. Umarım o da bunu ister.

Sırtımı yumuşak kadife kanepeye yasladım, açıkçası penthouse'umdaki soğuk ve misafirperver olmayan siyah deri kanepemle tam bir tezat oluşturuyordu, ve Arianna'nın her şeyini içime çektim. Vanilya ve limon gibi kokuyordu ve onlardan çok daha taze başka bir şey. Çam olabilir mi? Kim bilir. Ama güzel kokuyor.

Gözlerim, mücevher rengi biblolarla kaplı sahte şöminenin üzerindeki fotoğrafa takılıyor ve hemen onun anne babası ve kız kardeşi olduğunu anlıyorum. Zümrüt yeşili gözler ve koyu saçlar. Arianna annesine çok benziyor.

Sinirden yumruklarım sıkışıyor, onun onlarla geçiremediği zamanlar için öfkeleniyorum.

Onları geri getirmek için ne yapmazdım.

Her gün ölüm kalım meseleleriyle karşı karşıyayım. Bazı günler, başkalarının çektiği acıları dinlemek beni mahvediyor. Kişisel yaralanma davalarında uzmanlaşmış olduğum için, küçük davalarla uğraşmıyorum, ayakkabı bağcığını bağlarken parmağını burkan ve spor ayakkabı şirketini dava etmek isteyenlerle uğraşmıyorum. Benim yaptığım iş farklı. Ben, başkalarının yetersizliği veya ağır ihmalden dolayı gerçekten mağdur olan, en yakınlarını veya sağlıklarını kaybeden insanları temsil ediyorum.

Her yıl kardeşlerim ve ben düzinelerce pro bono davayı üstleniyoruz. Geri vermek iyi hissettiriyor.

Arianna'nın oturma odasına doğru geldiğini duyunca koltuğumda daha dik oturuyorum ve başı eğik, bileziğiyle oynayarak kapıdan içeri girdiğinde kalbim duruyor.

Hay aksi. O bir tanrıça.

Altın rengi ipek giysiler içinde, saçları yukarı toplanmış, ön tarafta narin yüz hatlarını çerçeveleyen ve Bambi büyüklüğündeki gözlerini vurgulayan birkaç tutam saç bırakılmış, ciğerlerimdeki tüm havayı alıyor.

"Bana yardım eder misin?" Telaşlı bir sesle, sonunda uğraşmaktan vazgeçip başını kaldırıyor.

Ağzım tamamen kurur ve tükürük bezlerimin düzgün çalışması için öksürürüm. "Çok güzelsin." Eğer geçen gün Joseph'le birlikte satın aldığı şey buysa, onu Arianna'nın kişisel alışveriş danışmanı olarak terfi ettiriyorum.

Yanakları yumuşak bir pembeye döner ve "Elbisem uygun mu?" diye sorar. Kendinden emin değilmiş gibi aşağıya bakar.

"Mükemmel." Beynim yine arızalanıyor, bu sadece onun yanındayken oluyor.

"Ayakkabılarım çok şirin." Ayak bileğini kaldırarak, elbisesinin altın rengiyle uyumlu, ayak bileğinin arkasında bulunan büyük altın fiyonku bana gösterir. "Hepsi için teşekkür ederim." Ben ona yardım etmek için yanına yürürken, o da ayağını yere indirir.

"Elbise için bana teşekkür etmene gerek yok. Senin için yapıldı." Sesim sert ama samimi ve onun içimdeki ateşi, kredi kartıma binlerce dolar yazdırmak için bir tehdit olarak görmemesi hoşuma gidiyor; bunu yaptı ve ben de mutluyum. Ama bu kadar büyüleyici görünürken bu geceyi nasıl geçireceğim? O bir hayalet gibi. Büyülendim. "Ver, ben yapayım." Bileziğini işaret edip ondan alıyorum.

Yaklaştıkça, parfümünün kokusu burnuma doluyor ve kalbimin atışını hızlandırıyor.

Ellerimi sabitleyerek, parmak uçlarımla küçük altın tokayı sıkıştırıyorum. Kırılgan ve yumuşak, onu zarar vermek istemiyorum. "Bu yeni mi?" "Annemindi."

"Özel bir şey." Devam etmeden önce bir an duruyorum. Bu narin bileziğin annesine ait olduğunu bilmek, ona daha özenli davranmamı sağlıyor. "Sen gibi."

"O öyleydi ama ben o kadar özel değilim." Benim iltifatımı reddetti. "Sen inkar edilemez bir şekilde özelsin, Arianna." Bileziği yerine takarken , onun narin bileklerine kıyasla ellerimin ne kadar büyük olduğunu ve onları ellerimle kavrayıp onu daha önce yaptığım gibi duvara yapıştırmak istediğimi fark ettim.

Bunu yapmak için canım çekiyor, ama ona aramızda sadece cinsel çekimden daha fazlası olduğunu göstermek istiyorum.

Başparmağımı hafifçe nabız noktasına sürüyorum. Ondan uzaklaşmaya hazır değilim, bu yüzden elimi onun eline indirip parmaklarımızı birbirine kenetliyorum, sonra elini dudaklarıma götürüyorum ve sanki büyülenmiş gibi, o da hareketimi takip ediyor ve elinin arkasını öptüğümde gülümsüyor.

"İstediginde çok tatlı olabiliyorsun." Sesi zar zor duyuluyor. "Tatlı mı?" Ona gülümsüyorum, yaklaşıyorum, ağzım onun ağzının üzerinde duruyor.

"Evet." Parmak uçlarına yükselir ve önce beni öper. Ve bu çok beklenmedik bir şey çünkü haftalardır bana direniyor, beni delirtiyordu, ama ilk adımı atması, ilişkimizin her türlü olasılığına yeni bir soluk getiriyor.

Dudakları yumuşaktı, sanki narin bir yusufçuk kanadı cildime dokunuyormuş gibi.

"Rujunu mahvetmek istemiyorum," diyorum, ama aslında tek istediğim onun parlak dudaklarını sonsuza kadar öpmek ve rujunu bulaştırmak.

"Şeffaf dudak parlaticısı, sorun yok." Elini yüzüme koyup beni tekrar öper, bu sefer çok daha sert. "Ama gitme zamanı." Dudaklarımdan gülümsediğini hissediyorum.

"Evde kalalım." Burnumu onun burnuna sürtüyorum, bu onu güldürüyor. Bu sesi seviyorum.

"Bu elbiseyi evde kalmam için almadın." Başparmağının ucuyla parlak rujunu dudaklarımdan siler.

"Bu elbiseyi sana, daha sonra çıkarabilmek için aldım." Bu yalan değil. "Sen de bunu istediğini itiraf et."

"İstiyorum." Alt dudağını ısırarak beni kızdırıyor.

Bu geceki rahat tavrını seviyorum, bana hayatından küçük parçalar ve göz kamaştırıcı kişiliğinden daha fazlasını göstermesini seviyorum. Bunu sık sık yapmaz.

Nedenini anlıyorum. Geçmişte incinmiş insanlarda bunu sık sık görüyorum. Güven, duvarları yıkmamanın önemli bir parçasıdır ve umarım bana güvenmeye başlamıştır, böylece sonunda etrafına ördüğü taş duvarı yıkıp beni içeri alabilir.

Bence öyle olacak, çünkü bu gece farklı.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Nathan?" O elbiseyle bana gülümseyerek ve bana öyle bakarak, tüm odayı aydınlatıyor.

Ne soracağını bilmediğim için korkarak başımı sallıyorum. Birbirimizle itişip kakışıyoruz ve ne cevap verirsem vereyim, onu tekrar kaçırmamayı umuyorum.

Boğazını temizleyerek soruyor, "Dünyayı yakmakla ilgili söylediklerinde ciddi miydin ve" —bir kez, sonra iki kez gözlerini kırpmıyor—"yerleşmeyi düşündüğünü mü?"

"Her kelimesinde ciddiydim." Elimle yüzünü okşadım ve başparmağımla yanağını okşadım.

"Benimle mi demek istedin?" Yutkundu.

"Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, artık ne yaptığımı ya da ne söylediğimi bilmiyorum." Şu anda bana mantıklı gelen tek cevap bu, çünkü tüm kartlarımı oynarsam onu korkutup kaçırabilirim. Belki birlikte daha fazla zaman geçirmek ikimizin de *bu konuyu* çözmemize yardımcı olur. "Bu benim için yeni bir şey," diye itiraf ediyorum. Benim için bir başka ilk; her zaman hazırlıklıdır, ama hiçbir şey

Arianna'nın hayatıma lanet olası bir kasırga gibi girip beni altüst etmesine hazırlıklı olamazdım.

"Ben de ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor, endişeli bir ifadeyle bana bakarak. "Beni tedirgin ediyorsun."

"Bence tam tersi, bebeğim." Elini kalbimin üzerine koyuyorum, ne kadar hızlı attığını hissetmesi için.

"Sen de bana bir şey yapıyorsun," diye itiraf ediyor sonunda, önceki gece benim hissettiklerimi tekrar ederek.

Biliyordum. "O zaman aramızda olan her şeyi kabul etmeliyiz. Artık birbirimizi itip kakmak yok, kaçmak yok. Kulağa hoş geliyor mu?" Yüzüm ciddileşir.

Hızlıca başını sallayarak kabul etti, bu da beni rahatlattı ve vücudumu umutla doldurdu.

"Anladın mı?" diye tekrar soruyorum, açıklığa kavuşturmak ve onun da bunu söylemesini istiyorum.

"Evet." Parlak gözleri bana doğru parıldıyor, sonra elimi bırakıyor. "Bu smokinde şeytandan bile daha seksi görünüyorsun." Kıyafetimi beğenerek papyonumu düzeltiyor, ben de çenemi kaldırıp düzeltmesine izin veriyorum, sanki bunu milyonlarca kez yapmışız gibi.

Sesimi alçaltıp onu tekrar kollarıma alıyorum, çünkü onu orada tutmayı seviyorum, sonra soruyorum, "Çok çalışmam seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır." Omuzlarını silkiyor.

Elimi sırtındaki çıplak tenine kaydırıyorum, lanet olası elbiseyi çıkarıp onun güzel kıvrımlarını bir kez daha takdir etmek için can atıyorum, ama baloya katılmamız gerektiği için bunu yapamayacağımı biliyorum.

Saatlerce seçtiği elbisenin yanı sıra, göstermek istediği güzel ayakkabıları da var ve ben kimim ki onu durdurayım?

"Birlikte *eğlenmeye* hazır mısınız?" diye soruyorum, içimdeki dürüst olmayan hislerim beni kemiriyor. Daha fazlasını istiyorum. Reddedilme korkusundan bunu bir daha söyleyemiyorum.

"Kulağa *eğlenceli* geliyor," diye kabul ediyor, gülümsüyor ve beni tamamen anladığını biliyorum.

Nathan beni balo salonuna götürürken elini belimin altına koyuyor. Şehrin en etkili insanların önünde çok cesur bir hareket ama ben bunun için buradayım. Her şey için.

Aramızda ne olursa olsun, bu kaçak bir tren gibi ve ben nereye gittiğimizi bilmeden bu trendeyim.

Atlayacak mıyım? Sanırım eninde sonunda atlayacağım, ama şu anda ona karşı hissettiğim çekime teslim oldum. Uzak duramıyorum.

Bu beni çok korkutuyor, çünkü er ya da geç ona kim olduğumu söylemek zorunda kalacağım, ama ne zaman? Bu ne zaman olacak? Zamanlamayı içgüdülerime güvenecek miyim? Sadece bilecek miyim?

O haftalar önce Nathan'la yatmamış olsaydım, hayatım bu kadar karmaşık olmazdı. Ama işte buradayım. Belki ona ailemin davasını sorsam, kim olduğum konusunda dürüst olsam, bana yardım eder mi?

Olmaz. Babasının ahlakını sorgulamak söz konusuysa olmaz. *Ne düşünüyorsun sen, Arianna? Sus.* O zaman kim olduğumu saklamaya devam edeceğim. Şimdilik.

Ve eğer batarsak - pardon, battığımızda - o zaman sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağım. Şu anda düşünemediğim bir şey.

Nathan'a evet deyip onunla bilinmeyen bir maceraya atılmanın beni babasına bir adım daha yaklaştıracığını kendime söyleyip duruyorum, ama şu anda hedefimden daha uzak olamazdım.

Nathan'a bu kadar bağlandım çünkü ondan hoşlanıyorum. Onu gerçekten seviyorum ve aramızdaki ilişkiyi durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok gibi görünüyor.

Dünyadaki onca erkek varken, neden kendimi onunla bir gelecek hayal ediyorum?

Bu korkunç. Ve harika.

Neden bu kadar yakışıklı, penisi kadar büyük bir beyni ve bu kadar dayanılmaz olmalı?

O her şeyi bir arada barındırıyor.

Midem zıplayan kurbağalarla dolu gibi hissediyorum ve kendimi sakinleştirmek için adımlarımı yavaşlatıyorum.

"Sakin ol," diyor Nathan, sanki içimdeki kargaşayı hissetmiş gibi.

"Ben iyiyim." Omuzlarımı sallayarak gerginliği gidermeye çalışıyorum.

"Çok gerginsin." Dudakları kulağıma yaklaşıyor. "Rahatla bebeğim, annemle tanışmak üzeresin." Ben inleyince gülüyor, sonra yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor, bu da beni biraz sakinleştiriyor.

Derin bir nefes alıp, Hart ailesinin reisiyle tanışmaya hazırlanırım.

"Hayatım, geldin." Şık siyah bir elbise giymiş, geniş gülümsemeli, gri saçlı, çarpıcı bir kadın kollarını açarak Nathan'a doğru yürür.

"Anne." Nathan, her iki yanağına birer öpücük kondurup tek koluyla ona sarılır. Tek koluyla, çünkü diğer kolu hâlâ belime sıkıca sarılmış durumdadır.

"Babam bugün nasıl?" Nathan üzgün bir sesle sorar.

"Her zamanki gibi," diye cevaplar annesi iç çekerek, Nathan'ın kollarından kurtulur, sesi ağır ve yorgun. "Ben çıktığımda uyuyordu."

Babasına ne oldu? Ve neden burada değil?

Bu, henüz öğrenemediğim bir şey çünkü ofiste kimse ondan bahsetmiyor. Sordum; inanın bana, Nathan'ın babasına ne olduğunu öğrenmek için çok uğraştım, ama ya kimse bilmiyor ya da herkesten sessiz kalmaları istenmiş.

Bence ilk seçenek doğru.

Biraz hayal kırıklığına uğradığımı inkar edemem, ama aynı zamanda bu gece burada olmadığı için de rahatladım, çünkü onunla yüz yüze gelmeye henüz hazır olduğumdan emin değilim.

Nathan'ın annesi tüm iradesini toplayarak derin bir nefes alır, gülümser ve bana döner.

"Sen de Arianna olmalısın." Elini uzatıp yüzümü avuçlar. "Çok güzelsin." Gülümsemesi samimi, gözleri yumuşar. "Senin hakkında çok şey duydum."

"Öyle mi?" Nathan'a soru dolu bir bakış attım. Benim hakkımda ne söyledi ki?

"Oh, merak etme canım, çocuklar benimle konuşur. Nathan pek konuşmaz."

"Aptallar." Nathan odayı sinirli bir şekilde süzer ve bu beni güldürür. İsteddiği zaman çok huysuz bir ayı gibidir.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Hart." Elimini ona uzatıp tokalaşmak için uzattım ama beni sıcak bir kucaklamaya çekip egzotik kokusuyla sardığında beni şaşırttı.

"Bana Michelle de. Bayan Hart beni yaşlı gösteriyor." Geri çekilerek, onu iyice süpürmek için bana iyi bir fırsat veriyor. Michelle'in kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama çok güzel ve eminim gençken çok çekici bir kadındı.

"Çünkü yaşlısın," diyor Nathan, ifadesiz bir yüzle, annesi şakacı bir şekilde omzuna vuruyor, ama o hiç irkilmiyor.

"Affedersin, bu yaşlı kadında hala hayat var, bilgin olsun." Elbisesi düzeltir, sonra başını dik tutar. "Çiftlikte güzel torunlarımı kovalayacak kadar hayat var içimde. Ne zaman olacak bu, Nathaniel? Ne zaman torunlarım olacak?" Sevinçle ellerini çırpır. Yakında torun beklediğini anlayabiliyorum.

Nathan'ın bebeğiyle dolu karnımı okşadığım geçici bir görüntü zihnime girer ve göz açıp kapayıncaya kadar hızla kaybolur. Çelişkili düşüncelerimde dönen duyguların karışımından kurtulmak için başımı sallarım.

Bu da nereden çıktı?

Nathan elimi tutar ve sanki beni harekete geçirmek istercesine sıkır. "Bu bizim gitme zamanımız. Umarım bütün gece Cindy Roberts'la baş başa kalırsın," der kuru bir sesle.

Michelle, Nathan'a sinirlenerek nefesini tutar. "En büyük düşmanıma bile onu istemezdim. Bu gece buradaki en sıkıcı kadın o. Bütün geceyi bir bitkinin yaşam döngüsünü anlatarak geçirebilir." Sıkıntıdan esnemesini engellemek için çaresizce uğraşır.

"Biliyorum, gülün büyüme hızından bahsetmekten hoşlanıyorsun." Annesi'nden bir adım uzaklaşır.

Onların birbirleriyle dalga geçmelerini severek gülümserim. Bu, anne ve oğul arasında tanık olunan çok özel ve ferahlatıcı bir andır. Beş erkekle yaşamak kolaydı herhalde. Sayıca az olması, Michelle'in kalın bir deri geliştirmesine ve onların oyunlarında hepsini yenme becerisi kazanmasına neden olmuştur.

Kıskançlık beni bunaltıyor. Keşke beni taklit edecek bir ailem olsaydı.

"Masada görüşürüz, canım." Michelle bize neşeyle el sallıyor ve bizden ters yöne doğru gülerek uzaklaşıyor. "Benim yanımda oturacaksın, bütün gece gelecekteki torunlarımız hakkında konuşabiliriz."

Michelle'in torunlardan bahsetmesini bir kenara koyuyorum, ama Nathan'ı tuzun salyangozu rahatsız ettiği gibi rahatsız ettiğini bilmesi beni eğlendiriyor.

Geçen gece yemekte çocuk isteyip istemediğinden emin olmadığını söyledi. Keşke bu konuda kayıtsız olmasaydı.

Tanrım, neden umursuyorum ki? Şu anda önemli değil; çıkmıyoruz, hiçbir şey değiliz, gerçekten. Belki de öyleyiz, ama büyük bir aile her zaman hayalini kurduğum bir şey.

On beş yaşımdan beri hayatım sakin geçti. Tanıdığım en gürültücü insan olan Riley ile kavanozdaki son kurabiye için tekrar kavga etmek için neler yapmazdım. Dağınık ve sakardı, ve tanrım, en saçma şeyler için kavga ederdik. O zamanlar şimdiki bildiklerimi bilseydim, kurabiyeleri ona bırakırdım. Hepsini ona bırakırdım.

Ben on beş, o on yedi yaşındayken birbirimize benziyorduk ve bazen şimdi nasıl görüldüğünü, ne iş yaptığını, nerede çalıştığını veya kendi ailesi olup olmadığını düşünürüm.

Tavandan sarkan altın avizelerle parıldayan odaya bakıyorum. Riley'nin bunu çok seveceğini biliyorum, çünkü Oscar törenini izlemeye bayılırdı. Işıltıyı ve ihtişamı severdi ve film yıldızlarının giydiği her tasarımcı elbisesini bilirdi. Bu geceki elbisemi beğenirdi, eminim.

Nathan henüz beni bırakmadığı için parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde, onu takip ederek masaların ve onu tanıyan onlarca insanın arasından geçiyorum.

Geçerken herkese kibarca başını sallayıp el sıkışıyor, ben de o beni tanıttığında aynısını yapıyorum, onların bakışlarının benimle Nathan arasında gidip geldiğini kaçırmıyorum, sanki sadece onun burada olmasını değil, birini getirmesini de sorguluyorlarmış gibi.

Bu beni özel hissettiriyor, çünkü Nathan biraz gizemli biridir ve istemediği hiçbir şeyi yapmaz. Özellikle de flört etmek. Ama işte buradayım.

Beni bu gece buraya getirmesi büyük bir olay. Düşündüğümden daha İlk olarak.

büyük. Kendimi prenses gibi hissediyorum.

Onun.

Odanın uzak köşesindeki masamıza vardığımızda, milyarlarca farklı duygu ve düşünce beynimde dönüp duruyor. Bu gece hiç beklemediğim tek şey, Nathan'ın beni sekreteri olarak tanıtmasıydı.

Dairemde onun içini okudum.

Yerleşmekle ilgili önceki itirafını yumuşattı. Sanırım ikimiz de duygularımızla mücadele ediyoruz.

Kararsızız.

"Gergin misin?" diye soruyor Nathan, benim için sandalyeyi çekip yanıma otururken.

"Beni sekreterin olarak tanıttın," diyorum, çantamı masanın üzerine koyarken. Geldiğimizde bunu yaptığında biraz şaşırdım.

"Ee?"

"Sadece, bilirsin, bu gece benimle çıkacağını söyleyeceğini düşünmüştüm."

Konuşmayı kes.

Bana ciddi bir bakışla bakıyor. "Öyle olmasını mı tercih ederdin?" diye ciddi bir şekilde soruyor.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Evet. Hayır. Belki. Kesinlikle evet.

Kimsenin duymaması için sesini alçaltarak, "Çünkü istersen öyle yaparım ve eğer seni burada, şu anda tekrar öpersem, herkes senin benim sekreterimden daha fazlası olduğunu anlar. İstedğin bu mu? Çünkü artık kimsenin ne düşündüğü umurumda değil, ama senin şüphelerin olduğunu ve bizim hakkımızda karar vermenin zaman aldığını biliyorum ve son istediğim şey seni korkutmak ve işleri çok hızlı ilerletmek. Ama Arianna, bebeğim." Beni koltuğumda dönmem için teşvik ediyor ve bacaklarını benim bacaklarımın iki yanına koyarak beni sıkıştırıyor. "Sana ne istediğimi söyledim, o da sensin. Seni nasıl tanıtacağımın bir önemi olduğunu sanmıyorum."

Mutluluk ve şaşkınlığın karışımıyla kalbim o kadar hızlı atıyor ki, eminim bütün oda duyabiliyordur.

"Ve senin personel olduğunu ve bizim çıktığımızı bilmeleri umurumda değil. Kafamda personel ile çıkmama konusunda aptalca bir kural, rehber, ne dersiniz deyin, uydurdum ve kardeşlerimin de söylediği gibi, bu çok saçma bir kural."

Nathan, kulağıma müzik gibi gelen sözler söylemeye devam ediyor. "Ne istersen yapacağım, ama yapacağımız şey, bu geceyi

Çünkü kardeşlerim ve annem her fırsatta benimle alay edecekler. Kaçmak için benimle dans etmek zorunda kalacaksın. Ve benimle o dans pistinde olduğunda, herkes senin benim için ne olduğunu bilecek. O gece boyunca tek düşüneceğim şey, seni eve götürüp o güzel elbiseni çıkarabilmek için ne zaman ayrılabilceğimiz olacak. Bunu yapmak için can atıyorum, ama bu gece değil, çünkü ben bir beyefendiyim ve sana aramızdaki bağı fiziksel çekim ve arzudan öte olduğunu göstermek istiyorum."

İtirafından hayal kırıklığına uğradım ama aynı zamanda bana gösterdiği bu yönünü de seviyorum. Düşünceli ve sabırlı, bu da onu daha da sevmemi sağlıyor.

Ve bize kesin bir etiket koymak istemiyor, bu da çok ferahlatıcı.

Eğlenceli. Biz sadece bu değiliz, biliyorum.

Sarsılmaz bir şekilde devam ediyor: "Bunun yerine, bu gece para bağışlayacağım, sonra seni eve götürüp kapının önünde iyi geceler öpücüğü vereceğim ve sana ne kadar güzel olduğunu ve odadaki tüm erkeklerin beni kıskandığını söyleyeceğim."

Elimi uzatıp yüzünü avuçlarım. "İstedğinde inanılmaz tatlı olabiliyorsun."

"Harika görünüyorsun." O, benim dokunuşuma doğru eğilir ve marş davulundan daha hızlı atan nabzımın olduğu yerden bileğimi öper.

"Oh, lanet olsun. Hasta olabilirim." Kardeşlerinden birinin sert sesi, bu hassas anımızı bozdu; sanırım Cole'du.

"Eli'yi hasta edeceksin." Max öğürme sesi taklidi yapıyor ve ben onların her gün birbirleriyle dalga geçmelerini çok seviyorum. Birbirlerine olan sevgileri çok belirgin.

Hızlıca merhaba derim ve gergin bir şekilde gülümserim. Nathan bu geceki yoğun tavırlarıyla beni çok heyecanlandırıyor. Hem bunu seviyorum hem de bundan kaçmak istiyorum. Çok bunalıcı.

"Düşüp kafanı mı çarptın?" Eli karşımıza otururken soruyor ve Nathan elimi onun eliyle kapattıktan sonra ikisini de kucağına koyuyor.

Nathan hiç tereddüt etmeden cevap veriyor, "Kafamı çarpmadım." "Ama kesinlikle düşüyorsun." Max ciddi görünüyor.

Max, Nathan'ın bana aşık olduğunu ima ediyor, Max'in benim hissettiklerimi görebildiği açık.

"Sanırım bir içkiye ihtiyacım var," diyorum yüksek sesle, ama ciddi değilim.

"Hepimizin ihtiyacı var." Eli garsona işaret eder ve kardeşler tekrar kendi aralarında konuşmaya devam ederler.

"Sana aşık olmam seni korkutuyor mu?" Nathan öne eğilir ve güçlü bir kararlılıkla kulağıma fısıldar. Odada bizden başka kimse yokmuş gibi hissediyorum.

Sanki bir heykelmişim gibi, ne hareket edebiliyorum ne de nefes alabiliyorum. Nathan'ın sözleri ve itirafı, vücudumun her hücresine yeni bir hayat veriyor, ruhumu hiç bilmediğim şekillerde aydınlatıyor.

"Evet." Çünkü ben de sana aşık olabilirim ve bunun tepeden yuvarlanan bir kartopu gibi doğal bir şekilde gerçekleştiğini düşünüyorum. Bu his, ilk tanıştığımız gecedan beri ivme kazandı, çok daha büyüdü, hızlandı ve boyut olarak büyüdü. "Korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "Birlikte çalışmak işleri karmaşıktırıyor." Hart Law'a katılmamın asıl nedenini bozuyor. Ailemin ölümünün ardındaki gerçeği ortaya çıkarma çabamda hiç ilerleme kaydetmedim. Şimdi bunu şimdilik bırakmaya karar verdim, ama suçluluk duyuyorum çünkü burada, rahatça oturmuş, babası yüzünden uzaktan nefret ettiğim adama aşık oluyorum.

Görünüşe göre yargım haksızdı çünkü Hart ailesi benim hayal ettiğim gibi değil. Kinim Nathan'a veya kardeşlerine değil, babasına karşı ve bunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor.

İstedğim kişi o.

"Bunu başaracağız Arianna, işyerindeki kimsenin ne düşündüğü umurumda değil çünkü..."

Sözünü bitirmesine izin vermedim. "Ben senin şimdiye kadar sahip olduğun en iyi sekreterim."

Bana yaklaşıp, dudakları sanki gülümsemesini saklamaya çalışır gibi seğirir. "Söyleyeceğim şey o değildi."

Sesimi alçaltıyorum, cevabının ne olacağından neredeyse korkarak, ama yine de soruyorum, "Ne diyecektin?"

"Şöyle diyecektim" — bir saniye düşünerek sonraki sözlerini seçiyor — "Kimsenin ne düşündüğü umurumda değil çünkü hayatımda ilk kez kendimi işimin önüne koyuyorum." Bana sert bir bakış atarken daha fazla konuşmaktan kendini alıkoyduğu izlenimini ediniyorum. "Seni önemsiyorum, Arianna."

"Bu gece çok büyük laflar ediyorsunuz Bay Hart," diye kekeledim, ince ipek elbisemle birdenbire vücudumun her yeri ısındı.

Aramızdaki küçük mesafeyi kapatarak, aynı anda birbirimize doğru hareket ediyoruz ve hava beklentiyle yoğunlaşıyor, aramızdaki enerji

kimyasal bir reaksiyon başlatacak kadar güçlü; itirafı, herkesin önünde elbisesini yırtıp atmak ve güneş doğana kadar onu bir aygır gibi sürmek istememe neden olacak kadar güçlü.

Uyum içinde başlarımızı eğiyoruz ve dudaklarımız anında birbirine kenetleniyor. Yumuşak bir öpücük, ama kalbimin daha hızlı atmasına ve içimde bir sıcaklık hissetmeme neden oluyor, sanki her yerime dokunuyor, varlığını bile bilmediğim yerlere ulaşıyor gibi.

Elimi sıkarak öpücüğümüzü sonlandırıyor, sonra alnını alnıma dayıyor.

"Ben duygusal bir adam değilim Arianna, ama seninleyken bana bir şeyler yapıyorsun." Kayıt odasında beni aramaya geldiğinde kullandığı kelimelerin aynısını kullanıyor.

"Sen de bana bir şeyler yapıyorsun." Umarım beni daha sonra bırakacağı konusunda şaka yapıyordur, çünkü tek istediğim, sadece onunla hissettiğim bağı tekrar hissetmek.

İlk kez birlikte yattığımızda, birbirimizi neredeyse hiç tanımıyorduk ama güneşten daha sıcaktık. Son birkaç haftadır aramızda biriken cinsel gerilimle duyguların birleştiği seksin nasıl olacağını bir düşün. Çok ateşli olacak ve bizi söndürmek için itfaiyeye ihtiyacımız olacak.

Bir ses mutlu balonumuzu patlatır. "Bütün gece bu iki mide bulandırıcı aşk kuşuna katlanmak zorunda kalırsak, bunu atlatmak için şampanyadan daha güçlü bir şeye ihtiyacım olacak."

"Cole, sana yüz dolar verirsem, çeneni kapatır mısın?" Nathan, sonunda gözlerini benden ayırarak tersler.

Aramızda yaşanan değişim derin ve güçlüdür.

"İki yüz yaparsan anlaşıyoruz," diye karşılık verir Cole, Nathan'ın patlamasından hiç etkilenmeden.

"Benimle pazarlık etmeye çalıştığın için hiçbir şey alamayacaksın," diye karşılık verir Nathan ve masa kahkahalara boğulur. O anda, üç kadının daha bize katıldığını fark ederim. Cole'un, Max'in ve Eli'nin kız arkadaşlarıdır herhalde.

Nathan koltuğunda rahatça oturur ve kolunu benim koltuğumun arkasına atar. Şampanya kadehini kaldırarak benim kadehimi işaret eder. "Şerefte."

Ben de kadehimi kaldırıp onun kadehine *çarptırırım*. "Eğlenceye," derim, dudaklarım seğirirken onun oyununa ayak uydurmanın verdiği eğlenceyi gizlemeye çalışırım.

"Eğlenceye." Göz kırpar, kadehinin kenarına şeytani bir gülümsemeyle bakar ve sonra elini uyluklarımı kaplayan ipek kumaşın üzerinde gezdirir.

Eğlenceyi siktir et, biz bundan çok daha fazlasıyız ve o kendini ele verdi.

Ben de aynısını yapmalı ve ona kim olduğumu söylemeliyim.

İçimdeki melek bunu çok istiyor... *Hey, Nathan, ben Arianna Donovan. Baban, ailemi öldüren adamı savundu ve ben de Hart Law için çalışarak onlar için adalet arıyorum ve babanın yozlaşmış bir avukat olduğunu ortaya çıkarmak için uğraşıyorum.*

Evet, bu asla beni sinsi bir kaltak gibi göstermeyecek bir şekilde ortaya çıkmayacak.

O yüzden bunu geçici olarak bir kenara bırakıp başka bir zaman geri döneceğim. Eğlenceli mi?

Şimdi, bunu yapabilirim.

Ona tamamen aşık olmadan eğlenmek mi?

Kahretsin, çok fazla batmışım.

Arianna, dans pistinde yavaşça ilerlerken, orkestranın çaldığı şarkının yumuşak ritmini keyifle dinlerken, göğsüme yaslanmadan önce, asla karşı koyamayacağım o güzel yeşil gözleriyle bana bakar.

Haklıydım; o bu gece odadaki en güzel kadın. Ayrıca rahat ve şaşırtıcı derecede gevşek, ki benim sekreterim olarak çalışmaya başladığından beri benim yanımda hiç böyle olmamıştı, ve sanki her zaman ailemin bir parçasıymış gibi uyum sağlıyor.

Kardeşlerim onu seviyor, bunu biliyorum çünkü bu gece onu davet etmem için beni teşvik edenler onlardı. Benim kendime itiraf edemediğim ya da etmek istemediğim şeyi onlar görmüşlerdi.

Arianna, akşam boyunca annemle konuşuyordu ve onun da benim kadar ona hayran olduğunu biliyorum.

Ona onu sevdiğimi itiraf ettiğimde, kendimi tutamadım. Sanki boğazımı sıkıştıran, tuttuğum bir kelime barajı vardı, ama ona gerçek hislerimi anlatmaya başlar başlamaz, bir duygu dalgası beni sardı ve kendimi durduramadım. Bu benim için yeni bir şey. Yine de huzurlu hissediyorum. Tamamlanmış.

Kardeşlerim haklı; ben duygusal bir piç kurusu oldum, Arianna tuvalete gitmek için izin istediğinde bana böyle dediler.

Arianna ile her şey farklı geliyor. O farklı ve beni sorgulamaya itiyor... tüm lanet varlığımı. Ben de bunu yapıyordum zaten, var oluyordum, hayatı dolu dolu yaşamıyordum.

Eğlence mi?

Daha fazlasını istiyorum. Ama kendimi tamamen açığa çıkarmaktan korktuğum için ona tüm gerçeği söyleyemiyorum.

Sahilde yürüyüşler, tiyatroda geceler, belki bir aile istiyorum. Hayır, henüz o noktada değilim. *Adım adım, Nathan*. Tatiller, ateşin etrafında geceler. Hepsini istiyorum.

Bu yeni düşünceler çok beklenmedik ve her zaman korktuğum şeyler, ama korkmuyorum ya da kaçmıyorum.

Belki de beni, işimi ve işime olan bağlılığımı anladığı içindir, ya da belki de beni kusurlarımla birlikte olduğum gibi kabul ettiği içindir. Joseph'in bana çoğu zaman huysuz dediğini biliyorum, ama savunmam gerekirse, günlerimin çoğunu sürekli stres altında geçiriyorum. Her davayı içten dışa hatırlamak, tanıkları sorgulamak, kapanış konuşmalarını hazırlamak, tüm bunları yaparken aynı anda düşünmek ve soğukkanlılığımı korumaya çalışmak beni çok yoruyor.

Beni saran bu inanılmaz kadına bakıyorum. İtiraf etmeliyim ki, Arianna'nın hayatımda olması kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Beni tam olarak anlayamadığım şekillerde sakinleştiriyor.

Belki de tatile ihtiyacım var. En son ne zaman izin alıp e-postalarımı kontrol etmediğimi veya bir dava için hazırlık yapmadığımı hatırlamıyorum bile.

Artık hayatımda bir kapatma düğmesi yok ve iş ile özel hayatı ayırmak geçmişte kaldı. Her gün birbirine karışıyor ve farkına varmadan yeni yıl geliyor ve ben bir başka 365 güne veda ediyorum. Bir yerlerde kendimi kaybettim.

Neye bulaştığını biliyor mu? Yalnız geceler, kaçırılan akşam yemekleri. Her şey çok fazla ya da yetersiz hale gelirse yanında kalacak mı?

İkisini de elde edebilir miyim?

"Bizi bu kadar fazla düşünmeyi bırakmazsan kendine zarar vereceksin," diyor Arianna. Başını geriye eğip, bana anlamlı bir gülümseme atıyor.

"Artık zihin okuma yeteneğin mi var?"

"Sadece seninkini, ve her şeyi yoluna koyacağız. Baskı yok." "Daha mükemmel olabilirdin mi?"

"Dediğim gibi, değilim, ama bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim." Sesi şakacı bir tondadır. "Artık ciddi düşünceler yok. Bu akşam eğlendin mi?" Konuyu değiştirir.

"Evet, ama bir gece için yeterince para harcadım galiba." Bandonun çaldığı yavaş şarkıya dans ederken onu kendime doğru çekiyorum.

"Kimse müzayededeki eşyaların yarısını satın alman gerektiğini söylemedi." Müzikle hareket etmeye devam ederken, ön kollarını omuzlarıma koyar.

"Doğru." Ama Arianna bana, gönüllü olarak çalıştığı hayır kurumunun, fon kaynaklarının kesilmesinden sonra ne kadar yetersiz kaldığını anlattıktan sonra, elimden gelen her şekilde yardım etmek istedim. Ve pazartesi günü kararımı çoktan verdim.

Aylık bağış yapmaya başlayacağız ve onları Hart Law'da yılın hayır kurumu ilan edeceğiz, bunu her yıl yenileyeceğiz.

"Tüm bu ürünlere teklif verdiğiniz için teşekkür ederim, ama söyleyin bana, Lucasfilm'de özel bir tur yapmak her zaman istediğiniz bir şey miydi?"

"Hayır, arı kovarı yemeyi tercih ederim. Ama Eli çok sevecektir." O büyük bir *Star Wars* hayranı.

"Çok nazıksınız."

"Eli, müşterilerinden birinin acil bir durumu olduğu için erken ayrılmak zorunda kaldı, bu yüzden bu, bunu telafi etmekten daha fazlasını sağlayacaktır."

"Sanırım randevusu onun gittiğini fark etmedi bile," diye mırıldanıyor.

Arianna'nın bakışlarını takip ederek Eli'nin randevusu Fiona'yı gördüm, sanırım adı buydu, Chase "Jerkoff" Torres ile odadan çıkıyordu.

"O berbat bir koca." Arianna, bizimle tanıştığımız ilk gece barda onunla yaşadığı karşılaşmayı hatırlayarak tiksinti dolu bir ses tonuyla konuşuyor. "Karısı nerede?" Odayı gözden geçiriyor.

"Suzanne, hafta boyunca nerede olduğunu doğru söylemediğini öğrendi ve şimdi ondan boşanıyor ve onu mahvediyor. Max onu temsil ediyor." Max boşanma davalarında uzman.

"Zavallı adam, onun için üzülüyorum," diye iç çekerek söylüyor. "Gerçekten mi?" diye soruyorum, cevabına şaşırarak.

"Hayır, hiç de değil." Başını sallar. "Umarım Max ondan son kuruşuna kadar her şeyi alır." Göğsü kahkahalarla benimkine çarpar ve ben de ona katılıyorum.

Arianna'nın kahkahası, uykululuğunu belli etmek istemiyormuş gibi bastırılmış bir esnemeye dönüşür.

"Yorgun musun?" diye soruyorum.

"Uzun bir geceydi, artık eve gitmeye hazırım."

"Anneme veda edeyim, sonra gidelim."

"Tamam," der ve ben onun elini tutarken dans pistinden ayrılırız.

"Ari." Arkamızdan biri dikkatini çekmek için adını bağırır ve bizi durdurur.

"Julie." Arianna, benim çok iyi tanıdığım bir kadına sarılmadan önce elimi bırakır.

Julie Hanson, *The Golden Telegraph* gazetesi muhabiri. O, Hart Law'ın başına bela olan bir fitneci ve her konuda baş belası biridir.

Max bir süre onunla çıktı. Bu çok uzun zaman önceydi ve iyi bitmedi. Onun golf sopasıyla oldukça becerikli olduğunu keşfettik ve Max, 1940 model Ford Deluxe Coupe'sine verdiği zararı ona asla affetmedi. On altı yaşından beri her kuruşunu biriktirerek, hafta sonları babam için çalışarak restore ettirdiği arabayı.

Julie tam bir kasırga gibidir, kontrol edilemez ve tamamen öngörülemez. Max'le ayrıldıklarında kalbi kırılmış olduğunu anlıyorum, ama o, Max'le yerleşip evleneceklerini ve bir sürü çocukları olacağını düşünürken —Max'in onunla istemediği tüm şeyler— Max yavaş yavaş onu dairesinden çıkarmaya çalışıyordu. Sonunda, o ayrılmayı reddettiğinde, bir uzaklaştırma emri çıkarmak zorunda kaldık, ama o emir artık geçerliliğini yitirdi.

Keşke hala yürürlükte olsaydı. Altı yıl yetmedi. "Nathaniel." Julie bana sıkı bir gülümsemeyle selam veriyor.

"Julie." Ona kısa bir selam veriyorum. "Vampirlerin bu kadar erken ortaya çıktığını bilmiyordum." O her zaman havadaki iyi enerjileri emme konusunda yetenekliydi. "Son zamanlarda golf oynadın mı?"

Julie kollarını kavuşturur, başını yana eğirir ve gözlerini devirir. "Çok tatlı. Yıllar oldu, unut artık."

Arianna, bizim etkileşimimizi izliyor, sanki ne hakkında konuştuğumuzu anlamaya çalışır gibi bakışlarını benden Julie'ye, Julie'den bana çevirip duruyor.

"Yeterince uzun değil." Ellerimi ceplerime sokup Arianna'nın yanağına bir öpücük konduruyorum. "Çantayı alayım. Fuayedede buluşalım ve bu kadına tek kelime bile etme." Julie'yi işaret ediyorum. "O lanet bir yılan." Hakkımızda sayısız makale yazmış, hepsi de gerçeklere aykırı. O sapkın zihninde neler döndüğünü kim bilir.

"Nathaniel," Arianna beni azarlayarak, öfkeli bir bakışla beni deli gibi bakıyor. "Julie benim arkadaşım."

Arianna'nın Julie'nin ne kadar sinsi ve kindar olduğunu bilmediğine sinirlenerek, dilimi şaklatıp dudaklarımı yalarım. "Onu arkadaşın olarak görüyorsan, yeni arkadaşlar bulman gerek."

Julie bana bir öpücük gönderip orta parmağını gösterir. "Ben de seni seviyorum, Nathaniel."

"Her zamanki gibi çok klas, Julie." Ona sırtımı dönüyorum. "Beş dakika," diyorum Arianna'ya ve kız arkadaşımın öfkesini hissedebiliyorum.

Siktir, şimdi Arianna'ya Max ve Julie arasında olanları anlatmak zorunda kalacağım, oysa Max aile dışından kimsenin

Ne yapalım, siktir et onu. Arianna artık bizden biri. Bir Hart.

Siktir et onu. Arianna artık bizden biri. Bir

Hart.

Sadece henüz bilmiyor.

"Julie'yi nereden tanıyorsun?" diye sorar Nathan, Jenkins Nathan'ın limuziniyle evime doğru sürerken.

"Ona çok kaba davrandın, Nathan." Ona baktığım anda, ona soru sorduğum için bana kızdığını anlıyorum.

Sinirlenen Nathan, papyonunu çözdü, gömleğinin üst düğmesini açtı ve boynunu iki yana esnetti. "Sana bir şey söylersem, bunu asla kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin."

"Bana güvenebilirsin." Ya da belki güvenemez; şimdilik babasına karşı kişisel soruşturmamı durdurmuş olsam da, eninde sonunda bunu yapmak istiyorum. Julie'ye göre, bu davadaki kaynağı ve ipucu beton kadar sağlam ve bu gece bana bilginin doğru olduğunu ve eline geçer geçmez bana e-posta ile göndereceğini söyledi.

Julie'ye güvendiğimi sanıyordum ama şimdi düşününce, neden eski patronum Nick'e, tabloid gazeteler onun ve onun, şey... mafya bağlantıları hakkında bir haber yayınlamak üzereyken haber veriyordu?

Tanrım, belki de yanlış kişiye güvenmişimdir. Şimdi onun sadakatini ve güvenilirliğini sorguluyorum.

Onu yanlış değerlendirmiş
olabilirim. Bu çok kötü.

Nathan'ın onu gördüğünde tavrının değiştiğini fark ettim ve bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Nathan sadece üzgün değildi, öfkeliydi, kaynamak üzere olan bir kazan gibi.

Artık kime güveneceğimi bilmiyorum. Kendime bile güvenip güvenmediğimden emin değilim.

Nathan, sinirliymiş gibi elini saçlarında gezdirip, Julie ve Max arasında olanları anlatmaya başladı, arabasını tahrip etmelerinden dairesini dağıtmalarına kadar.

Görünüşe göre Julie'yi tamamen yanlış anlamışım. Uzun zaman önceydi, ama onun anlattıklarından sonra, Julie'nin kötü tarafında olmak istemiyorum. Görünüşe göre

Max'in hayatını cehenneme çevirmiş gibi görünüyor. Perdelerinin altına ölü balık dikmek ve yatağını balık bağırsaklarıyla doldurmak korkunç bir şeydi. Hatta telefonunu dinlemiş ve gittiği her yeri takip etmiş, davet edilmediği halde katıldığı her aile etkinliğine ve mahkeme duruşmasına gelmiş. Max sonunda yeni biriyle birlikte olmaya başladığında, arabası mavi boyayla tahrip edildi ve sigorta şirketi arabayı tamamen hasarlı ilan etti. Julie, Max'in tüm eşyalarını ve itibarını yok etmeye çalıştı. Ancak, Nathan'ın babasını ofisinde gizlice filme alarak tuzağa düşürmeye çalışmak ve onunla seks yapmaya zorlamak, intikam açısından olabilecek en sapkın şeydi.

"Julie olduğundan emin misin?" diye soruyorum, tamamen şok olmuş bir halde. Tanıdığım kadın gibi gelmiyor bana.

"Oh, Julie'ydi ve sana biriyle arkadaşlık kurmamanı ya da ne yapman gerektiğini asla söylemem, ama o kadının ciddi yardıma ihtiyacı var."

"Belki de yardımı aldı." Bana gayet dengeli birine benziyor.

"Sarışın saçları, sakın sesi ve gamzeleriyle aldanma. O dış görünüşün altında bir canavar var, sana söz veriyorum." Nathan'ın sesi bir oktav yükselir, ama sanki kendini ve ondan yayılan öfkeyi kontrol altına almak istercesine, elimi tutup beni sakinleştirmek için kullanır. "Neyse, onun hakkında bu kadar yeter, Julie Hanson'ın gecemizi mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Kafamda o kadar çok soru dönüyor ki, sanki patlayacakmış gibi hissediyorum. Ama Nathan haklı; bizi bir çift gibi gösteren ilk resmi randevumuzu mahvetmek istemiyorum.

Bir çift.

Kulağa çılgınca
geliyor. Ve çok
doğru.

Elimi nazıkçe çekerek bana daha yakın olmaya ve kolunun altına girmeye teşvik ederken, kolunu bana dolayarak başımın üstüne öpücük kondururken, etrafımızdaki havada bir değişiklik oluyor.

"Bu gece sizden ellerimi uzak tutmak çok zor geldi, Bayan Donovan."

"Bir beyefendinin itidaline sahipsin," diyorum, sesimi yumuşak ve alçak tutarak. En azından daha önce bana öyle olmaya çalıştığını söylemişti. "Peki ya bu gece bir beyefendi olmanı istemiyorsam?" diyorum, düğmelerinden birini, sonra bir diğerini açarak. "Arianna." Adımı söyleme şekli daha çok bir uyarı gibi geliyor.

"Arianna." Adımı söyleme şekli daha çok bir uyarı gibi geliyor.

"Nathaniel." Onun ses tonunu taklit ederek onu kızdırıyorum ve elimle çıplak göğsünü okşayarak, meme ucuna doğru küçük görünmez daireler çiziyorum ve parmaklarımla onu sıkıştırıyorum.

Boğuk bir inilti çıkarır ve ne olduğunu anlamadan beni kucağına çeker. "Üzerime otur," der ve sesinin düşük tınısında çaresizliği duyabilirim.

Deri koltuğun üzerine dizlerimin üzerinde kayarım ve onun geniş vücuduna uyum sağlamak için ince altın rengi ipek elbisemi uyluklarımdan yukarı doğru çekerim.

Yaklaşarak dudaklarımı dudaklarına indirir ve bütün gece istediğim şeyi alırım. Arzuladığım şeyi. Onu, bütününü. Gizli camın, çaresiz öpücüklerimizi saklayarak görevini yerine getirdiği için minnettarım.

Kızılığım, pantolonunun altında hissedebildiğim kalın, sert uzunluğuyla mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor ve ben ona süründüğümde o homurdanıyor, dili benim dilimin etrafında dönüp dururken ağzıma nefes nefese soluyor.

"Nathan," diye inledim, parmak uçlarını kalçalarıma, morluk bırakacak kadar derine batırınca, içimde derin bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Dudaklarını boynuma kaydırıyor, çenemi, kulağımı, bulabildiği her yeri ısıyor ve çiğniyor, sanki beni yutmak için çaresizmiş gibi, sonra tekrar ağzımı ağzıyla kapıyor.

Parmakları cildimi okşarken ellerini elbisemin altına kaydırıyor, sonra kalçalarımı tekrar tutup beni ileri geri sallıyor, klitorisimi kaplı penisi ve artık ıslak olan dantel külotumun kumaşı ile okşuyor.

Kalçalarımı daha şiddetle salladığımda, kendi boşalmamı kovalamak için ileri geri kayarken, ağzıma "Seni istiyorum" diye inliyor. "Ama sana bir beyefendi olduğumu ve seni limuzinde sikemeyeceğimi söyledim, Arianna."

"Beyefendi olmayı unut, beni sikmeni istiyorum. Hemen." Elimi uzatıp siyah pantolonunun kopçasını açtım, pantolonunu çekerek acilen kalçalarından aşağı indirdim.

Bu sefer parmak uçlarını derime çok daha derine batırıyor, sanki daha önce bahsettiği centilmen olmayı mı yoksa benim istediğim gibi beni sikmeyi mi düşünüyormuş gibi.

"Düşünmeyi bırak ve yap şunu, Nathan." Haftalardır birbirimizi kızdırıyoruz. Buna ihtiyacımız var. "Seni içimde istiyorum." Ona çok ihtiyacım var.

"Siktir et." Nathan beni nefes nefese öper ve dikkatsizce birlikte mücadele ederiz, haftalardır hayal ettiğim şekilde tekrar birleşmemizi engelleyen kumaşı beceriksizce çıkarırız.

"Tanrı aşkına, pantolonumu çıkar." Öpüşmemizi bir anlığına keser, sonra kalçalarını kaldırarak pantolonunu çıkarmama yardım eder, boxerını da beraberinde çıkarır.

Aynı anda, elbiseyi başımdan çıkarıp yanımdaki koltuğa atıyorum, sonra cildimden aptal sütyenimi çıkarıyorum, ki bu sahip olduğum en seksi olmayan şey ve sadece sırtı açık elbiseyle giymek için satın almıştım, kendimi ona tamamen açıyorum.

Dikkatini göğüslerime yöneltiyor ve beni süzerken gözleri kararır.

Başparmağının ucuyla nazikçe meme uçlarımı daireler çizerek okşadı, sonra başparmağı ve parmak ucuyla meme uçlarımı yuvarlayarak beni zevkten inlememe neden oldu. "Çok güzelsin," dedi, sonra başını eğip meme uçlarımı ağzına aldı, hassas meme uçlarımı yalayıp emdi.

Başımı geriye doğru eğip göğsümü yüzüne doğru itiyorum, ondan daha fazlasını istiyorum. Dilini tekrar tekrar meme ucuma sertçe vuruyor ve ben nefes nefese kalıyorum, amımı ona sürtüyorum, sonra o meme ucumu sıkıca ısıyor ve vücuduma elektrik akımı gibi bir heyecan dalgası yayılıyor.

Ellerimi saçlarının arkasına geçirip başını yukarı kaldırıyorum ve dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. "Seni istiyorum," diye nefes nefese söylüyorum, onunla her şeyi, bana vereceği her şeyi istiyorum.

O, ıslak dantelli külotumu yana kaydırıp, öfkeli görünen sikinin başını benim girişime hizaladığında, kendimi biraz daha yukarı itiyorum.

Aramızdaki boşluğa bakarak, kendimi onun üzerine indirirken izliyor. Son santimetreyi de içine alıp rahat bir nefes verirken, dudakları zevkle titriyor. Son sevişmemizden bu yana haftalar değil, yıllar geçmiş gibi geliyor.

"Sikimin seni doldurması hoşuna gidiyor mu, bebeğim?" diye soruyor, sanki kendini kontrol etmeye çalışır gibi göğsü inip kalkıyor.

"Tanrım, evet. Senin için çok ıslandım." Onu içine almak için pozisyonumu değiştiriyorum ve ne kadar büyük olduğunu unuttuğum için nefesim kesiliyor.

"Amin benim sikimi ne kadar iyi alıyor, bebeğim." Amım onun sert sikini arzularak ağrıyor ve titriyor, o da beni sikme ihtiyacıyla yukarı doğru pompalıyor. "Çok ıslaksın. Şimdi beni öp." Dudaklarını benimkilere çarptırıyor ve aynı anda hareket etmeye başlıyoruz.

Birlikte sallanarak, onun kocaman penisini yukarı aşağı hareket ettiriyorum, her yukarı ve aşağı hareketle onu vücuduma daha da içeri alıyorum.

"Oh, Tanrım." Sanki daha hızlı hareket etmemi bekleyemiyormuş gibi içime girerken gözlerim geriye doğru yuvarlanır.

"Adımı söyle, bebeğim."

"Nathan," diye bağıyorum, kalın penisi iç duvarlarımı okşarken. "Kime aitsin?" diye soruyor.

Sesimin yüksekliğini kontrol edemedim, limuzinin arkasında olduğumuzu ya da şoförün bizi duyabileceğini umursamadan onun adını haykırıyorum.

"Aferin kızım." Onaylayarak dudaklarımı ısırır, sonra çenemden aşağıya doğru öpücükler yağdırır ve kulak arkamdaki o muhteşem noktaya ulaşır. "Seni spermimle dolduracağım," diye saçlarıma homurdanır.

"Evet," diye fısıldarım. "Hap kullanıyorum, yap hadi."

İki elini yüzümün yanlarına koyar ve gözlerimin içine bakar, kalçalarını eğerek kendini içime iter ve her bir lezzetli, sert santimiyle beni tamamen doldurur ve ben şimdiden tekrar boşalma isteğini hissediyorum.

Sanki sıkıntı içindeymiş, inanamıyormuş ya da ne düşündüğünü bilmiyormuş gibi hızla gözlerini kırıştırıyor, ona beni spermleriyle doldurmasını söylediğimde ne düşündüğünü kim bilir, neyse, umurumda değil, çünkü şu anda onun beni bebeğiyle doldurması kötü bir fikir gibi gelmiyor.

Doğru geliyor.

Aynı anda inliyor ve kaşlarımı çatıyorum, ne düşündüğünü anlayamıyorum çünkü ruh hali bir hıçkırık kadar hızlı bir şekilde ciddileşti.

"Sen çok güzelsin bebeğim," diyor, başparmağını alt dudağımda gezdirerek.

Sadece işten bahseden rafine avukatım, duygusal bir adama dönüştü ve ben buna tamamen hazırım. Tamamen varım.

"Bu gerçek mi?" diye soruyorum, sesim titriyor.

İnanmak istesem de, beynim bunu kavramakta zorlanırken, kalbim göğsümün içinde bir atlıkarınca gibi dönüyor gibi hissediyorum.

"Sen benim için teksin," diyor kendinden emin bir şekilde. "Senin dairemden ayrılmanı izlemekten nefret ettim, bunun bana hissettirdiklerinden nefret ettim. O günün her saniyesinde ve o günden beri her gün seni düşündüm ve kalmanı istemediğim için pişmanım."

"O sabah senden ayrılmaktan nefret ettim." Keşke kalsaydım, o zaman belki bu kadar yakın çalışmamız o kadar acı verici olmazdı. Yakın ama çok uzak.

"Gizlice kaçtın." Ellerini yüzümden kalçalarımaya kaydırıyor ve beni sikinden kaldırıyor, sonra sanki gitmemi azarlamak istercesine tekrar üzerine atıyor.

"Senin etrafımda olmamı istemeyeceğini düşündüm." Bu kısmen doğru.

"Senin her zaman benimle olmanı istiyorum. Bir daha benden gizlice kaçma." "Tamam," diye kabul ediyorum.

"Söz veriyorum."

"Söz veriyorum." Ona çok bağlandım. Onun babası gibi olduğunu düşünmekle nasıl bu kadar aptal olabildim? Gerçekten daha farklı olamazdı.

O anda içimde bir şey değişir, bir hareket, bir dönüşüm, kesin bir farkındalık.

Artık görevim, ailemin davasıyla ilgili kanıt veya bilgi bulmak değil; Nathan'la olabildiğince çok zaman geçirmek. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek, çünkü ya yanılıyorsam ve o benim gerçek yol göstericimse?

Öyle olduğunu hissediyorum. Ve sonsuza kadar sırların bekçisi olamam. Ona söylemek zorundayım. Bir gün. Dürüst olmak zorundayım. Ruhumu açığa çıkarmak zorundayım.

Öğrendiğinde benimle hiçbir şey yapmak istemeyebileceğini düşünmek beni korkutuyor.

O zaman ne olacak?

Şu anda bunu düşünemiyorum bile.

Kükreler, göğsü titrer. Kalçalarımı ve kalçalarımı avuçlayarak, ben ona yardım ederken beni sikiinde yukarı aşağı hareket ettirir.

"Şimdi sikimi sür, Arianna, beni senin meninle kapla."

Elimin avuç içini limuzinin tavanına düz bir şekilde bastırarak, onun istediği şekilde onu sikmek için ihtiyacım olan kaldırıcı sağlıyorum.

Kalçalarımı eğip, amımın iç duvarlarını sıkarak, onun sikiinde yukarı aşağı hareket etmeye başlıyorum.

O benim kıkımı avuçlayıp geriye yaslanarak birleştığımız yeri izlerken, yüzünde zevk dans ediyor. Her aşağı doğru itişte klitorisimi ona sürüyorum ve ben daha hızlı hareket ettiğimde o inliyor, kalın başının ucu her sert vuruşta G noktamı okşuyor, baldırlarım onun uyluklarına sıkıca yapışıyor.

"Çok sıkısın, bebeğim." Zevk seslerimiz arabanın küçük içini dolduruyor ve o başparmağını am dudaklarımın arasına sokup klitorisimi okşadığında titriyorum.

"Nathan," diye inliyorum, o benim hassas tomurcuğumu daireler çizerek okşarken ve sonra onu sıkarken. "Ben... ben..." Vücudum titrerken, orgazmım her sinir ucumdan patlamak üzereyken, kelimelerim kekeliyor.

"Gel," diye emrediyor, parmak uçlarını klitorisimde döndürmeye devam ederken. Ateşli bir ateş uyluklarımın tepesinden ve amımdan yayılıyor ve ben boşalırım. Orgazmımın gücü vücudumu titretir, iç duvarlarımın spazmı onu sıkıca sarar ve ben yüksek tiz bir inilti çıkarırım. "Aferin kızım."

Boynuma burnunu sürter, kendi boşalmasını kovalarken nefes alış cildime hafifçe çarpar ve cildimi beklediğimden çok daha sert ısırır, ama bu hoş bir acıdır, en üst düzeyde zevkle karışık

zevkle karışık hoş bir acı.

Orgazmımın son dalgaları vücudumdan dökülürken iç duvarlarım onun etrafında titriyor.

"Oh, lanet olsun, bebeğim. Geliyorum." Sıcak tohumunu içime dökerken birkaç kez daha içime girer ve başını koltuğun derisine yaslayarak inler.

Bir süre böyle kalıyoruz, birlikte yüksek sesle nefes alıp veriyoruz ve heyecanımız geçiyor, terden vücudumuzun her yeri hafifçe parlıyor.

"Sen mükemmelsin," diye mırıldanır. "Çok mükemmelsin." Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atarken, onun penisi içimde yumuşar ve ben şimdiden ikinci raundu düşünmeye başlarım.

"Bu gece benimle kal." Çıplak göğsüne yaslanıp kulağımı onun çarpan kalbine dayadım, her atışı tadını çıkararak bunun gerçek olduğunu hatırladım.

"Zaten kendimi davet ettim. Kapının önünde sana iyi geceler öpücüğü verip gidebilmem imkansızdı." Ne kadar yalan olduğunu bildiği için kendi kendine gülüyor, ben de biliyorum. "Seni hak etmek için ne yaptım?"

Ona bakınca başını eğip dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Bence tam tersi, çünkü kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissediyorum.

Ya da en şanssız.

Nasıl değerlendirirsem değerlendireyim, terazim mükemmel bir denge içinde; adil ve adaletsiz.

"Günaydın, Joseph." Yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissederek masasının önünden geçiyorum.

Arianna ve ben tüm hafta sonunu birlikte geçirdik. Cumartesi ve Pazar günleri boyunca beni işten uzaklaştırdı ve duş almam dışında yataktan çıkmama izin vermedi. Ona mümkün olduğunca çok orgazm yaşatmak gibi bir görevim olduğunu inkar edemem, bu yüzden ikimiz de amacımıza ulaştık diyebilirim.

Dün gece onu benim dairemde kalmaya ikna ettim çünkü kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyordu ve dürüst olmak gerekirse, ilk kez böyle hissettiğim için kendi evimde yalnız uyumak istemiyordum. Hâlâ birinin bana sarılıp uyandığımda uyanmaya alışmaya çalışıyorum, pardon, düzeltiyorum, Arianna'nın dudakları benim sikime sarılıp uyandığımda, sanki o hep hayatımda olmuş gibi hissediyorum ve onun gitmesini istemiyorum.

"Günaydın, Bay Hart."

"Bugün huysuz değil miyim?" diye soruyorum, pazartesi günü için yaramazlık yapma isteği duyarak.

Şaşkınlıktan ağzı açık kalır, yanakları kızarır. "Ben... Eh..." diye kekeler.

Onunla dalga geçmeyi seviyorum. Çalışması kolay bir insan olmadığını biliyorum ve bana ne dediğini ve neden dediğini de biliyorum; sadece bunu bildiğimi hiç belli etmedim. "Onu rahat bırak yoksa keçi yogacısını arayıp sana başka bir seans ayarlarım." Arianna sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi görünüyor. Bu sabah dairemde saat kaçta çıktığını kim bilir? Uyandığımda gitmişti ve yine onun ürkekliği hakkındaki şüphelerim kısa bir an için kafamı sardı, ama sonra yastığının üzerine bıraktığı notu okudum. Notta, iş çantasını unuttuğu için dairesine gideceğini ve ofiste görüşeceğimizi yazıyordu. ofiste görüşeceğimizi yazıyordu.

Baştan aşağı çarpıcı kırmızı bir elbise ve siyah topuklu ayakkabılarla çok güzel görünen kadın, elime bir fincan kahve tutuşturur. Sikişilebilir görünüyor.

daha sonra onu masamın üzerine eğip becermek, boxerimin içindeki sikimi titretir. Bu gece herkes gittikten sonra kesinlikle bunu yapacağız.

"Günaydın, güzelim." Eğilip dudaklarından öpüyorum ve Joseph'in ve izleyenlerin önünde onu öptüğüm için tereddüt ettiğini hissediyorum.

"Nathan." Bana utangaç bir şekilde kirpiklerini kırptıyor, bu ona hiç yakışmıyor.

Arianna gözlerime bakıyor ve "*Ne yapıyorsun?*" diyor.

Umurumda değil. Herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyorum.

Göz kırparak ofisime giriyorum. "Arianna, lütfen bugün The Lime Leafte ikimiz için öğle yemeği rezervasyonu yap."

"Çok otoriter," diye mırıldandığını duyarım arkamda, bu da beni gülümsetir. Sandalyeyi çekip oturduğumda, masamın arkasına kayarım.

Dizüstü bilgisayarımı açıp, bilgisayar ekranına odaklanıyormuş gibi yapıyorum, ama Joseph kolunu Arianna'nın koluna takıp onu mutfağa doğru götürürken, Joseph'in havada yankılanan yüksek sesli fısıltılı sorularını dinliyorum.

Bu ne zaman oldu?

Onunla evlenecek misin?

Tüm detayları öğrenmek istiyorum.

Arianna ve benim için onun kadar heyecanlıyım ve beni gülümsetiyor.

Hafta sonu baloda Arianna'yı öptüğümü gören birçok üst düzey ekip üyesi olmasına rağmen, ben söylemeden kimseye bir şey söylemezlerdi.

Üst düzey ekibimin bu yönünü seviyorum. Dedikodu yapmazlar ve su sebilinin etrafında toplanıp kimin kiminle ne yaptığını öğrenmeye çalışmazlar.

Profesyoneller ve mahremiyetime saygı duyuyorlar.

Çok çok fazla çocuk yapacaksın, değil mi?

Joseph Arianna'ya bu soruyu sorduğunda kulaklarım dikildi ve içimde yine bir şeyler değişti.

Daha önce hiç çocuk istememiş olabilirim ama şimdi kendimi onunla bir aile kurarken hayal edebiliyorum.

Ona sonsuza kadar benimle olmasını teklif etmek istiyorum.

Bana ne yapıyor bu kadın?

Son üç aydır Arianna ve ben, onun deyimiyle mutlu bir balonun içinde yaşıyoruz.

Akşam yemeklerini benim evimde ya da onun evinde birlikte pişiriyoruz, iş yerinde herkesin bahsettiği abonelik kanallarından birinde daha önce hiç duymadığım televizyon dizilerini izliyoruz ve bu arada ben hala çok çalışıyorum.

Daha fazla izin almayı nasıl başaracağımı henüz çözemedim, ama eminim sonunda bir yolunu bulacağım.

Hala haftada bir masaj yaptırıyorum ve Arianna ile ikimiz de soğuk su terapisine başladık. O günlerde, sanki uçuyormuşum gibi Zen gibi hissediyorum ve neden daha önce denemediğimi bilmiyorum.

Neden daha önce biriyle tanışmadığımı biliyorum; çünkü artık Arianna'nın benim için yaratıldığını anlıyorum.

Geriye dönüp baktığımda, yirmi dört saat benimle birlikte yaşayan birinin olması korkunç bir şey olduğunu düşünerek ne kadar dar görüşlü olduğuma inanamıyorum. Artık Arianna hayatımda olduğu için, birlikte yemek yemek, uyumak ve çalışmak mükemmel.

Hayatlarımız birbirine kusursuz bir şekilde uyuyor ve işlerimiz yolunda gidiyor.

Onun evimde olmasını seviyorum ve benim evimde rahat hissetmesini, hatta hafta sonları arkadaşı Maeve'yi şarap içmeye davet etmesini daha da seviyorum.

Hayat güzel ve her şey bir şekilde mantıklı geliyor.

Sanki yıldızlar hizaya girmiş ya da benim kontrolüm dışında olan kozmik bir şey olmuş gibi. Onunla tamamen birlikteyim.

Yüzde bir milyon.

"Nathan." Arianna'nın ıslak sıcaklığına yavaşça, derin darbelerle girip çıkarken, boynunu geriye doğru eğerek adımı inliyor.

"Benim için gel, bebeğim," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Parmak uçlarıyla sırtımdaki deriyi nazikçe okşuyor, dillerimiz birbirine dolanırken tüylerim diken diken oluyor.

Her vuruşta nefesimiz ağırlaşırken, sıcak nefesimiz dudaklarımızda buharlaşıyor.

O inleyerek, boşalmak için kalçalarını kaldırır.

Zamanımı alıyorum ve yavaş ritmik bir tempoda, birlikte keyifle sallanıyoruz ve aynı anda pelvik kemiğimle klitorisini okşayarak orgazmının ortaya çıkmasını sağlıyorum.

"Ah, Nathan," diye bağıyor, elini saçlarıma kaydırıp uçlarını çekerek omurgamdan aşağı zevk titremeleri gönderiyor.

Elimi uyluğuna, kalçasına kaydırıyorum, kalçasını avuçluyorum ve bacağına belime dolayarak onu bana daha da yaklaştırıyorum.

Yavaş çekimde, gözlerimiz birbirine kilitlenir ve santim santim birlikte hareket ederiz, ben de dikkatli itmeler arasında zamanımı alır, kalçalarımı dairesel hareketlerle çeviririm.

Ağzı açık kalır ve uzun bir inilti çıkarır, neredeyse doruğa ulaştığını anlarım.

Derinlerde kalıyorum, neredeyse hiç hareket etmiyorum ama iç duvarları beni vücuduna çekerek onu tamamen penisimle dolduruyorum.

Penisim şişer, testislerimde tanıdık bir zonklama hissedirim. Ve sonra birlikte boşalırız.

O seğirirken, ben de onun içinde boşalırken, vajinasının duvarları etrafımda titriyor.

Sonra öpüşüyoruz, öpüşüyoruz, yavaşça zirveden aşağı iniyoruz.

Onu seviyorum.

Sevdiğimi biliyorum.

Bana az önce sevişmiş gibi bakıyor ve gülümsüyor. "Yemek sipariş edeceğim, sonra seni bu gece dışarı çıkaracağım." Umarım Cumartesi gecesi sürprizimi beğenir umarım. Dudaklarını öpüyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye fısıldıyor öpücükler arasında.

"Cirque du Soleil." Geriye yaslanıp ona gülümsüyorum.

Nefesini tutar, gözleri artık tabak kadar büyümüştür.

"Gerçekten mi?" "Evet. Mutlu musun?"

"Eğer denge aletinde eyalet şampiyonasına kadar gitseydim, kariyerimde benzer bir şey yapabilirdim."

"Öyle mi

düşünüyorsu

n?" "Evet."

Bu benim için yeni bir haber. Ama omzundaki yara izinin bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Nasıl olduğunu bana anlatmadı, ama sanırım tüm ailesini yok eden araba kazasıyla ilgili.

"Cirque'yi hiç izlemedim." Ruh hali çok neşeli. "Ben de izlemedim."

"Heyecanlıyım." Omuzlarını yatakta yukarı aşağı zıplatıp bana sıkıca sarıldı.

Onunla her şeyi yapmak beni heyecanlandırıyor. Bu sadece başlangıç.

Gözlerim açılıp kapanıyor, zihnim neden bu kadar yorgun hissettiğimi ve vücudumun sanki ağır sıklet bir boksörle on iki raunt dövüşmüş gibi hissettiğini anlayamıyor.

Mızımızlanıyorum, kaslarım ağrıyor ve bana tekrar uyumamı söylüyor, bu yüzden yan dönüp saf kaslardan oluşan bir duvarla karşılaşıyorum ve vücudumun kum torbası gibi hissetmesinin sebebinin o olduğunu anlıyorum. Bu, asla şikayet etmeyeceğim hoş bir acı.

Dudaklarım anında bir gülümsemeyle şekillenir ve benim küçük yatağımda ne kadar büyük görüldüğüne kendi kendime hafifçe gülerim. Onun yatak odasına benim tüm dairem sığabilir.

Dün gece, Cirque du Soleil'den sonra, Nathan ve ben, ben artık dayanamayacak hale gelene kadar tavşan gibi seviştik. O doyumsuz bir adam.

Nathan'ın dayanıklılığı var, bu kesin; hem de bolca.

Kolumu beline doluyorum ve bacağımı onun bacağına atıyorum. O da benim kadar yorgun olmalı ki, ben sırtına sokulduğumda milimetre bile kıpırdamıyor.

Onun baş döndürücü tıraş losyonu ve her şeyiyle çevrili, mutlu bir şekilde, onun düzenli nefes alıp verme sesiyle uykuya dalıyorum.

Evet, hayat budur işte.

Uyandığımda, güneş ışığı yatak odamın penceresinden içeri giriyor ve uykulu gözlerim San Francisco'nun parlak güneşine alışmaya çalışırken inliyorum.

"Çok parlak," diye mırıldanıyorum ve göz kapaklarımı hızlıca ovuşturuyorum, sonra ellerimi başımın üzerine uzatarak sertleşmiş vücudumu esnetiyorum.

Pencereden yaz güneşine bakıyorum. Hava normalden çok daha sıcak ve bazen bu hava için yaratılmış mıyım diye sorguluyorum.

Güneşten çok karı tercih ederim ve her gün karı seçerim, özellikle de bugün, bir ay boyunca kıvrılıp kış uykusuna yatmak istediğim bir günde.

Açık perdelere bakıyorum, onları benim açmadığımı biliyorum, sonra başımı yana çeviriyorum ve yalnız olduğumu fark ediyorum. Yastığın üzerinde bir şey görene kadar beni korku kaplıyor, Nathan'ın başının izi onun burada olduğunu kanıtlıyor.

Yorganı kollarımın altına çekip dirseğimle kendimi kaldırıyorum ve yastığın üstünden mektup gibi görünen şeyi alıp gülümsüyorum.

Gözlerimi ovmağ için yumruğumu göz çukuruma sokup bulanık görüşümü netleştirdiğimde, geçici hayal kırıklığım anında kaybolur ve düzgünce yazılmış mektubu okuyabilmek için Nathan'ın el yazısını hemen tanırım. Döngüler ve kıvrımlarla birbirine kusursuzca bağlanan, çok belirgin bir el yazısıdır. Yemin ederim, yazı tipi tasarımcısı olabilir.

Günaydın güzelim,

Hafta sonu çantanızı hazırlayın, Salı öğleden sonraya kadar aile çiftliğine gidiyoruz.

Öğlen seni alacağım. Hazır ol. Her zaman senin, Nathan x

Mektubu bu sefer çok daha yavaş bir şekilde tekrar okudum ve içimden heyecanla küçük bir çılgılık attım.

"Ailesinin çiftliği mi?" Pazartesi ve Salı günü izin mi alıyor? Bu bir ilk.

Bu onun için çok büyük bir şey. İzin almak onun yapacağı bir şey değil ve takvimini yeniden düzenlemem gerekebilir.

Ani bir düşünce, karnıma top mermisi gibi çarptı. Babası da orada olacak mı?

Aman Tanrım, sonunda düşmanım ile tanışacağım.

Tavan açık ve rüzgar saçlarımı okşarken, bir saatten az bir süre içinde şehirden çıkıp Golden Gate Köprüsü'nü geçtik, sonra yoğun otoyola girdik ve Mill Valley'in hemen dışındaki Nathan'ın ailesinin çiftliğine doğru yola devam ettik.

Ana otoyoldan çıkıp, birkaç virajlı yoldan geçtikten sonra, ağaçlar ve koyu yeşil yapraklarla kamufle edilmiş olan Nathan'ın ailesinin çiftliği, hayatım boyunca kazanacağım paradan daha pahalı olan Nathan'ın Bentley Continental kabriyölü, çakıllı yolu aşağı inerken gözüme çarptı.

Nathan, buraya kadar olan yol boyunca elimi tuttu ve her zamankinden daha konuşkan bir şekilde, benim fikirlerime değer verdiğini söyleyerek, üzerinde çalıştığı davalarla ilgili düzinelerce soru sordu. Sonra sık sık yaptığımız gibi küçük sohbetlere geçtik ve daha çok sevdiğimiz ve sevmediğimiz şeyleri, en sevdiğimiz filmleri ve yiyecekleri paylaştık, ardından da en çok ziyaret etmek istediğimiz yerleri konuştuk.

Kışın Aspen'in eğlenceli, Fiji'nin ise en lüks tatil yeri olduğu konusunda benimle aynı fikirde olmasına şaşırdım. Balayı için mükemmel bir yer, sanırım öyle dedi. Aslında, öyle dediğini sadece sanmıyorum, biliyorum, çünkü bunu zihnimde saklamak için bir kenara kaydettim.

Buraya gelirken dinleyeceğimiz müziği seçmeme izin verdi ve müzik zevklerimizin aynı olması ve hatta o da şarkılara eşlik etmesi çok hoşuma gitti. İş dışında çok farklı biri ve onun yanında olmak çok doğal geliyor, sanki yıllardır tanışıyormuşuz gibi. Artık bu adam benim için bir gizem değil, çünkü keşfettiğim şey, güvendiğinde tüm kalbiyle güvendiği. Eğlenmek istediğini söylemişti, ama ikimiz için de bunun ikimizin de tahmin edemeyeceği bir şeye dönüştüğünü biliyorum.

Yaptığı her şey kalbimi küt küt attırıyor ve araba sürerken elimi kucağına çekip parmaklarını parmaklarımın arasına geçirip parmak eklemlerimi öptüğünde, koltuğumda sıvı altın bir su birikintisi gibi eriyip gittim.

Bana güvenli hissettiriyor, tamamen sevildiğimi ve ait olduğumu hissettiriyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Buraya gelirken, tenis sevgisini paylaştığında beni daha da şaşırttı. Tenis sevdiğini zaten biliyordum, ama gençken ne kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Profesyonel olacak kadar iyiydi ve bunu başarmak isterdi.

Sanırım babası, oğullarının aile işini devam ettirmek için kendisiyle aynı kariyer yolunu izlemelerini bekliyordu, ki bu durum Nathan için biraz üzücü.

Ya profesyonel tenisçi olma şansını kaçırmış ve dünyanın bir numarası olabilseydi?

Artık bunu asla bilemeyecek, ama ya bu onun kaderiydi ve babasının onun için seçtiği kader değilse?

Hayatımı, işlerin farklı olmasını dileyerek geçirdim, yaşlandıkça "eğer"lerin listesi uzadı.

Ya babam o gece farklı bir yol izleseydi?

Ya denge aletinde eyalet şampiyonası finallerine kalamasaydım?

Ya o gece pizza yerine hamburger yemeye gitseydik?

Ya, ya, ya...

Nathan'ın annesi Michelle'in yardım etmemi istediği salatayı yıkarken içimden bir iç çekiyorum ve mutfak penceresinden güneşin kavurduğu otlaklara bakıyorum.

"Bu iyi bir iç çekişe benzemiyor." Michelle, dalgın düşüncelerimi bölüyor.

"Ben iyiyim. Sadece hayal kuruyordum." Beyaz yalanlarım birikiyor. Onlarla kendi piramidimi inşa edebilirim. "Burası gerçekten çok güzel." Bu doğru. Her sabah vadinin manzarasına uyanmak çok huzur verici olmalı. Güne başlamak için ne güzel bir yol.

Michelle yanıma gelir ve yıkamam için tezgahın üzerine daha fazla domates koyar, sonra uzaktaki tepeleri gösterir. "Her yaz, Daniel ve ben oraya yürüyerek çıkar ve tepeye ulaştığımızda ödül olarak piknik yapardık."

"Artık bunu yapmıyor musunuz?" diye soruyorum, merakımı gizleyemeden, çünkü Nathan'ın babası Daniel ortalarda yok ve Nathan ve kardeşleri onun hakkında kimseye karşı konuşmuyorlar.

Başını sallar ve benden daha ağır bir iç çekişle, "Daniel teşhisini aldığından beri yapmıyoruz." der.

Tuvaletteki kadının bahsettiği gibi, babası hasta mı? Nathan neden bana hiç söylemedi? Neden kimse ondan bahsetmedi?

"Teşhis mi?" diye soruyorum, istemeden daha açık sözlü bir şekilde.

Michelle pencereden uzaklaşıp mutfak adasına doğru yürüdü ve kendini meşgul etmeye başladı. "Parkinson hastalığı, Daniel'ın emeklilik planında hesaba kattığımız bir şey değildi. Demans da öyle. Ya da hafıza bakım evi."

"Çok üzüldüm Michelle, bilmiyordum." Keşke Nathan bana bunu önceden söyleseydi de hazırlıklı olsaydım.

"Kimse bilmiyor." Elinin tersiyle sinirli bir şekilde burnunun ucunu ovuşturur. "En azından aile dışında kimse bilmiyor. Daniel bunu gizli tutmamızı istedi. İnsanların acıma duygusunu istemediğini söyledi, çünkü bunun, kariyeri boyunca kaybettiği tüm davalar ve hayal kırıklığına uğrattığı tüm insanlar için hayatın bir tür intikamı olduğuna inanıyordu."

Bu korkunç bir bakış açısı çünkü ben de yine biraz araştırma yaptım; kendimi durduramadım. Daniel'ın dava istatistiklerine göre, kariyeri boyunca en fazla birkaç dava kaybetmiş, bu da onu Nathan firmayı devralmadan önce şehrin en iyi avukatı yapmıştı.

Ve zaten acı çeken bir adama acı veya rahatsızlık verme planımdan dolayı kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamıyorum.

"Özür dilerim," diyorum tekrar, içtenlikle. Kim olursan ol, geçmişte ne yapmış olursan ol, kimse acımasız ve ayırım gözetmeyen bir hastalıkla yüzleşmeyi hak etmez. Bu tür hastalıklar, nasıl bir insan olduğuna bakmaksızın, sadece alır ve almaya devam eder.

"Teşekkürler, Arianna." Michelle mutfak adasından yemek takımını alır ve büyük çam ağacından yapılmış yemek masasına doğru yürür. Kardeşleri de burada ve bizden çok önce gelmişler, bu yüzden her birimiz için birer tabak hazırlamaya başlar. "Şimdi..." İşini bitirince ellerini çırpır ve baharatları kontrol eder. "Salata sosu. Eksik olan bu. Sonra çocukları çağırayım."

Michelle'in Daniel hakkında konuşmak istemediğini anlıyorum ve ipucunu anlıyorum.

"Ben gidip onları çağırayım." Son domatesleri yıkayıp, Michelle'in hazırladığı Akdeniz usulü salatayı bitirmesi için büyük bir kaseye koyuyorum ve ellerimi havluyla kuruluyorum.

"Onların sana daha fazla zaman vermen için seni ikna etmelerine izin verme. Bu konuda oldukça iyiler," diye sesleniyor bana, ben mutfak kapısından çıkıp evin etrafını saran verandaya doğru ilerlerken.

"Tamam." Onun tavsiyesine uyuyorum ve gülümseyerek merdivenlerden aşağı inip evin arkasındaki tenis kortuna giden yola çıkıyorum.

"Ve Eli berbat bir kaybeden. İyi şanslar." Kahkahası evin dışına yayılır, ben de ona katılıp anlayışla elimi kaldırırım, ama o beni göremez.

Güneş gözlüklerimi ekose gömleğimin üst cebinden çıkarıp takıyorum ve manzarayı seyretmeye başlıyorum, ellerimi kot pantolonumun arka cebine sokuyorum.

Güneşin vadi konturlarına dokunuşu, sanki onları kucaklıyor gibi hissettiriyor, sanki bize burada güvende olmamızı söylüyor gibi.

Mutluluk dolu bir nefes ciğerlerimden çıkıyor ve taze havayı ciğerlerime çekiyorum. "Tanrım, bu çok iyi." Şehrin boğucu havasından farklı olarak.

Tenis kortuna yaklaşırken Nathan ve kardeşlerinin şakalaşmaları kulağıma geliyor.

Onlara daha fazla zaman kazandırmak için tartışmaya hazırlandım, ama hepsinin bir dergi çekiminden çıkmış gibi eve doğru yürüdüklerini görünce şaşırdım.

Neredeyse dörtlü bir tehdit gibi, gittikleri her yerde başları döndürüyorlar. Ve çarpıcı derecede benzer özelliklere sahip olsalar da, her birinin kendine özgü stili, karizması ve çekiciliği var, bu da her birini unutulmaz kılıyor.

Peki ya Nathan? O bir mil önde. Çekici, güçlü ve bulunduğu her ortamı domine ediyor. Kristal mavisi gözleri her zaman beni, tüm beni gördüğünü hissettiriyor ve Nathan'ın beni olduğum gibi kabul ettiğini gösteriyor, bu da beni çok etkiliyor çünkü sakladığım bir yanım var.

Cole, Eli'yi sertçe ittiğinde başımı sallıyorum. Ofiste yetişkin erkekler olabilirler, ama ofis dışında bir grup üniversiteli genç gibi davranıyorlar.

Nathan beni görür görmez tenis raketini bırakır ve tişörtünü çıkarır, her gün seve seve tırmanabileceğim sonsuz merdiven gibi karın kaslarını ortaya çıkarır.

"Yüzmeye gidiyoruz." Gözleri yaramazlıkla parıldarken, bana cesur bir gülümseme atıyor.

"Akşam yemeği hazır." Omzumun üzerinden evin yönünü işaret ederek, onun zamansız önerisine burun kıvırıyorum.

"Siktir et." Bana doğru koşar ve bir kurşundan daha hızlı bir şekilde beni omzuna atar ve ben yakalanan bir domuz yavrusu gibi şaşkınlık içinde çığlık atarken, kardeşleri kahkahalara boğulur.

"Beni indir." Onun kışına sertçe bir tokat atıyorum. Güzel bir kış ve mutfak penceresinden gördüğüm manzaradan çok daha fazla hoşuma gidiyor, ama o ne halt ediyor böyle?

Bu onun karakterine hiç uymuyor.

Yine de bunu sevdiğimi inkar edemem. Bugün bu kadar rahat görünmesini seviyorum.

"Hayır." O da benim kot pantolonla kaplı kışma tokat atıyor. "Ve sessiz ol, yoksa yılanları rahatsız edersin."

"Yılanlar mı?" diye bağıyorum, çimlerin etrafına bakıyorum.

"Şşş, bağırma. Hoşuna gitse de gitmese de yüzmeye gidiyoruz." yok."

"Yüzmeyeceğim, mayom yok." Nefes nefese kalıyorum.

Ben koşan kişi olmasam da. "Yanımda getirmedim." Ayrıca, yılanlar!

"Çıplak yüzmeye gidiyoruz." O, setin aşağısına doğru yürümeye devam ediyor.

"Ne?" şaşkınlıkla bağıyorum, sesim vadide yankılanıyor. "Ya biri bizi görürse?" Panik boğazıma kadar yükseliyor.

"Kilometrelerce çevrede kimse yok. Rahatla bebeğim," diyor, nefes nefese bile değil, ki bu çok saçma. Beni taşıyıp aynı anda koşabiliyorsa, bir boğa kadar güçlü olmalı.

"İyi eğlenceler." Eli'nin arkamızdan bağırdığını duyarım.

Saçlarımı yüzümden çekip başımı kaldırdığımda, onların bizi eğlenerek izlediklerini görüyorum.

"Annen akşam yemeğine gelmediğimiz için bizi öldürecek," diye homurdanıyorum, ikiye katlanmış olduğum için konuşmakta zorlanıyorum.

"Umursamayacak. Güven bana." Nathan dik yokuşu inerken adımları yavaşlar ve ben sallanmamak için kollarımı beline doluyorum.

"Nathan, beni indir." Tüm gücümü kullanarak, ona sarılmış kollarımı sıkıştırdım, bu da onun ciğerlerindeki havayı boşaltmaya ve istediğini yapmasını sağlamaya çalışırken, onun homurdanmasına neden oldu.

"Siktir, çok güçlüsün. Geldik." Durur, parmaklarımı açar ve ayaklarımı yere indirir.

"Aman Tanrım, ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Beklenmedik kaçırılma olayından sonra kendimi toparlamaya çalışırken şakacı bir şekilde omzuna vuruyorum, ama o umursamıyor; bunun yerine, spor ayakkabılarını çıkarıyor, ardından derin bronzluğunu vurgulayan tertemiz beyaz tenis şortunu ve boxerını çıkarıyor.

"Soyun," diye emir verir, aşağıdaki yavaş akan dereye doğru yürürken.

Ne oluyor? Çıplak yüzmek konusunda ciddi. "Nathan," diye bağıyorum, ellerim belimde, sinir krizi geçirmenin eşiğindeyim, ama o suya giriyor.

"Gerekirse oraya gelip seni kendim soyacağım." Akan suyun sürekli sesini bastırmak için sesini yükseltiyor. "Gir suya, Arianna." Dönerek beni yanına çağırıyor, sonra kafasını suya daldırıp tekrar ortaya çıkıyor ve ıslak saçlarını alnından çekiyor.

Alt dudağımı ısırarak seçeneklerimi değerlendiriyorum. Eve koşup, arabasına atlayıp şehre geri dönmek - ama o zaman arabasını çaldığım için tutuklanırım - ya da çıplak yüzüp, bu kelimenin anlamını bilmediğini düşündüğüm bir adamla biraz eğlenmek.

"Ah, siktir et." Nathan'ın körü körüne kumar oynarken kullandığı sloganı ödünç alıp, göz açıp kapayıncaya kadar kıyafetlerimi çıkarıyorum.

"Bana direnmek zor, değil mi?" Nathan, kendini beğenmiş bir ses tonuyla ve son derece kendini beğenmiş bir ifadeyle diyor.

Beklediğimden çok daha sıcak olan suya, hala sütyen ve külotumu giyerek giriyorum.

"Bu durumdan hiç memnun değilim." Yanımda sadece birkaç parça iç çamaşır getirmiştim.

"Bunu asla anlayamazdım," diye cevaplar, ciddi bir ifadeyle, benimle şakalaşarak. "Bu seni mutlu edebilir. Benimle gel." Belime kadar gelen suda ayakta durarak, elini tutmam için ısrar eder, ben de ona karşı koyamayıp elini tutarım.

Onun yanındayken garip şeyler oluyor sanki. Artık hayır diyemiyorum.

Kesinlikle ona aşığım. Onu takip ederek nehrin yukarısına doğru ilerliyorum.

"Burada." Mükemmel bir daire şekline getirilmiş, buhar çıkaran suyu tutan taş duvara işaret ediyor. "Bu doğal bir kaplıca," diyor, huzurlu çiftliğin çevresindeki gizli hazinelerden birini benimle paylaşıyor.

Nathan küçük duvarın üzerinden atlar ve ben de onu taklit ederek, önce suyu test etmek için ayağımı suya daldırırım ve suyun sıcak, gerçekten sıcak olduğunu keşfederim. "Bu harika," derim, ağzımın köşeleri mutlulukla yukarı kalkar.

"Beğeneceğini düşünmüştüm, ama çok fazla giysi giymişsin." Kaşlarının arasında şaşkınlıkla küçük bir çıkıntı oluşur. "Ve gördüğün gibi, burası giysisiz bir kaplıca."

Oyununa uydum. "Kuralları belirten bir tabela yok."

"Görünmez. Sadece Hart soyadına sahip kişiler görebilir."

"Öyle mi?"

"Evet. Tam orada." İşaret parmağıyla çimenli nehir kıyısını gösterir.

"Ah, evet, şimdi sen söyleyince anladım." Boşluğa bakarak onun aptalca oyununa katılıyorum. "Bu tabela Donovan soyadını taşıyanlar için de geçerli olmalı, çünkü doğru okuyorsam, huysuz piçlerin girmesi yasak yazıyor, yani gitmen gerekiyor." Onu kızdırmak için çok yavaşça önü bağlanan sütyenimi çözüp tamamen çıkarıyorum. Sütyenimi doğal jakuzinin taş duvarına asıyorum, sonra külotumu bacaklarımdan aşağı indirip sütyenimin yanına koyuyorum.

Dudaklarını yaladı, her hareketimi izledi. Çenesini sıkıyordu, sanki kendini tutmaya ve üzerime atlamamaya çalışıyormuş gibi, ki ben onun bunu yapmasını isterdim.

"En azından ben kıyafetlerimi çıkarabilirim, ama sen o huysuzluğundan kurtulamazsın, o yüzden evde görüşürüz," derim, ciddi bir ifadeyle suya girip altındaki büyük taşlardan birine otururum. Boynuma kadar suya girip gözlerimi kapatıyorum ve kaslarım rahatlamış bir şekilde gevşiyor. Sanki sıcak bir banyoda gibiyim, ki bu da bütün gece süren seks maratonumuzdan sonra çok ihtiyacım olan bir şey.

"Sen lanet olası bir baş belasısın," diye mırıldanıyor.

Bir gözümü açıp gülümsüyorum. "Aynı türden biri olmak lazım, Bay Hart." Ona su sıçratıyorum. "Gir içeri. Penisin çok dikkatimi dağıtıyor." Bakışlarımı, uyluklarının arasında ağır ağır sallanan kalın penisine indirip dudaklarımı yalıyorum. Bu adamın gerçekten çok güzel bir penisi var.

Nathan sıcak suya girer ve avını takip eden bir kurt gibi yavaşça bana doğru kayar.

"İyi misin?"

"İyiden de iyiyim." Hayalperest bir nefes veriyorum.

"İhtiyacın olan buydu; çok fazla çalışıyorsun." "Sen de öyle."

"İkimiz de," diye karşılık verir, gözlerimi dik dik bakar. "Bu, aylardır ilk izin günüm."

"Bu sabah e-postalarını kontrol ettin mi?" Sosyal medyaya takıntılı bir ergen gibi, ama onun takıntısı e-postalarını kontrol etmek.

Parmak uçları vücudumda yukarı doğru ilerlerken uyluklarımı gıdıklıyor. "Hayır." Gözlerini kırpmıyor ve doğruyu söylediğini biliyorum.

Tam kalçalarım dokunacak diye düşünürken, elleri vücudumdan kaybolur. Bunun yerine yanıma oturur ve kollarını dairesel duvarın kenarlarına doğru iki yana açar.

Eğer uykuya dalarsa, ona izin vereceğim. Uyku düzeni çok daha iyi, ama daha fazlasına ihtiyacı var. Gözlerini kapattığında onu taklit ediyorum ve açık alanın seslerini, kuşları, suyu, rüzgarı kullanarak kendimi rahatlatmaya çalışıyorum.

Bir süre rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz, suyun iyileştirici gücünün kaslarımızı rahatlatmasına izin veriyoruz.

"Burayı seviyor musun?" Sorusu meditasyon halimi bozar, gözlerimi açmamı sağlar ve etrafa bakarım.

"Burayı çok seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Ailenin yaz boyunca burayı düşünler için kiralamasının nedenini anlayabiliyorum."

"Burası yıllardır çalışan bir sığır çiftliği değil ve annem, biz üniversiteye gittikten sonra ve babamın emekli olmasını beklerken kendini meşgul etmek için bir şeyler yapmak istedi. Düşünler harika bir fikir gibi göründü ve bu hafta sonu hariç, neredeyse tüm yaz için rezervasyonları doldu."

Şansımı deniyorum.

"Babanın teşhisinden bu yana, annen emekliliğini onunla birlikte keyifle geçirmek yerine tek başına geçiriyor sanırım."

Aramızda yine bir sessizlik uzanıyor, sonra o alçak sesle soruyor: "Sana babamdan bahsetti mi?"

"Evet." Benim sesim de sessiz ve samimiyetle doluydu. "Üzgünüm, Nathan."

Cevap vermeden önce biraz zaman geçti.

"Bazen hiçbirimizi tanımıyor, bu da annem için daha zor oluyor. Annem her gün hafıza bakım evine gidip onu ziyaret ediyor. Bazı günler çok iyi, bazı günler ise pek iyi değil." Tekrar konuşmaya başlaması uzun zaman aldı. "Ben ve kardeşlerim her gün görüşüyoruz ve birbirimize destek oluyoruz, ama annem çoğu zaman burada tek başına ve onun, işe aldığı tüm personel ile düğünleri organize etmeyi sevdiğini biliyorum. Kendini meşgul tutuyor, ama bu, ruh ikizinin yanında olmasıyla aynı şey değil."

Gözyaşlarım gözlerime dolarken, aile için üzüntüyle göğsüm ağırlaşıyor.

Nathan konuşmaya devam ediyor. "Bu çok adaletsiz, neredeyse haksızlık gibi geliyor. Annem ve babam, babam emekli olduktan sonra birlikte dünyayı gezmeyi planlıyorlardı. Singapur'a uçak biletlerini almışlardı, ama babamın durumu hızla kötüleşti ve ilk seyahatlerini hiç yapamadılar." Elini yüzüne götürürken, babasının ölümünün acısıyla mücadele ettiğini anlayabiliyorum. "En çok annem için üzülüyorum. Bizi tek başına büyüttü, okuldan sonra her kulübe bizi götürdü, babam uzun saatler çalışırken neredeyse her hafta sonunu yalnız ya da arkadaşlarıyla geçirdi, ama yine de onu bekledi. Her zaman bekledi. Ve şimdi" — uzaklara bakıyor — "hala yalnız, hala bize bakıyor ve sadece onun ve semptomlarının kötüleşmesini bekliyor, ki her geçen hafta daha da kötüleşiyor gibi görünüyor. Ve hiç şikayet etmiyor."

"O olağanüstü bir kadın." Onunla sadece birkaç kez görüştüm, ama şimdiden onun dayanıklılık ve güçle dolu olduğunu, her şeyi kararlılık ve zarafetle yaptığını biliyorum.

"Kendi ailem için bunu hiç istemedim," diye itiraf ediyor.

"Bu yüzden mi hiç evlenmedin?" Nathan'ın hayatı yaşaması şekli artık anlam kazanmaya başladı.

Kimsenin görmediği bu savunmasız yönünü bana göstermesi, kendimi özel hissetmemi sağlıyor. Her gün giydiği sert dış görünüşü kendini korumak için, bunu çok iyi biliyorum, çünkü ben de öyle giyiniyorum. Ancak onun yanında, yavaş yavaş bu dış görünüşü bırakıp onu hayatıma alıyorum, ki bu benim pek iyi olmadığım bir şey, çünkü her zaman bir terslik çıkmasını, durumun tersine dönmesini bekliyorum.

Bu yüzden aramızda olanlar beni korkutuyor, çünkü çok hızlı ve şiddetli bir şekilde aşık oluyorum, ama ya yine yalnız kalırsam?

Ailem için gerçeği aramaya devam etmek istesem de, bir yanımda şu anda bilmek istemiyor, çünkü öğrenirsem onu kaybedeceğim ve Nathan

o kişi olabilir.

En içteki korkularını paylaşmaya devam ediyor. "Kimsenin bana kızmasını ya da annemin hayatı boyunca yaptığı gibi beklemeyi istemedim, ve elli yıl sonra bile, o hala yalnız." Uzun bir nefes veriyor. "Benim hayatım" — yine duraksıyor — "kolay bir hayat değil. Tüm zamanımı alıyor."

Onun için kalbim acıyor. Ve neden zinciri kırabilecek kişinin kendisi olduğunu göremiyor? Onun geleceği babasınınkiyle aynı yolu izlemek zorunda değil.

Kucağına tırmanıp bacaklarımı onun üzerine atıyorum ve iki elimle yüzünü tutuyorum. "Hayatın başkalarının beklentileriyle belirlenmez." Bunun ağırlığı onu ezici olmalı, ama işini ne kadar sevdiğini biliyorum. "Hayatının kontrolü sende, sadece sende." Ona bunu en basit şekilde anlatıyorum. "Sevdiğin işi yapmaya devam et, ama bu kadar çok dava almaya gerek yok. İstemiyorsan, yılın geri kalanında hiç dava almayabilirsin. Çalış, evet, ve diğer davalara yardım et, ama babanın yaptıklarını sürdürmeye çalışırken kendini erken mezara sokma. Kimseye bir şey kanıtlaman gerekmiyor. Bu yükü paylaşacak üç kardeşin daha var. Babanın firmanın itibarını inşa etmek ve Hart adını herkesin avukatlık konusunda ilk tercihi haline getirmek için yaptıkları inanılmaz, ama onunla aynı hızda koşup sonra hayatının geri kalanında pişmanlık duymak zorunda değilsin. Gerekirse daha fazla destek al ya da bir yönetici yönetim ekibi kur, çünkü otuz yıl sonra bir gün uyanıp Taj Mahal'ı görmeye gitmediğın, kamp ateşinin altında yıldızların altında uyumadığın ya da İspanyolca öğrenmediğın için pişman olmanı istemiyorum. Şimdi gaza basmayı bırakmazsan, ne olduğunu anlamadan 90 yaşında, yalnız, vergilerden şikayet edip inkontinans iç çamaşırı giyiyor olacaksın.

"İnkontinans iç çamaşırı mı?" Yüzü tiksinti ile buruşur.

"Evet, bu en iyilerimizin başına bile gelir Nathan, ve sen bunları giyerken, yine herkese patronluk taslayacak ve bir başka sekreterine daha bu işi bir hafta bile sürdüremeyeceğini söyleyeceksin." Gergin ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

"Tanrım, geleceğimi berbat bir şey gibi gösterdin."

"Yavaşlaman lazım. Yoksa hayatın böyle olacak." Yeşil gözlerim onun mavi gözlerine bakıyor.

Ellerimi omuzlarına koyup kucağında kıpırdanarak, penisinin canlanmasına neden oldum. Kalınlaşan penisini, konuşmamızın ağırlığından dikkatimizi başka yöne çekmek için

dudaklarımın arasına kaydırıyorum, böylece ağır konuşmamızdan dikkatimizi başka yöne çekiyorum.

"Bazen sinir bozucu derecede haklısın, bunu sana hiç kimse söyledi mi?" diye sorar, sesinde alaycı bir tonla.

"Birçok kez," diye geniş bir gülümsemeyle cevap veriyorum ve kalçalarımı ileri geri hareket ettiriyorum, penisi artık kaya gibi sert.

"Yaşlandığımda bana bakacak mısın?"

"Sen zaten yaşlısın," diyorum, onunla dalga geçerek. "Beni sevdiğin gibi, değil mi?"

Bir gece ona bunu söyledim ve itiraf ettiğimde çok hoşuna gittiğini düşünüyorum. "Evet." Cevabım, penisinin başı klitorisimi okşadığında bir inilti olarak çıkıyor.

"Yine de senin o ukala ağzını sikmek için yeterince gencim."

Dizlerimin üzerine kalkıp pozisyonumu değiştiriyorum, onu almaya hazırlanıyorum. Tamamen, altımdaki kayaların dizlerimin derisini çizdiğini umursamadan.

Suyun altında penisini yumruğuyla birkaç kez pompaladıktan sonra, ucunu ağrıyan amımın girişine hizaladı ve o penisinin kökünü sıkıca tutarken ben yavaşça üzerine indim.

"Kanıtla," diye alay ediyorum.

"Beni takip et." Arianna'nın elini nazikçe çekerek, tarlayı geçerken arkamdan gelmesini sağladım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz."

"Sürprizlerden nefret ederim,"
diye mırıldanır. "Sızlanmayı kes."

"Sızlanmayı seviyorum."

"Konuşmayı kes."

"Konuşmayı da
severim." "Arianna."

Arkamdan gülerek beni taklit ediyor. "O derin sesinle beni azarlamayı çok seviyorum. Çok otoriter. Ve şikayet edecek bir şeyim yok çünkü manzara harika. Çok güzel bir popon var Bay Hart."

"Seninkini daha çok beğeniyorum."

"Ben güzel kıçlı bir ukala kadını." Kendi şakasına

şakasına hafifçe

kıkırdar. "Aynen öyle."

Arianna'nın benim sikimi

sonra herkesle akşam yemeğine katıldık. Kardeşlerim geç kalmamız için mazeret uydurup anneme Arianna'ya çiftliği gezdirdiğimi söyledikleri için minnettardık. Yemeği bitirdikten sonra ona gösterecek bir şeyim olduğunu söyledim.

Kuru otlar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu, biz de otağın kenarına doğru ilerliyorduk.

"Aman Tanrım, bu gece burada mı kalacağız?" diye bağırarak adımlarını hızlandırır ve elini göğsüne koyar.

"Evet."

"Çok güzel, Nathan." Elimi sıkıca tuttu.

"Bu balayı süiti, ama bu hafta sonu burada düğün olmadığı için ağaç evinde kalabiliriz diye düşündüm."

"Harry Potter filmlerindeki kaleye benziyor." Sesi saf mutlulukla doluydu.

"Hiç izlemedim."

"Hiç yaşamamışsın."

"Çalışıyorum."

"Çok çalışıyorsun, yeterince dinlenmiyorsun. Hadi, gidelim." Koşmaya başlar ve ritmik bir hışırtı, bükülüp tekrar geri sıçrayan çimlerin altında ayaklarımızın altında çıtırdar. Enerjisi bulaşıcıdır ve o kadar mutlu ki, kendimi onun peşinden koşarken bulurum, sanki yeniden ergen bir çocukmuşum gibi hissederek, asılı ağaç evine doğru koşarız.

Artık çok daha hızlı koşarken, ayaklarımızın toprağa çarptığı sıkıcı seslerin, çayırıları seven çingiraklı yılanları korkutup kaçırmasını diliyorum.

Arianna sevinç çılgılığı atıyor ve bu çılgılık vadinin tepelerinden yankılanıyor.

Diğerlerinden daha yüksekte olduğu ve ona ulaşmak için ağaçların arasında kendi asma yürüyüş yolu olduğu için gözetleme kulesi dediğimiz yeni inşa edilmiş iki katlı ağaç evine bakıyorum.

Ana girişe giden ahşap yürüyüş yolunda yürürken, vardığımızda başımla kapıyı işaret ediyorum. "Açık," diyorum ona.

Kapıyı itip açtığında, annemin saatlerce seçtiği meşe ağacından yapılmış iç mekanı görünce hayranlıkla nefesini tutar. Duvarlardaki resimlerden mobilyalara kadar, buradaki her şeyi annem bizzat seçmiştir. Sanırım babamın durumu kötüleştiğinde bu, onun için bir eğlence kaynağı olmuştu.

"Masalsı kuleye bak, Nathan." Kocaman bir gülümsemeyle yukarıya bakar. "Kendimi prenses gibi hissediyorum."

Kollarımı ona doluyorum ve ben de yukarı bakıyorum, kirişli tavandan çok etkileniyorum.

"Annem bunu dünyanın en iyi ağaç ev marangozlarına yaptırdı. Düğün konukları için on tane daha var. Her biri benzersiz. Ama bu çok özel."

Arianna ön kollarını omuzlarıma koyar ve bakışlarını bana çevirir. "Bunun için teşekkür ederim, bu..." Söyleyecek söz bulamaz.

"İstedığımız zaman burada kalabiliriz. Annem kış boyunca çiftliği kapatır."

"Buraya kalıcı olarak taşınmak isteyebilirim."

Etrafımızı saran sıcak ışık, onu mutlulukla parıltatıyor gibi.

Boğazımı temizliyorum. "Her zaman benimle birlikte yaşayabilirsin. Kalıcı olarak." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum, ama zamanlama doğru geliyor.

Başını yana eğdi, alnında kırılganlıklar oluşurken teklifimi düşünmeye başladı. "Ciddi misin? Yani, bu biraz hızlı değil mi?" Kollarını omuzlarımdan çekti ve ahşap zeminde ileri geri yürümeye başladı, botlarının her gürültüsü endişeyle kalbimin atışını taklit ediyordu.

Lütfen evet de.

"Biz çıkıyoruz" — kendimi düzeltmek için sözümü kesiyorum çünkü çıkmaktan bahsetmemiştik — "Yani, birlikte yatıyoruz, eğleniyoruz, ne derseniz deyin, aylardır." Bazılarına çok uzun gelmeyebilir, ama bana sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi geliyor.

Artık benim için sadece eğlence değil. O benim için her şey.

Biraz daha endişelenerek ekliyor: "Sen beni tanıımıyorsun, gerçekten tanıımıyorsun, bir de benim dairem var. Orayı seviyorum. Yani, fena değil ama hayatımın geri kalanını orada geçirmek istemiyorum çünkü daha iyi bir bölgeye taşınmak için para biriktiriyorum, ama seninle birlikte yaşamak, bu çok büyük bir adım." Endişeliymiş gibi uzun siyah saçlarını elleriyle tarıyor. "Dairemi bırakmak zorunda kalacağım ve başlangıçta hoşuma giden bir yer bulmak çok zordu. Aylarca aradım." Dudakları belirsizlikle ince bir çizgiye dönüşür ve benim önerim üzerine küçük bir kriz geçiriyor gibi görünmesi hoşuma gider.

Bu önemli bir mesele, anlıyorum.

Sonunda durur, parmağını ağzına sokar ve sinirli bir şekilde tırnaklarını ısıtır, gözleri farlara yakalanmış bir geyik gibi hızla sağa sola bakınır ve sonunda bana bakar.

Ona biraz güven veriyorum, bir nevi tampon görevi görüyorum. "Daireni sakın satma, mortgage kredini ben ödeyeceğim, sadece birkaç ay deneme olarak benimle birlikte yaşa, nasıl anlaşacağımızı görelim." Benimle yaşamayı kabul ederse, onu asla bırakmayacağım.

"Deneme süresi mi?"

"Evet. Ama tartışsak, eski dairenize geri dönemezsiniz. Sorunu çözene kadar bütün gece uyanık kalırız."

Kafasını şaşkınmış gibi yana eğiyor.

Cevap vermek için çok uzun sürüyor. Sessizliği beni endişelendiriyor, ağzım süngerden daha kuru.

"Bu büyük bir mesele değil," diye yalan söylüyorum ve sonra konuyu basitleştirmeye çalışıyorum. "Zaten neredeyse benim evimde yaşıyorsun ve bu, birlikte işe gitmemizi kolaylaştıracak. Mantıklı."

"Daha kolay mı?" diye soruyor,
donakalmış gibi. Kahretsin, belki de
her şeyi mahvettim.

"Evet, sen benim kız arkadaşım falan değilsin. Aramızda bir ilişki tanımı yok, Arianna. Seksimiz inanılmaz. Ve sen bana karşı bir şeyler hissetmiyorsun." Bana karşı çıkmıyor, bu da canımı yakıyor. "Sadece daha kolay," diyorum, sinirliyim çünkü az önce söylediğim her şey tam bir yalan.

Nasıl hissettiğimi biliyorum.

"Tamam," diye cevap veriyor sonunda.

"Tamam mı?" Memnuniyet beni kaplarken göğsüm gururla şişer.

Ona doğru yaklaşıp onu kendime çekiyorum, sıkıca sarılıyorum. "Pişman olmayacaksın," diye fısıldıyorum, sesim alçak.

Hayatım birdenbire anlam kazanmaya başlıyor ve onu güvende ve mutlu tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Daha önce onun benim olduğunu düşünüyorsam, şimdi kesinlikle benim. Bu gerçek.

"Sana çok iyi bakacağım, bebeğim." Heyecan duygusu beni sarar ve onu derin bir şekilde öperim, onun benim, benim de onun olduğumu bilmesini sağlarım.

"Bundan emin misin?" Dudakları benimkine karşı gergin bir şekilde titriyor, sesi biraz fazla çekingen, bu da benim neşeli ruh halimi bozuyor.

Benim için hiçbir şey değişmez. Yedi gece n i n beşini benimle geçirir, diğer ikisini ise ben onun evinde geçiririm.

Bu tereddüt de neyin nesi?

"Eminim. Gelecek hafta için bir nakliye şirketi ayarla," diyorum, onu sakinleştirmeye çalışarak.

"O kadar çabuk mu?" Neredeyse inanamıyormuş gibi ses tonu, gözleri paniklemiş gibi genişlemiş.

"Ve dairemi istediğin tarzda yeniden dekore et. Seninkini beğendim." Kaşları çöküyor ve aralarındaki boşluk kalınlaşıyor.

"Gerçekten mi?" Bu, onun için ilk düşündüğümünden çok daha büyük bir adım.

"Benimkini daha ev gibi yap." Onu ikna etmek için tekrar deniyorum.

"Çünkü şu anda senin evin çok seks yuvası gibi."

"Seks yuvası gibi ne demek?" Düşük bir kahkaha göğsümü titretir, sinirlerim artık kırılganlık ölçeğinde on civarındadır. Hayatımı hiç kimseyle paylaşmak istemedim.

"Dekorasyonun tek gecelik ilişki gibi; hiçbir anlamı ve önemi yok."

"Tanrım." Bu çok acımasızca. "Bir gecelik ilişkimiz bir şeye dönüştü." Kendimi düzeltmek için devam ediyorum. "Yani, hayatımın en iyi seksine dönüştü." Bu sözlerim onu bir anlığına yüzünü buruşturuyor ve onu korkutmadan ona karşı gerçek hislerim olduğunu itiraf edecek cesaretim olmasını diliyorum.

O benim hayatımdaki en önemli kişi, benim önceliğim, ama ona bunu söylersem, bir boğa gibi kaçıp gidecekmiş gibi hissediyorum.

"Benim için de öyle." Benimle birlikte yaşamayı kabul etmeyi düşünürken, sanki olduğumuz gibi kabul ediyormuş gibi, vücudu bu sözlerle gözle görülür şekilde gevşiyor. Şimdilik.

"Yani evet mi?" diye tekrar sorarak netleştiriyorum. Fikrini değiştirirse kalbim durur belki.

Alt dudağını ısırarak, istediğimden çok daha uzun süre bana bakıyor, bu da cildimde bir belirsizlik hissi uyandırıyor.

Neden bu kadar korkuyor? "Bunu işe gitmek için taksiye binmek ve istediğin zaman seks yapmak gibi düşün."

Öyle bir şey değil ve ikimiz de bunu biliyoruz, çünkü artık gün doğduğundan gün battığına kadar ve aradaki her saatte her şeyi birlikte yapıyoruz.

"Tamam," diye cevap veriyor sonunda.

Donup kalıyorum, sözlerinin aramızda yankılanmasına izin veriyorum. Dünyayı bir kıyamet vursa bile, onunla olduğum sürece umurumda olmaz.

Bilge bir gülümseme dudaklarımı şekillendirir, mutluluk duygusu beni sarar ve hafifçe eğilip aramızdaki mesafeyi kapatır, sonra dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururum. "Kabul etmen uzun sürdü," derim, onu taklit ederek. "Tekrar söyle, bunu duymak istiyorum." Kendi akıl sağlığım için bunu tekrar duymam gerekiyor.

"Evet, seninle birlikte yaşayacağım." Sesinde o kadar çok güven var ki, neredeyse hemen bir nakliye şirketi çağırmanı öneriyorum.

Umarım bundan sonra söyleyeceğim ve kastettiğim her kelimeyi duyar. "Ben mükemmel değilim Arianna ve bunu daha önce hiç yapmadım." Sesim derin ve kısık, ellerimi boynunun iki yanına kaydırıyorum.

"Ben de mükemmel değilim ve daha önce patronumla hiç yaşamadım."

"Umarım öyledir, Nick Williams evli bir adam ve benim asla dokunmayacağım türden müşterileri temsil ediyor." Boğazından kısa bir kahkaha kopuyor

boğazından kısa bir kahkaha kopar ve başımı eğip onun baştan çıkarıcı dudaklarını öperim.

Benim için o mükemmel.

"Sen harikasın," diye haykırıyorum, itirafımı engelleyemiyorum, çünkü daha önce kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Beni şaşkına çevirdi ama ben bu yolculuğa, her şeye hazırım.

"Beni yatağa götür ve ne kadar harika olduğumu göster bana." Dudaklarımı ısıırıyor ve ben onu kollarımın arasına alıyorum, merdivenlerden yatak odasına çıkarken bacakları içgüdüsel olarak belime dolanıyor.

İki kez söylemesine gerek yok.

Nathan derin uykusunda nefes alıp verirken, ben uyuyamadığım için sinirlenerek, rüzgarda hareket eden ağaçların gölgelerinin, rahat ağaç evin açıkta kalan ahşap kirişlerinde dans etmesini izliyorum.

Kaçınılmaz olana boyun eğip Nathan'ı uyandırmamak için yavaşça kendimi kaldırıyorum.

Başlığa yaslanarak, komodinden telefonumu alıyorum ve yüz tanıma özelliğini kullanarak gizli fotoğraflar klasörümü açıyorum ve ailemin davasıyla ilgili çektiğim tüm kanıtları çıkarıp milyonuncu kez tekrar okuyorum.

Bunun anlamsız olduğunu biliyorum, çünkü yeni bir şey bulamayacağım. Çünkü gerçekler gerçektir.

Akşam yemeğinde, Nathan, kardeşleri ve anneleri, Daniel'in temsil ettiği birçok müvekkili, toplumda yarattığı anlamlı etkiyi ve ailelerinin her yıl adanmışlıkla yaptığı sayısız saatlik pro bono çalışmaları anarken hayranlıkla dinledim. Adaletle olan tutkuları ve başkalarına hizmet etme kararlılıkları yadsınamaz ve daha fazla zaman ayırarak daha fazla şey yapabilmeyi dileyerek, derin bir amaç bilinciyle konuşuyorlardı. Onlar için hukukun sadece bir iş değil, ihtiyaç sahiplerine yardım etmek için kullandıkları bir meslek olduğu açıktı.

Onlar iyiler.

Daniel Hart harika bir adam.

En çok zorlandığım kısım da bu. Aksi düşünerek ikiyüzlülük yapmam.

Bu ikilem bir aldatmaca gibi geliyordu. Her gün. Nathan bana onunla birlikte yaşamamı istediğinde, kararsızlığımdan kurtulmam gerektiğini biliyordum. Bir an için şüphelerim oldu. Sanırım o da bunu hissetti, belki de yüzümden okudu. Ama ailemin ölümü bana hayatın çok değerli olduğunu ve her an elinden alınabileceğini öğretti.

Nathan'ın babası sağlığını kaybetti, bu da hayatı boyunca kaç kişiye yardım ettiğini düşünürsek haksızlık gibi görünüyor.

Bu haksızlık.

Ve başına gelen hastalığı hak etmiyor. Akıllı, alanında en iyisi ve dürüst bir adamdı.

Hart Law dürüst bir şirket.

Artık daha önce göremediğim şeyi görebiliyorum.

Nathan'ın babasının bu işe karıştığını sanmıyorum. Bence her şey Kevin Taylor'ın suçu.

Çünkü dosyalarda Daniel'ın ailemin davasında dolandırıcılık veya yolsuzluk faaliyetlerine karıştığını gösteren hiçbir kanıt yok. Hiçbir davasında.

Kederimden gözüm kör olmuş ve birini, herhangi birini suçlama ihtiyacı içindeydim, gerçeği göremedim.

Ekranımdaki fotoğrafları birbiri ardına çeviriyorum, orada belgeler var, kanıt raporlarının ve kaza raporunun kamu kayıtlarıyla desteklenen belgeler, bana tamamen yanıldığını söylüyor.

Hart Law'ın kayıt odasında saatler geçirdim ve her şeyin kurallara uygun olduğunu anladım. Her gerçek doğrulandı; hiçbir sorun yok ve her şey yolunda.

Hala kafamı karıştıran, sansürlenmiş mektup hariç. Dava açıldı, titizlikle yürütüldü ve karar çıktı: suçsuz.

Göz önünde saklı hiçbir yalan veya sır yok. Sadece gerçekler ve benim için hiç de hoş olmayan, ama kabul etmeyi öğrenmem gereken bir sonuç var.

Sonunda huzur bulacağım, ama o kadar uzun süredir tedirginim ki, bu tedirginliği atlatmam biraz zaman alacak.

Telefonumu kapatıp komodinin üzerine koyuyorum, sonra yorganın altına girip rahat bir pozisyon alıyorum.

Hart Law için çalışmak bana ihtiyacım olan netliği ve bakış açısını kazandırdı. Burada olmak da bunu yeniden teyit etti. Kardeşleriyle geçirdiğim bu kutsal zaman tam da ihtiyacım olan şeydi.

Geçmişini bırakıp yoluma devam etme, olanları kabul etme zamanı.

Ve yeni bir gelecek başlatma zamanı.

Nathan ile.

Yan dönünce Nathan'ın derin nefes alıp verişini duyuyorum, bu da onun çok derin bir uykuya daldığını gösteriyor. Hatırlayabildiği kadarıyla bu konuda hep sorunları olmuş, ama benim yanımda daha iyi uyuduğunu söylüyor. Ama bence bunun sebebi masajlar ve daha fazla dinlenme zamanı.

Sanırım onu seviyorum.

Endişe damarlarıma işliyor ve Julie'nin Nathan'a gerçekte kim olduğumu ve asıl niyetimin ne olduğunu asla söylememesi için dua ediyorum, çünkü bu sadece Nathan'ı yıkmakla kalmayacak, bizi, beni, onu, ailesini de mahvedecek.

Bunu istemiyorum.

Kevin'ın ailesini daha yakından incelemem, onlar hakkında bulabildiğim her şeyi öğrenmem gerekiyor. Şu anda odak noktam bu.

Ama Max'in intikam yolunda yaptıklarını ayrıntılı olarak anlattığı akşam yemeğinde Julie'nin rahatsız edici davranışları hakkında daha fazla şey öğrenmek beni tedirgin ediyor. Sahte haberlerden, şüpheli muhbirlerle ve sözde aktörlere para ödeyerek alıntılar ve makaleler uydurmaya kadar, Julie'nin yatak sohbetleri sonrasındaki konuşmaları çok açık sözlüydü, bu da Max'i soğuttu ve sonunda ondan dairesinden ayrılmasını istemesine neden oldu.

Dediğim gibi, Hart ailesinin standartları vardır.

Ama bu, Julie'nin Hart ailesine zarar vermesine neden oldu ve hala da devam ediyor. Max bana, Julie'nin hiç gerçekleşmemiş bir dava hakkında yazdığı sahte bir makaleyi gösterdi. Nathan, istenmeyen ve olumsuz dikkat çekeceği için onu hiç dava etmediklerini, görmezden gelmeyi tercih ettiklerini söyledi.

O tehlikeli biri.

Gülümsemesinin arkasında bir hançer var. Ve şimdi anlıyorum ki bana karşı çok başarılıydı. Zayıflığımı kullandı ve sanırım beni Max'ten intikam almak için bir fırsat olarak gördü.

Bu gece bahsettiği kadını tanımıyorum.

Onunla sadece birkaç kez içki içip etkinliklere katılmışken onu nasıl tanıyabilirim ki? Şimdi düşününce, onu görmekten pek hoşlanan pek kimse yoktu ve herkes başka bir yerde olmak için bahaneler uyduruyordu. Gözümün önünden kaçan şeyi fark ettim.

Kederim sadece karakterime aykırı davranmama ve acımdan kaynaklanan kararlar almama neden olmakla kalmadı, aynı zamanda benim iyiliğimi düşünen ya da düşünmeyen birine yönelmeme de neden oldu.

Bu yüzden akşam yemeğinden hemen sonra ona bir e-posta göndererek, hatalı davrandığımı ve hala bulmaya çalıştığı bilgileri aramayı bırakmasını, çünkü yanlış yerde aradığımızı ve odak noktamı değiştirdiğimi bildirdim. Kime odaklandığımı söylemedim, ama Hart ailesinin bununla ilgisi olmadığını çok net bir şekilde belirttim.

Onunla işim bitti.

Ve şimdi hayatıma devam etmeliyim.

Nathan'ın benimle birlikte yaşamak istediğine inanamıyorum.

Benim için bu, insanın Ay'a ilk adım atmasından daha büyük bir olay.

Ona gerçekte kim olduğumu söylememek, odadaki en büyük sorun haline geliyor. Belki o bunu hissetmiyor, ama ben hissediyorum. Bu sorun her gün omuzlarımda duruyor.

Kafamda her senaryoyu oynuyorum ve tüm yollar berbat bir sonuca çıkıyor, her halükarda onu kaybedeceğim. Sessiz kalmaya karar vermek, ilerlemenin tek yolu.

Onunla yaşamak
istiyorum. Gerçekten
çok basit.

Söylediklerinin satır aralarını okudum ve sadece seks ve işe birlikte gitmek için arabaya biniyoruz diye incinmekten korktuğunu biliyorum.

Birbirimiz için her şeyiz ama ikimiz de kalplerimizi ringe atıp ölümüne dövülmelerine izin vermek istemiyoruz, bu yüzden itiraf edemeyeceğimizden daha fazlası olduğumuzu bilerek, söylenmemiş şeylerin etrafında dans etmeye devam edeceğiz.

Sonunda, uykuya dalmam gerekiyor ve gözlerimin arkasında bir kadın beliriyor. Bir dakika gülümsüyor ve gülüyor, bir dakika sonra çılgılık atıyor... Kontrolünü kaybetmiş... Sevinç ve acı iç içe... İki uç arasında gidip geliyor... Ve sonra, parça parça, karanlığa karışmadan önce çözülmeye başlıyor, sesi acı ve coşkunun karışımı, sonra yeniden ortaya çıkıyor, kendini umut, kabullenme ve yeni anılarla sarıyor, yeniden inşa ediyor...

Nathan, ağaç evinde birlikte yavaşça uyanırken arkamdan boynuma sokuluyor. Beni saran sıcaklığı, sanki dev bir rahatlık ve güvenlik battaniyesine sarılmışım gibi hissettiriyor, bizi dış dünyadan koruyan bir koza gibi. "Mmm, bütün gün yatakta kalalım." Aceleci olmayan, tembel sabah sesi biraz peltak geliyor.

"Annenize bu sabah kahvaltıda ona yardım edeceğime söz verdim." Sesim onunkinden daha uykuyla geliyor. "Ve o da senin bebeklik fotoğraf albümlerini çıkaracağını söyledi."

Küçük bir çocuk olarak görmemden utanmış gibi inliyor, ama omzumda gülümsediğini hissedebiliyorum. Boynuma yumuşak öpücükler kondururken, omuz kemiğimin altına kadar uzanan yaramın üstünde duruyor ve ben geriliyorum, ki onun bunu hemen hissettiğini biliyorum.

"Üzgünüm," diye

boğuk bir sesle söyler.

Cevap veremem.

Veremem.

Havada ince bir değişiklik var, etrafımızı saran bir garip bir durum. "Bir gün bana anlatır mısın?" diye sorar, burnunu saçlarıma gömerek.

Er ya da geç bu sorunun geleceğini biliyordum.

Bu, açıklamayı ertelediğim bir şey ve o bir açıklama hak ediyor.

Beni hayatına tamamen kabul ediyorsa, ben de aynısını yapmalıyım.

Babası benim ailemle çok yakından bağlantılı olduğu için ona dönüp gözlerine bakamıyorum. Nathan ile ne kadar çok zaman geçirir ve babasının sağlığının bozulmasından bu yana ne kadar zor bir dönem geçirdiğini öğrenirsem, o kadar çok bir çukur kazıp, aileme haksızlık ettiğini düşündüğüm için duyduğum suçluluk duygusunu gömmek ve tamamen unutmak istiyorum. Çünkü başlangıçta gerçek niyetimi öğrenirlerse, bu ona ve ailesine daha da fazla acı verecektir.

Kusurlarım olduğunu kabul edebilirim ve çoğu zaman iyi insanlar da kötü şeyler yapar.

Kevin Taylor ise, o başka bir hikaye. Daniel bu işe karışmamıştı ama Kevin yine de serbest kaldı. Nathan'ın babasının arkasından yaptığı şeyleri ortaya çıkararak kendini temize çıkarmayı planlıyorum. Nathan'ın ailesi iyi insanlar, nazikler. Başından beri kimseyi şüphe etmemeliydim.

Şu anda içimde büyük bir huzur var.

Nathan ve ailesiyle barış içindeyim.

Bu çok beklenmedik bir şey.

Uzun zamandır anneme, babama ve kız kardeşime yapılan haksızlığın sorumlusu olduğuna inandığım adamın oğluna aşık olmamam gerekirdi. Ama işte buradayım, geçmişimin ağırlığı ile kalbimin acımasız çekişmesi arasında kalmış durumdayım.

Sonraki sözlerim boğazımdan gergin bir şekilde çıkıyor. "Olay olduğunda on beş yaşındaydım. Kız kardeşim Riley ve ben jimnastik antrenmanındaydık. Antrenmandan sonra annem ve babam, kız kardeşimle benim eyalet şampiyonasında denge aletinde finale kaldığımızı kutlamak için bizi Geary Bulvarı'ndaki harika pizzacıya götürdüler. Riley, ekstra peynir ve pepperoni ile servis edilen pepperoni spesiyalini çok severdi." Onun en sevdiği yemek olduğunu hatırlayarak gülümsüyorum.

Nathan, sanki benim için burada olduğunu bana güvence vermek istercesine başparmağıyla karnımın derisine hafifçe dokunmak dışında, arkamda bir heykel gibi hareketsiz duruyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve o geceye geri dönüyorum, her anı hala zihnimde taze. Motorun sesinden omzumdaki acıya kadar her şeyi hatırlıyorum.

Ve hala burnumda o keskin benzin kokusunu hissediyorum, o kokuyu bugün bile hafifçe alsam midem bulanıyor.

"Her zamankinden daha geç çıkmıştık ve hava karanlık ve sisliydi. Babamın o gece ne kadar kötü olduğunu söylediğini hatırlıyorum." Düşüncelerimi toparlamak için biraz zaman ayırıyorum. "Sonra hatırladığım tek şey, uyandığımda kolumu hareket ettiremediğimdi. Riley ise... arabanın dışında yatıyordu, hâlâ turkuaz renkli taytını giymişti ve ben hareket edemiyordum. Ona bağırdım, bağırmaya devam ettim ama o çoktan gitmişti." Gözlerimden yaşlar akıyor, yastığı ıslatıyor.

"Ve bir adam ortaya çıktı ve ona yardım etmesini yalvardım, ama o sadece kaçtı ve ondan sonra omzumdaki acıdan bayıldım." Gözyaşlarımı tutamayıp, elimle burnumu sildim. "O zamanlar arabanın ters döndüğünü ve sırtımda bir metal parçası

sırtımda saplandığını bilmiyordum." Sanki yaram hatırlarmış gibi, bir acı dalgası yayıldı. "Raporda, annem ve babam emniyet kemerlerini takmış olsalar da, künt travma ve iç kanama nedeniyle anında öldükleri yazıyordu. Ama Riley" —titrek bir nefes alıyorum—"o... o emniyet kemerini takmamıştı ve arabadan dışarı fırladı." Yastığa başımı sallıyorum. "Onu özlüyorum." Çok özlüyorum. "Hepsini özlüyorum." Her gün.

"Bebeğim." Beni kendine doğru çekiyor, sırtımı göğsüne yaslıyor. "Çok üzgünüm."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. İnsanların bana acımalarından nefret ediyorum. Onların acımalarını istemiyorum; istediğim şey ailem.

Ona sonra ne olduğunu anlatıyorum. "Bana bakacak ailem olmadığı için, omuz ameliyatımdan sonra hastaneden taburcu edildim. Bir süre grup evinde kaldım, sonra Jean adında bir kadının yanına yerleştirildim ve o benim üvey annem oldu. Yirmi bir yaşında ölene kadar bana baktı. Yaşlıydı, tek oğlu vardı ve evi kiralıktı, bu yüzden vefat ettiğinde, maaşımdan biriktirdiğim paranın bir kısmını kendi evimi kiralamak için kullandım. Beş kişiyle paylaştığım için benim evim değildi ama." Kaos içindeydim ve Williams and Jones'ta tam zamanlı çalışırken hukuk sekreteri sertifikası için ders çalışmak çok yorucuydu.

Babasının bu olaydaki rolünden bahsedip pişman olabileceğim sözler söylemekten korktuğum için cevap vermekte acele etmiyorum. Bunun yerine, "Onları öldüren adam hiç hapse girmedi. Serbest kaldı." diyorum. Kevin Taylor artık öldü. Ailesiyle tatildayken kalp krizi geçirdi. Bunu biliyorum çünkü Kevin Taylor hakkında her şeyi biliyorum. Muhtemelen adını temize çıkarmak için yargıca ve olay yeri inceleme ekibine çok para ödeyen ve Daniel'i masum olduğuna inandırmak için kandıran zengin ve nüfuzlu bir iş adamı. Tek açıklaması bu.

Ailem hayatlarını kaybederken, o dünyayı umursamadan hayatına devam etti. Ve ben sevdiğim herkesi kaybettim.

"Neden ceza almadı?" Nathan avukat kimliğiyle soruyor, ama sesi nazik ve endişe dolu.

"Jüri ve yargıç bunu kaza olarak değerlendirdi."

"Ve sen onlara inanmıyorsun?" Sesindeki ciddi ton, benim inanmadığımı bildiğini gösteriyor.

"Hiç inanmadım." Her gün bu karar beni rahatsız ediyor.

"Davayı tekrar araştırabilirim. Senin için bunu yaparım, Arianna."

Panik damarlarımdan akarken, kollarında hızla dönüp ona bakıyorum. Kevin Taylor'ı savunanın babası olduğunu bilmesini istemiyorum. Gerçeği öğrenene kadar. "Bunu yapmayacağına söz ver." Endişeli yüzüne bakıyorum. "Bunu öğrenmeye hazır olduğumu sanmıyorum." Bu, gerçeği biraz çarpıtmak olur, çünkü eğer haklıysam, bize ne olacak? Onu da kaybederim, bunu biliyorum. Ve onu daha yeni buldum.

Ne karmaşa.

Gözlerimi defalarca kırıyorum, her gün onunla konuşamayacağımı düşününce omurgamdan bir ürperti geçiyor. Nathan Hart. Kalbime girip orada bir yuva kuran adam. Onunla geçirdiğim her an, her gülümseme, her dokunuş, kalbimi ve ruhumu iyileştiriyor gibi geliyor. Onunla geçirdiğim her gün daha kolay ve daha inanılmaz hale geliyor. Ve şimdi, onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi, güneşin doğmamasını ya da yıldızların parlamamasını istemek gibi imkansız geliyor. Bu beni paramparça eder. Onu kaybetmek en büyük korkum ve umarım bununla asla yüzleşmek zorunda kalmam. Biz birbirimize aidiz ve elimden geldiğince ona tutunacağım. Tercihen sonsuza kadar.

"Tamam," diye kabul ediyor. "Ama fikrini değiştirirsen, söyle yeter."

Duygular boğazımı düğümler. "Teşekkür ederim." Elimi uzatıp yüzünü avuçlarım ve başparmağımla sakalını okşarım.

"Seni üzgün görmekten nefret ediyorum, bebeğim." Burnumun ucunu öper ve şakaklarımda akan gözyaşlarını siler.

"Bazen yaramı gördüğümde, kazanın anıları yeniden canlanıyor ve kaybettiğim şeyi hatırlatıyor. Sanırım bu yüzden yaramı dokunmanı istemiyorum." Ben de yaramı dokunmayı sevmiyorum. "Bu, onların ölümleriyle trajik ve kalıcı bir bağlantı ve yaram iyileşmiş olabilir, ama ben iyileşmedim. Asla iyileşmeyeceğim." Bunu yüksek sesle söylemek kalbimi acıtıyor.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Yaran güç ve hayatta kalmayı simgeliyor. Hayal edilemez bir kaybın üstesinden geldin. Ailenin mirasını taşıyorsun. Güçlü ve yeteneklisin. Şu anda yaptığın iş, insanların hayatlarında fark yaratıyor. Birlikte yaratıyoruz."

Bunu daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim ve onun samimi gözlemi karşısında dudaklarım titriyor.

"Acıyor mu? Omzun?" Başını kullanarak sırtıma işaret eder. "Artık acımıyor, ama bazen hala içinde metal varmış gibi hissediyorum. Hayalet ağrı gibi bir şey. Ve kolumda garip bir ağrı hissediyorum."

Beni tekrar kollarına alır ve sevdiğim kocaman bir kucaklamayla sarar.

"Bazen yumruğunu sıkıp omzunu gerdiğini görüyorum," diye itiraf ediyor.

"Bunu daha çok alışkanlıktan yaptığımı düşünüyorum. Ama fizyoterapistim omzumda sinir sıkışması sorunu olabileceğini düşünüyor, bu da bazen kolumdan parmaklarıma kadar elektrik çarpması hissi yaşadığım anlamına geliyor."

"Bunu bir doktora göstermen gerekiyor. Brakiyal pleksus yaralanman olabilir, bu da boynundan omzuna kadar etkilebilir. Her hafta masaj ve fizik tedaviye öncelik vermelisin. Bu bir emirdir."

"Çoğu gün masada oturmak pek yardımcı olmuyor."

"Ve sen, dizüstü bilgisayarının başında kambur oturarak filmlerdeki hackerlardan daha hızlı yazıyorsun." Hayatımın gidişatını değiştiren o geceyi yeniden yaşamamdan bir anlığına da olsa beni rahatlatıyor.

"Kaza olmasaydı, belki Olimpiyatlara katılırdım." Bu her zaman benim hayalimdi. "Doktor omzumun eskisi gibi güçlü olmayacağını söylediğinde, jimnastiğe bir daha dönmedim." Dönemezdim zaten. Şehrin diğer tarafına taşındım. Kendimi geri çektim. Yeni okulumda Maeve dışında kimseyle neredeyse hiç konuşmadım ve her gün bunların hepsinin bir rüya olduğunu, belki bir gün uyanıp hepsinin kahvaltı masasında oturmuş akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi tartıştıklarını göreceğimi umarak geçirdim. Riley sebzelerden nefret ederdi, ama annem her zaman ona sebze yedirmeye ısrar ederdi.

"Peki, fiziksel jimnastikte yapamadıklarını, sözlü jimnastikte fazlasıyla telafi ediyorsun. Sen çok zekisin, biliyor musun?"

"Değilim," diye itiraz ettim, yarı gülerek, hikayemi onunla paylaştığım için kendimi daha iyi hissederek.

"Kendine bunu söylemeye devam et. Belki de ağzını sikimle doldurup onu daha iyi kullanmam gerekir."

Siki, birbirine yapışmış vücutlarımız arasında titriyor.

"Olmaz." Daha hafif hissederek, yüzünü tutup hızlıca öptüm, sonra kollarından ve yataktan atladım. "Kahvaltı görevlerim var."

Nathan sinirli bir şekilde inler, sonra yatağı okşar. "Hemen geri gel. Kahvaltı bekleyebilir."

"Hayır, bekleyemez." K lotumu, sonra da kot pantolonumu giydim. " imdi kalk ve yardım et. Uslu durursan, a zımı sikmene izin veririm."

Sinirlenerek, örtüyü geri atar ve sertle mi  penisini ortaya çıkarır. "Seninle pazarlık etmek, bir robotla pazarlık etmeye benziyor."

"Birini tanımak için bir tane olmak gerekir, Bay Hotshot Avukat." Ekose g mle imin kollarını giymeye çalışırken, beni arkadan yakalayıp hazırlıksız yakaladı ında  ı lık attım.

"Kıpırdama," diye kulağıma ciddi bir sesle fısıldadı. Hâlâ kollarında duruyordum.

"Hikayeni benimle payla t ın için teşekkür ederim, Arianna." S zlerindeki samimiyet çok açıktı.

Her şeyi payla mad ım için suçluluk duygusu beni ele geçirir ve cevap veremeden başımı sallarım.

Yeni i im bir görev ve tek bir sonuçla ba lamı tı, ama şimdi tamamen farklı bir şeye dönüştü.

"Daha önce hiç bir ilişkiye ba lanmamı tım. Ama sen en içten sırrını benimle payla tıktan sonra, hayatımı seninle paylaşmak istiyorum —tamamen. Her ini  ve çıkış, her deneme ve zafer, her günün her lanet milisaniyesi. Sen benim daireme aitsin." Bana açılması onun için büyük bir adım gibi görünüyor. Bizim için.

Keşke ona karşı tamamen dürüst olabilsem.

"Benimle yaşamayı seversen, bu daha uzun vadeli, kalıcı bir şey olur mu sence?" diye soruyor.

Dairemi, ni anımı, evlili imi feda etmemi mi kast ediyor... Tam olarak neyi?

Hay sı ayım. Birlikte i e limuzinle gitmek ve seks, hadi oradan. Bu çok önemli bir şey.

"Hala d n geceki  araptan sarhoş musun?" Onu savu turuyorum, içimdeki gerginlikle, ve beni tutan kollarını indirirken ona bakmak için dönüyorum.

Kafasını sallar, yanımdan hızla geçer ve  a kınlıkla açılmış a zıma bir öpücük kondurur. "Sadece bunun uzun vadede nasıl olacağını d   n, bebeğim," der, banyoya girerken kendine güvenle aletini avuçlar. "Artık  eneni yerden kaldıracaklırsın, yoksa bu kadar açıkken sinekleri yakalayacaksın."

Sinekleri yakalamak mı? Ben duyguları yakaladım, büyük duyguları, a k gibi.

Nathan Hart bizi kalıcı hale getirmek istiyor, bu ne anlama geliyorsa.

Bu benim için iki şekilde sonuçlanabilir. Başlangıçta gerçek niyetimi saklarsam, her şey yolunda gidecek, saklamazsam Julie ona söyleyebilir ve bu devasa bir felaketle sonuçlanabilir.

Düşün bunu, dedi.

Kahretsin, başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Masamda oturmuş, Nathan'ın dava dosyalarını arşivliyorum ve hiç olmadığım kadar mutluyum.

Nathan'ın yanına taşınmak inanılmaz bir deneyim oldu ve artık kalıcı olmak bana o kadar da korkutucu gelmiyor. Taşınalı bir aydan fazla oldu ve her geçen gün ona daha da aşık oluyorum.

Hiç "seni seviyorum" demedim. O da bana demedi, ama bence seviyor.

Dün annesi yarın akşam yemeğe davet etmek için aradığında, onu daha önce hiç böyle görmediğini söyledi. Aslında, gözlerinde aşka benzeyen kalpler olduğunu söyledi, bu da onun şakacı bir şekilde telefonu kapatmasına neden oldu, ama sonra hemen geri aradı ve sinyalinin kesildiğini söyleyerek yalan söyledi.

Bu anıyı hatırlayarak kendi kendime gülümseyerek, bütün sabah kafamda dönüp duran The Beach Boys'un "God Only Knows" şarkısını mırıldanıyorum.

Tıpkı Nathan gibi, bu ritim de bağımlılık yapıyor.

Telefonumdan gelen bir ses, gelen kutuma yeni e-postalar geldiğini bildiriyor ve ben dik oturuyorum, Julie'nin adını cep telefonumun ekranında gördüğümde boğazımda aniden bir düğüm oluşuyor.

Onunla en son konuşalı aylar oldu, çünkü Nathan'la birlikte olmaya karar verdikten sonra, Max'in Julie'nin onu nasıl aldattığını anlatması ve Julie'nin bana hiçbir şey göndermediği gerçeği de eklenince, onun somut bir şeyleri olduğu konusunda yalan söylediğini anladım. Kararım kesindi ve nihaidi; Daniel bu işin içinde değildi. Kevin Taylor hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışırken, yine başarısız oldum.

Özel dedektif tutmak en iyi seçenek olacak gibi görünüyor, ama henüz aday listemi daraltamadım.

Parmaklarım ekran üzerinde hızla hareket ediyor, e-postasını ve ardından eki açıyorum.

Ekranıma bakıp kelimeleri tekrar okudum.

Sonra bir kez daha.

Ve bir kez daha, anladığımdan emin olmak için, ama gördüklerime inanamıyorum.

Yazdır düğmesine basıyorum, sonra kimse görmeden yazıcıya koşuyorum.

Masama dönerken, titrek ellerimde kağıt sallanıyor ve onu tekrar okuyorum.

Kaza Raporu Özeti Dava Numarası: 10CR07354

Hava Koşulları: Açık bir gece, olumsuz hava koşulları yok. Yol

Koşulları: Kuru, görünür bir tehlike veya engel yok.

Kaza Türü: İki aracın çarpışması sonucu ölümler.

Bulguların Özeti: Saat 23:00 sularında, Cabrillo Otoyolu'nda Araç 1 (Toyota Corolla) ile Araç 2 (Ford F150) arasında bir çarpışma meydana geldi. Hava koşulları açıktı ve yol koşulları kuruydu, yolda görünür yağ sızıntısı, enkaz veya tehlike yoktu.

İlk soruşturma sonucunda, Kevin Taylor'ın kullandığı Araç 2'nin yüksek hızda ve düzensiz bir şekilde seyrederek Araç 1'in şeridine geçmesi ve kafa kafaya çarpışmaya neden olduğu tespit edildi. Çarpışmanın şiddetiyle Araç 1'de üç kişi hayatını kaybetti: Robert Donovan, Emily Donovan ve Riley Donovan olay yerinde öldükleri ilan edildi. Araç 1'in bir başka yolcusu yaralandı ancak kazadan sağ kurtuldu.

Araç 2'nin sürücüsü yaralanmadı, ancak alkollü olduğu izlenimi verdi ve ön bulgular, alkol ve aşırı hızın kazaya neden olmuş olabileceğini gösteriyor. Sürücünün davranışının kesin nedenini doğrulamak için daha ayrıntılı bir analiz yapılması öneriliyor.

Tanık ifadeleri bulunmamakla birlikte, lastik izleri ve araç konumları , , , , 2'n , , , , kazadan doğrudan

kazadan doğrudan sorumluydu. Kazaya katkıda bulunan herhangi bir dış faktör bulunamadı.

Sonuç: Kaza, Araç 2'nin sürücüsünün dikkatsiz veya ihmalkar davranışları nedeniyle üç kişinin ölümüne ve hayatta kalan yolcunun ağır yaralanmasına neden olmuştur. Kanıtlar, hız ve/veya alkollü olmasının etkisiyle yaptığı hareketlerin doğrudan ölümcül kazaya yol açan Araç 2'nin sürücüsünün açık bir sorumluluğuna işaret etmektedir. Sürücünün alkol/uyuşturucu kullanımıyla ilgili soruşturma devam etmektedir ve buna göre suçlamada bulunulabilir.

Bu gerçek mi?

Bu, ailemin dava dosyasında yer alan kaza raporuyla aynı değil.

Elimi ağzıma götürerek şaşkınlığımı gizlerim ve yavaşça başımı sallarım. Nefesim kendiliğinden hızlanırken ciğerlerim sıkışır.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye kimseye özel olarak söylemiyorum. "Gitmem gerek."

Joseph koltuğundan fırlar ve bir anda yanımda belirir. "Nathan'ı aramamı ister misin?"

"Hayır," diye ters bir şekilde cevap veriyorum, Joseph'in şaşkınlıkla geri çekilmesine neden olmak istemedim. "Üzgünüm, ona kendimi iyi hissetmediğimi ve yarın ya da belki ertesi gün görüşeceğimizi söyler misin?" Düşüncelerimi toparlamak için zamana ve alana ihtiyacım var. "Sanırım grip oluyorum ve Nathan'dan uzak durmalıyım. Önümüzdeki hafta mahkemede ve büyük bir davanın ortasında. İhtiyacı olan son şey benim hastalığımla bulaşmak," diye yalan söylüyorum.

"O zaman sana taksi çağırمامı ister misin?" Aniden ortaya çıkan gizemli hastalığım karşısında sesi anında endişeyle doldu.

Bu gizemli bir şey değil. Sadece buradan gitmem gerekiyor.

"Hayır, teşekkürler," diyorum, sersemlemiş bir halde çantamı yerden kaldırıyorum. "Birkaç gün sonra görüşürüz. Yatmam lazım." Zoraki bir gülümseme takınıp kaza raporunu çantama tıktırıyorum.

Hayatımın çok iyi gittiğini biliyordum. Eninde sonunda bir şeyler ters gidecekti.

Nathan'ın kollarında bir ay boyunca mutluluk dolu günler geçirdim ve şimdi, bu bilgiyi kullanmaya karar verirsem, elde edebileceğim tek şey bu olabilir.

Onun ayarladığı randevular, çiftlikte geçirdiğimiz günler, kanepede geçirdiğimiz tembel akşamlar; hatta benimle *Harry Potter*'ı bile izledi. Ailesini çok seviyorum. Onu çok seviyorum.

Daha da ötesi, onu seviyorum.

Artık kesin olarak biliyorum, ama bu bilgiyle ne yapacağım?

Bunu kim örtbas etti?

Sonuçta babası da bu işe karışmış

miydi? Öyleyse, bu durumda biz

ne yapacağız?

Kaçınılmaz olan... Biliyordum... ailemle bağlantılı bir adama aşık olmak aptallıktı ve şimdi sonunda bununla yüzleşmem gerektiğini düşünüyorum.

Zaten karmaşık olan hayatım daha da karmaşık hale geldi.

Asansöre doğru koşarken, kimseyi görmemek ve kimseyle konuşmamak için başımı eğik tutuyorum ve çağrı düğmesine basarken Joseph'e hızlıca veda ediyorum, sonra asansörün gelmesini bekliyorum.

"Hadi, hadi," diye mırıldanarak sabırsızlıkla düğmeye tekrar bastım.

Ofis, sanki tüm ağırlığıyla göğsüme oturmuş ve beni boğmaya çalışıyormuş gibi geliyor.

Sonunda asansör geldi ve içeri girdiğimde, kapılar kapanır kapanmaz yıkıldım ve buradan bir an önce çıkmak için zemin kat düğmesine bastım.

Midem düğüm düğüm olmuş, yanaklarımdan akan bitmek bilmeyen gözyaşlarını siliyorum.

"Bunun olmaması gerekiyordu. Bu gerçek olamaz." Çantamdan raporu çıkarır ve bulanık kelimelere bakarım.

Hava koşulları açıktı. Yol

koşulları kuruydu.

Görünürde yağ

sızıntısı yoktu.

Enkaz yok.

Yolda herhangi bir tehlike yoktu.

Alkol.

Aşırı hız.

Tüm kelimeler tek bir büyük alfabetik karmaşaya

dönüşüyor. Bu gerçek rapor mu?

Diğeri sahte miydi?

Julie bunu nereden buldu?

O güvenilmez biri. Bir sahtekar. Max, Nathan, hepsi bana öyle söyledi. bana söylediler.

Bana gösterdi bile. Hart Law'un itibarını zedelemek için yayınladığı uydurma makaleler. Hepsini okudum ve kendi gözlerimle gördüğüm ve Hart Law hakkında bildiğim her şey yasal ve burada çalışmaya başlamadan önce bildiğimi sandığım her şeye aykırı.

Nathan ve kardeşleri dürüst insanlar; ama babasını hiç tanımadım, o zaman onun da dürüst olduğundan nasıl emin olabilirim? Belki onu çok çabuk yargıladım.

Şimdi neye ve kime inanacağımı, gerçeği kurgudan nasıl ayıracağımı bilemiyorum.

Elimi karnıma koyuyorum, öğle yemeğimi kusacakmışım gibi hissediyorum ve mide bulantısını durdurmak için derin bir nefes alıyorum.

Kararın ağırlığı ciğerlerimi sıkıştırıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

Görevim her zaman netti: her şeyden önce aileme sadakat. Ama şimdi o var.

Benim Nathan'ım.

Sevdiğim adam.

"Bizi kalıcı yapalım" derken benimle evlenmek istediğini kastettiğini düşündüğüm adam.

Benim istediğim de bu.

Hâlâ istiyorum.

Kız kardeşimin doğum günü gecesi kollarında ağlamama izin veren ve aileme olan sorumluluklarımın ötesinde bir aşka inanmamı sağlayan adamla evlenmek istiyorum, ama şimdi, nedense, bu doğru gelmiyor.

Bu yeni bilgiyi görmezden gelirim, aileme sırtımı dönmüş olacağım ve bu kaza raporunu ifşa edersem, o beni asla affetmeyecek ve onu kaybedeceğim, ve yine yalnız kalacağım.

Kolay bir yol yok.

Hepsini seviyorum ve herkes için en iyisini istiyorum, ama hangi seçimi yaparsam yapayım, birini ihanet etmiş olacağım.

Ne yapmalıyım?

Asansörden çıkıp fuayeye doğru koşuyorum, birine rastlamam ihtimaline karşı ağladığımın izlerini silmek için yüzümü elimin tersiyle siliniyorum.

"Sadece birkaç güne ihtiyacım var," diye kendi kendime fısıldıyorum ve binadan dışarı çıkarken derin bir nefes alıyorum.

Korku, ciğerlerime temiz hava çekmeye çalışırken beni sıkı bir palto gibi sarıyor, ama bu sadece boğuluyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor.

Düşünmek için bir yere ihtiyacım var, gürültüden uzak, kendi düşüncelerimi duyabileceğim bir yere, böylece cevabımı bulabileyim.
Ya cevap yoksa?

40

NATHAN

BEN

Bugün nasılsın bebeğim? x

ARIANNA

Aynı sayılır. x

BEN

Ne zaman eve geliyorsun? x

ARIANNA

Sümüğüm geçince. Sana da bulaşmasını istemiyorum, bu hafta ve gelecek hafta boyunca mahkemedesin ve işin önemli.

ME

Beni ve sağlığını bu kadar önemsemeni seviyorum, ama seni evime ve yatağıma geri istiyorum. x

ARIANNA

Birkaç gün içinde daha iyi olacağım sanırım. x

BEN

Seni ziyarete gelmeme izin ver. Lütfen? x

ARIANNA

Sana söyledim, karantinadayım. x

BEN

Eğer bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, seni mutlu edecek yüzlerce yol bulabilirim. *göz kırpan yüz emoji* x

ARIANNA

Eminim yapabilirsin. Dün gönderdiğin çiçekler için teşekkürler. Çok güzeller. x

BEN

Sen kadar güzel değiller. Mahkemeye geri dönmem gerekiyor, kararlar verildi. x

Bir sonraki cümlemi düşünüyorum, ona ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum, ama bunun aptalca bir hareket olduğunu biliyorum. Bunu söylerken gözlerine bakmak istiyorum, böylece ne kadar ciddi olduğumu anlasın.

Birbirimize bu sözleri söylemedik, ama onun beni sevdiğini biliyorum. Bunu hissediyorum, parmak uçlarıyla tenime her dokunduğunda bana sevgisini aktardığını hissediyorum.

Ve bana sanki ben onun tüm dünyasıymışım gibi bakması inanılmaz bir his.

O beni seviyor, ben de onu seviyorum, bu kadar basit.

ARIANNA

İyi şanslar, ama başaracağını biliyorum. x

BEN

Her zaman kazanan sensin. Sonra konuşuruz. x

Mesajlaşma uygulamasını kapatıp cep telefonumu kapatıyorum, sonra boynumu uzatıyorum, gerginlik açıkça hissediliyor. Arianna geçen gün ofisten ayrılıp Joseph'e hasta olduğunu söyleyen bir mesaj bıraktığından beri kaslarım ağrıyor.

O zamandan beri tek yaptığım, her saat, her dakika onun için endişelenmek.

Sessiz. Çok sessiz. Neredeyse mesafeli. Bu ona hiç yakışmıyor çünkü her şeyi benimle paylaşır, hatta saçlarının hacmini artırmak için denediği şampuan markasını bile.

Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum, ama onu mutlu ediyordu, ama son birkaç gündür ortalarda yok. Hasta olduğunu biliyorum, ama

mesajlarımı neredeyse hiç cevap vermiyor, aradığımda telefonu açmıyor, boğazının çok ağrıdığını ve konuşamayacağını söylüyor.

Siktir et. Ne kadar hasta olduğu umurumda değil, bugün itibariyle davam sona eriyor ve eğer hastalanırsam, önümüzdeki haftayı onun küçük dairesinde birbirimizin kollarında geçirebiliriz.

Karar verildi.

Davayı kazandığım ve mahkemeden çıktığım anda onu ziyaret edeceğim.

Birkaç saat sonra onu göreceğimi bilmek kalbimi hızlandırıyor ve şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum.

O zaman ona gerçek hislerimi söyleyeceğim.

Aşkın bu kadar güzel olabileceğini hiç bilmiyordum. Hazır ol bebeğim, senin için geliyorum.

Öğleden sonra mahkemede kazandığım davanın ardından Jenkins'e beni daireme bırakmasını söyledim. Orada rekor hızda duş aldım, üstümü değiştirdim ve arabayla eczaneye gidip Arianna için grip ilacı ve boğaz pastilleri aldım.

Neye ihtiyacı olduğunu kim bilir, ama her şeyden birer tane aldım. Kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olacak her şeyi.

Buraya gelirken şehir merkezinde trafiğe takıldığımda, erken eve gitmek isteyenler yüzünden sinirlenip çok fazla küfür etmiş olabilirim. Yoğun saatlerdeki trafiği gerçekten nefret ediyorum.

Çiftlikte yaşamak huzurlu görünüyor ve annemin yıllar önce burayı neden satın aldığını anlayabiliyorum. Akıllıca bir hareketti; ama ne yazık ki babamla en iyi hayatı yaşamıyor ve altın yıllarını tek başına geçirmeye başlıyor.

Kardeşlerimle dün babamı ziyaret ettik ve iki haftadır ilk kez gördüğümde hayatımın şokunu yaşadım. Sağlığı aniden kötüleşti, ama semptomlarını hafifletmek için doğru ilaca başladıktan sonra bir süre stabil kaldı ve annemin, babamın son birkaç haftadır iyi olmadığını söylediğinde ona inanmak istemedim, ama haklıydı. Hareket kabiliyeti azaldı, daha huzursuz hale geldi, doktor buna distoni dedi ve dün konuşmakta ve sohbet etmekte zorlandı, bu da Cole'u üzdü.

Babamın sağlığının kötüleşmesi, en genç olan babam için en zor olanıydı ve hepimizin aynı Parkinson hastalığı ve demans genine sahip olup olmadığını belirlemek için test yaptırmamızı sağlayan da oydu. Bir yanım meraklıydı, diğer yanım ise karanlıkta kalmaktan oldukça memnundu. Babamın sağlığının kötüleşmesini izlemek herkes için acı vericiydi.

Neyse ki, hiç kimse bu hastalığı miras almadı ve annemize söylediğimizde, olumlu haberi duyunca rahatlayarak gözyaşlarına boğuldu. Son zamanlarda ailemizde pek görülmeyen bir şeydi bu.

Planladığımdan çok daha geç, sonunda Arianna'nın apartmanının önüne geldim, Bentley Continental'ımın güçlü motor sesi sessiz geceyi yırttı. Kalbim heyecandan çarpıyordu, onu günlerdir görmemiştim ve ayrıldığımız her saniye sonsuzluk gibi gelmişti. Motoru durdururken dudaklarım gülümsedi. Onu ne kadar özlediğimi bilmiyordu.

Ona sürpriz yapmak için, benim evimde sakladığı yedek anahtarı kullanarak sessizce dairesine giriyorum ve uyuyorsa onu uyandırmamak için kapıyı nazikçe kapatıyorum. Akan suyun yumuşak sesi yüzüme bir gülümseme getiriyor — bu, duşta olduğu ve belki, sadece belki, kendini daha iyi hissetmeye başladığı anlamına geliyor.

Onu rahat bırakmaya karar verip oturma odasına geçtim ve onu beklemek için yerleştim.

Kahve masası ve yer, kağıt yığınları, dosyalar, notlar ve evraklarla kaplıydı. İşini eve kadar getirmesine sinirlenerek içimden homurdandım.

Kanepeye oturup, tanımadığım bir dava numarasının yazılı olduğu bir kağıt parçası alıyorum. Fotoğraflı etiketi gözlerimle tararken, avukatı görüyor ve adını okuyorum. "Daniel Hart."

Ne arıyor bu kadın?

Cevabı bulmak için kafamı yoruyorum, onun yazdırdığı düzinelerce fotoğraf ve evrakı gözden geçiriyorum, dosyanın tarihini okuyorum ve bunun on dört yıl önceki bir dava olduğunu hesaplıyorum.

Bir yığın kağıt masadan düşer, yere dağılır ve altında soru listesi gibi görünen kırmızı karalamalar olan babamın, benim ve kardeşlerimin fotoğrafını görünce nefesim kesilir.

Burada bir şeyler tutarsız.

Bu benim davamla ilgili bir araştırma değil. Bu, onun kendi başına üzerinde çalıştığı bir şey.

Fotoğrafın altındaki soru listesini okudum ve okuduklarıma şaşırdım.

Avukatın sanığın ailesiyle bağlantısı var mıydı? Kilit

tanıklar rüşvet mi aldı yoksa tehdit mi edildi?

Kanıtları kim ele aldı ve kanıtlarla oynanmış olabilir mi? Sigorta

şirketi gerçeği örtbas etmekte rol oynadı mı?

Daniel Hart veya Hart Law hakkında geçmişte herhangi bir şikayet veya soruşturma var mıydı?

Hart Hukuk Bürosu başka şüpheli davalara karışmış mıydı?

Kevin Taylor, Daniel Hart'a onu serbest bırakması için rüşvet mi ödedi?

Bir anlaşma mı yapıldı?

Yargıcın şüpheli kararları geçmişi var mıydı?

Karardan başka kimler faydalanmış olabilir?

Kaza raporu uydurma mıydı? Öyleyse, ne kadar para aldılar? Kaza sırasında orada kimler çalışıyordu?

"Ne oluyor lan?" Daha fazla fotoğraf ve karalanmış notları incelerken midemde bir öfke yükseliyor ve volkan gibi patlıyor, ta ki neredeyse aynı görünen iki kaza raporuna rastlayana kadar. Raporlar birbiriyle çelişiyor, ancak birinin sahte olduğunu, kağıdın devlet tarafından basılmamış olmasından hemen anlayabiliyorum, çünkü kağıdın dokusu farklı ve filigran yanlış yerde.

"Üç kişi öldü. Bay Robert Donovan, Bayan Emily Donovan ve Bayan Riley Donovan." İsimlerini yüksek sesle okudum.

Bu, ailesini öldüren kazanın kanıtı.

Bu da, babamın, onun öldürdüğünü söylediği adamı savunduğu anlamına geliyor.

Başından beri planı bu muydu? Babamı rüşvet ve hileyle suçlamak mı?

Babam tanıdığım en dürüst ve namuslu insandır ve asla böyle bir şey yapmaz.

Çenemi sıkıp, kalbimi delen e-postayı okurken içimde kopan fırtınayı kontrol etmek için yavaşça nefes veriyorum.

Satırları taradım, odak noktam artık keskin bir bıçak gibiydi ve iki hain arasındaki konuşmanın her kelimesine kilitlendim. Julie Hanson, Arianna'ya aradığı kanıt bulduğunu ve ailesinin trafik kazası raporunun tahrif edildiğini ve babamın bunu değiştirmesi için araştırmacıya para ödediğini düşündüğünü bildiriyordu.

"Orospu çocuğu," dişlerimin arasından sıkarak söylüyorum ve Arianna ile tanıştığımdan beri hissettiğim tüm mutlu duygular rüzgarda bir hayalet gibi yok oluyor.

Telefonumu kot pantolonumun cebinden çıkarırken, kanım damarlarımdan hızla akıyor, ama meditasyon yapan bir keşiş kadar sakin kalarak önümdeki her şeyi fotoğraflıyorum. Arianna'nın teorilerinden adli tıp raporlarına ve çeşitli magazin dergilerinde çalışan gazetecilerin isim ve numaralarının listelerine

, arşivimizden aldığı dava dosyaları.

Arianna'nın boğazı ağrımıyor ya da virüs kapmış değil; o bir hain ve aylardır arkamdan benim ölümümü planlıyor, asıl amacı ise ailemi ve yıllarca inşa ettiğimiz her şeyi mahvetmek.

Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim.

Onun ihaneti babamın saygın ismine zarar vermeyecek.

Büyük bir hayal kırıklığı beni sarıyor.

Kaynakından direkt olarak tatlı zehri yudumluyordum ve yatağımda bir yılanla yatıyordum.

Ona güvenebileceğime ve onun doğru kişi olduğuna inandığım için kendimden hayal kırıklığı duyuyorum.

Başından beri önümde duran şeyi göremeyecek kadar kör olduğum için: bir hain. Beni kullandı. Öldürücü kıvrımları ve baştan çıkarıcı dudaklarıyla beni kandırdı.

Her şey yalandı.

Beni oynadı. Bu da demek oluyor ki, en başından beri beni hak etmemişti.

Etrafıma sert bir bakış attım, tüm boyumu kullanarak uzandım ve sanki hiç burada olmamışım gibi ayrıldım.

Fark edilmeden kalmak için ön kapıyı olabildiğince sessizce kapatıyorum, acı duymadan kararlı adımlarla arabama doğru yürüyorum ve içine atlıyorum.

Yüzüm ifadesiz ve stoik. Öfke ya da üzüntü hissetmiyorum.

Kalp kırıklığı mı? Hayır, o da değil. Bu benim uyanışım çünkü onun sadakatsizliği, onun benim için yaratılmadığını kanıtlıyor.

O beni kaybetti. Ben onu kaybetmedim.

Geçen gün duştan çıktığımda, Nathan'ın dairemde olduğu gibi garip bir hisse kapıldım. Sanki onun kokusu havayı doldurmuş gibi, tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum.

Onu özlüyorum, belki de bu yüzden hayal görüyorum.

Hâlâ onu aramaya cesaret edemiyorum. Sağlık açısından hiçbir sorunum yokken hasta olduğumu söylemek kendimi çok kötü hissettiriyor.

Ailem için çok üzülüyorum, evet, ama onun dışında sağlığım yerinde.

Suçluluk duygusu devam ediyor — ona kim olduğum hakkında gerçeği söylemeliydim ve yakında işe dönmezsem, şüphelenmeye başlayacak.

Yine de, suçluluk duygum artık farklı. Sadece aldatma değil, ortaya çıkardıklarımla ilgili.

Ailemin ölümleriyle ilgili her kanıtı bir kez daha inceledim, her şeyi iki, üç, bazen daha fazla kez okudum. Acil bir durum olarak bana yardım etmeyi kabul eden ve yorulmadan, sadece benim davamla ilgilenen bir özel dedektif tuttum. Bu, birikimlerimin bir kısmına mal oldu ama umurumda değil. Buna değdi.

Ve şimdi, nihayet bütün resmi görebiliyorum. Kimin yalan söylediğini, kimin doğruyu söylediğini biliyorum. İçimi rahatlık kaplıyor. Her şey mantıklı geliyor.

Belki de istediğim sonuç bu değildi, ama gerçekleri kabul etmeyi öğrenmem gerekiyor.

Ama önce Nathan'a kim olduğumu söylemeliyim. Onunla bir gelecek istiyorsam, dürüst olmalıyım. Artık kim olduğumu saklayamam.

Kalbim çarparken, sehpadan telefonumu alıyorum. Parmaklarım ekranın üzerinde uçarken, ona mesaj yazıyorum, her dokunuşumda aciliyet hissediyorum.

BEN

■

Yarın işe geri dönüyorum. x

NATHAN

■

Tamam.

BEN

Yarın görüşürüz. x

NATHAN

Sabırsızlıkla bekliyorum.

Öpücük yok mu? Garip, mesajlarının sonuna hep öpücük eklerdi.

BEN

Her şey yolunda mı? x

NATHAN

Hiç bu kadar iyi olmamıştı.

BEN

Bu akşam eve gelebilirim. Artık burnum akıyor. x

NATHAN

Arkadaşlarla akşam yemeğinde buluşacağım. Yarın görüşürüz.

Arkadaşlar mı? Ne arkadaşları? Ve akşam yemeği? Nathan, elindeki tüm zamanını çalışarak geçirir. Asla arkadaşlarıyla dışarı çıkmaz. Kardeşleriyle mi? Evet, ve benimle, ama asla arkadaşlarıyla.

BEN

Seninle gelebilirim. x

NATHAN

İş yemeği.

BEN

Tamam. x

Cevap yok.

Hay aksi. Huysuz Bay geri dönmüş.

İşte bu yüzden işe dönmem gerekiyor.

Oradayken onu kontrol altında tutuyorum ve başa çıkması çok daha kolay oluyor.

Joseph beni "insan sakinleştirici" olarak tanımladı.

Yarın herkesi tekrar göreceğim için çok heyecanlıyım, özellikle de Nathan'ı. Onu özledim, huysuzluğuyla birlikte her şeyini.

Ve Hart Law'da işe girme nedenimi ve neden şüphelerim olduğunu açıkladığımda beni anlayacağından eminim.

Eminim anlayacaktır.

O mantıklı bir adam.

Benim adamım.

Sevdiğim adam.

Keşke yarın olsaydı.

O zaman ona, aileme yapılan haksızlığın sorumlusunun babası ya da Kevin Taylor olmadığını söyleyebilirim. Ve Julie hakkında başından beri haklı olduklarını. O sahtekar.

"Günaydın Joseph." Kahvemî masamın üzerine koydum.

"Günaydın güzelim," diye cevapladı, bilgisayar ekranından başını kaldırmadan. "Doğruca toplantı odasına gitmelisin, patronların emri." Kapalı kapıyı işaret etti ve alaycı bir selam verdi. "Daha iyi misin?" Bana bakarak gülümsedi ve ben rahat bir nefes aldım.

"Evet, çok daha iyiyim, teşekkürler," diye cevap verdim.

İşimi seviyorum ve Nathan'ı tekrar göreceğim için heyecanlıyım. Onu çok özledim.

Nerede olmam gerektiğini biliyorum: burada, onunla birlikte. Onun dairesinde. Her yerde.

Bugün güzel bir gün olacak. En azından öyle umuyorum. Umarım bana inanır.

Aşk her şeyi yener, değil mi? Öyle olmak zorunda.

Parmağıyla havada görünmez bir çizgi çizip, onu yukarı aşağı hareket ettirerek koyu mor elbiseme işaret eden Joseph, "Bu renk sana çok yakışıyor, gözlerinin rengini ortaya çıkarıyor," diyor. *P harfîni* vurgulu söylüyor. "Gitsen iyi olur, yirmi dakikadır seni bekliyorlar."

"Onlar mı? Kim onlar?" Ve neden bugün ofisteki herkes benden önce gelmiş? Açıkça yeteneğimi kaybediyorum.

"Dördü. Ne olduğunu bilmiyorum, ama önemli bir şey gibi görünüyor. Ben geldiğimden beri birbirleriyle neredeyse hiç konuşmadılar." Joseph çalan telefonu kaldırır. "Günaydın, Hart Hukuk Bürosu. Joseph konuşuyor, aramayı nereye yönlendireyim?"

Bugün neler oluyor acaba? Belki de büyük bir dava geliyor ve biz de fırtınaya hazırlanıyoruz.

Dizüstü bilgisayarımın fişini çekip masamdan kaldırıyorum ve toplantı odasına doğru yol alıyorum, kapıyı açarken kendi kendime mırıldanıyorum.

Soğuk odaya girdiğimde şarkı söylemem kesiliyor. Ortam o kadar gergin ki bıçakla kesilebilir.

Max, Eli ve Cole masanın etrafında otururken, Nathan pencerenin yanında durmuş aşağıdaki sabah trafiğini izliyor.

O... Bilemiyorum, tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Kızgın mı? Üzgün mü? Onu anlayamıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum ve masanın etrafına oturmak için bir sandalye çekiyorum. Max, Eli ve Cole sessiz kalıyor ve koltuklarında rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorlar.

Gözlerimi kaldırıp Nathan'ın çenesinin gerildiğini görüyorum, ama hemen konuşmuyor.

"Kötü bir şey mi?" diye soruyorum, söylenmemiş sözlerin ağırlığıyla hava gittikçe gerginleşirken artık gerçekten endişeleniyorum.

Nathan cevap vermeden önce keskin bir nefes verir. "Siz söyleyin, hangisi daha kötü? İstihdam ettiğin birinin en başından beri sana ve ailine karşı komplo kurduğunu öğrenmek mi? Ya da belki de ailenin en büyük oğlunun içki içtiği barı kasten bulup, güvenini kazanmak için onu baştan çıkardığı ve sonra da işini mahvetmeye çalıştığı gerçeği mi? Ya da belki de kendi ailesiyle ilgili bir davanın arşiv kayıtlarını çalmak... Bu senin kitabında 'kötü' olarak nitelendirilebilir mi?"

Olamaz. Bu olamaz.

"Ama belki de," diye devam ediyor, yavaşça dönerek, sesini hiç duymadığım kadar sakın ve kontrollü bir şekilde, "en kötüsü, bu çalışanın, yıllardır Hart Law'ın itibarını zedelemek için elinden geleni yapan bir kadından aldığı iç bilgileri (yanlış bilgileri de eklemeliyim) kullanarak, suçlu olduğuna inandığı bir müvekkilini rüşvetle beraat ettirdiğini düşündüğü bir adamı devirmeye çalıştığını keşfetmektir."

Onun beni ihanet edeceğime inanması, en son istediğim şey.

Başlangıçta niyetim bu olabilir, ama ona aşık olacağımı hiç beklemiyordum.

Şimdi, bir şeyi kesin olarak biliyorum: Onu asla ihanet edemem.

"Nathan." Son birkaç gün içinde keşfettiğim her şeyi açıklamak için can atıyorum, bu yüzden onun adı ağzımdan bir anda çıkıyor. "Lütfen..." diye yalvarıyorum.

Elini kaldırarak beni durdurur. "Bırak da bitireyim." Ceketinin düğmelerini açar ve masanın başına oturur. Sanki benden milyonlarca kilometre uzakta ve duvardaki saatin her tik takında elimden kayıp gidiyormuş gibi hissediyorum.

Gözlerim çılgınca dolaşıyor, odadaki kardeşlerinden yardım arıyor, ama panik içinde titrerken onların heykel gibi hareketsiz kaldıklarını biliyorum.

"Siz," diye başlıyor Nathan, sandalyesine yaslanarak, "Bayan Donovan, beni, ailemi ve daha da önemlisi babamı ihanet etmeyi planlıyordunuz. Hart Law'da biz yasalara uyarız. Bu" — en yakınımnda oturan Cole'a bir kağıt parçası uzatıyor, Cole da onu önümdeki masaya koyuyor — "kaza raporu. Gerçek olan. Julie Hanson'ın uydurduğu değil. Filigranın konumundan ve devlet tarafından basılmış kağıtta olduğundan anlaşılıyor." Çok rahat, çok kontrollü ve koltuğunun kol dayanağını sıkıca tutuyor. İçindeki fırtınayı yatıştırmak için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum.

Ben araya giriyorum. "Bunları biliyorum Nathan, lütfen bırak da..."

Beni keser. "Bir kaza rekonstrüksiyon uzmanı, raporun fiziksel kanıtlarla uyuşup uyuşmadığını analiz etti ve eminim bunu duyunca üzüleceksin, çünkü ailemi mahvetmek ve babamın itibarını zedelemekten başka bir şey istemezdin, ama uzman Julie'nin raporunun sahte olduğunu doğruladı. Bize zarar vermek için sana tuzak kurdu ve sen onun yalan ağına düştün."

Julie'nin başından beri bana yalan söylediğini anladım. Raporu gerçek raporla karşılaştırdım ve tuttuğum özel dedektif de raporun sahte olduğunu doğruladı. Kendi amacına, yani intikamına hizmet etmek için gerçeği çarpıtarak kaza raporunu uydurdu. Tüm bunlar, Max'in arabasına ve evine verdiği hasar için polise şikayette bulunması sonucu işini kaybetmesi yüzünden oldu. Geriye dönüp bakınca, her şey çok açıktı.

Bir de eski patronumla olan bağlantısı vardı; o adama bir kobay faresini emanet etmeyeceğim, mahkemede beni savunmasını bekleyemem. Başından beri bunu fark etmeliydim. Rolünü iyi oynadı, dostça davrandı, beni tanımak için can attı, ama ailem ve Daniel Hart'ın onların ölümünden sorumlu olduğunu düşündüğüm adamı nasıl savunduğunu öğrendiği anda bir şey değişti. Bana yapıştı, beni içmeye çıkardı, benim tarafımda gibi göründü.

O zaman bana Hart ailesini alt etmeme yardım edebileceğini söyledi. İntikam alabileceğimizi söyledi. Ama bu benim intikamım değildi, onunkidi. Beni Hart Hukuk'ta işe girmeye ikna etti. Beni kullandı. Ve ben de aptal gibi buna izin verdim. Çünkü ben de bunu istiyordum.

Nathan'ın bakışları keskinleşir, gözünü kırpmadan bana sabitler. "Bana gelseydin, başından beri bana dürüst olsaydın,

davayı araştırırdım. Ve sana bunu gösterirdim." Cole bana başka bir kağıt parçası uzatır.

Arşiv dosyasındaki sansürlenmiş mektuba benziyor. Ancak bu sefer kelimeleri gizleyen siyah çizgiler yok, çünkü bu orijinal belge, arşivlenmiş dava dosyasında olduğu gibi fotokopi değil.

İlk birkaç satırı okuduğumda, sanki biri ciğerlerimdeki tüm havayı sıkıp çıkarmış gibi göğsüm sıkışır, cehennem ateşi gibi yanar ve kalbim parçalanır, gözyaşlarım elbisenin yakasını ıslatır.

"Orada bulacağınız şey, Bayan Donovan, Kevin Taylor'ın babama yazdığı, sizin koruyucu aileye yerleştirilmenizi sağlayan fonu onaylayan bir mektup. Ama bu koruyucu aile değildi. Jean O'Neill sıradan bir koruyucu aile değildi, Kevin Taylor'ın sizi 21 yaşına kadar bakması için özel olarak istihdam ettiği, yüksek nitelikli bir çocuk gelişimi uzmanıydı. Jean'in ölümü talihsiz bir zamandı, çünkü Kevin'a, bakımınızın başlangıcında belirlenen süreden sonra da size bakacağına dair söz vermişti, çünkü sizi kendi çocuğu gibi seviyordu. Eski mahallenizi ziyaret ettim ve etrafta sorular sordum. Hiçbir şeyden mahrum kalmamışsınız. Giysilerin, kitapların, ilk araban. Hepsi Kevin tarafından sağlandı." Sesi sakın, sözleriyle beni şok etmeye devam ediyor. "O mektuptan da göreceğin gibi, babam sen yeterince büyüdüğünde sana kişisel olarak bir iş teklif etmeyi planlamıştı. Ancak, kararlılığın ve azmin, o fırsatı bulamadan kendi başına bir iş bulmanı sağladı, çünkü hukuk sisteminde çalışarak, bir şekilde var olmayan kayıtlara erişebileceğine inanıyordun. Kimse senden bir şey saklamadı. Ailenin talihsiz ölümlerinde rüşvet, gasp veya hile yoktu. Babam ve Kevin, senin başarılı olmanı ve bakım sisteminin boşluklarında kaybolmammanı istiyorlardı. Yıllarca ailenin katili olduğuna inandığın Kevin, suçlu olmadığı için beraat etti. Bu bir kazaydı. Kaza, ihmal veya kötü niyetle değil, yoğun sis, yolda yağ ve o gece babanın önerilen hız sınırını 20 mil aşarak sürmesi gibi bir dizi koşulun bir araya gelmesiyle meydana geldi. Kontrolünü kaybetti ve Kevin'ın arabasına çarptı. Peki Kevin? O olay yerinden kaçmadı. Senin her zaman inandığın gibi seni terk etmedi. Yardım çağırmaya gitti."

Tamamen şok olmuş bir halde, elimle ağzımı kapatıyorum.

PI'm, Kevin Taylor'ın hayatı boyunca yaptığı rastgele iyilikler hakkında harika şeyler ortaya çıkardı ve onun hakkında da yanlışlığımı doğruladı.

Bu kadar yanıldığımı inanamıyorum. Her şeyi mahvettim ve nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Nathan ekliyor: "Kevin Taylor, suçluluk duyduğu için değil, senin iyiliğini düşündüğü için sana bakacak insanları ayarladı. Dava dosyası, avukat-müvekkil gizliliği ile etiketlendi çünkü senin için yaptıklarını asla öğrenmeni istemedi. Bu onun iyilikseverliği, nezaketi idi ve karşılığında hiçbir şey beklemiyordu. Sana bir şans vermek istedi, sen de bu şansı kaçırmadın ve bugün bulunduğun yere geldin. Bu yönünü takdir ediyorum Bayan Donovan." Bir an durduktan sonra, yavaş ve dikkatli hareketlerle sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Ama ailemi mahvetmeye çalıştığınız için sizi asla affetmeyeceğim. Şimdi, izin verirseniz, bir saat sonra mahkemede olmam gerekiyor. Lütfen binayı hemen terk edin ve olay çıkarmamaya çalışın. Bence bugün yeterince heyecan yaşadık."

Utançtan başımı eğiyorum.

Yanımda durur, sessiz öfkesinin sıcaklığı hissedilir ve sorar, "Gitmeden önce son bir şey. Beni sana aşık etmek bir tür hastalıklı oyun muydu?"

Gözlerine bakamadan başımı salladım ve gözlerimi masanın üstündeki evrakların üzerine diktim.

Bana hiç sevdiğini söylemedi, ama ben her zaman sevdiğini biliyordum. Hissediyordum.

Ve şimdi o, benim onu aldattığımı ve ona olan aşkımın gerçek olmadığını düşünüyor, oysa ki gerçek. Bu, şimdiye kadar hissettiğim en gerçek ve en samimi şey.

Sakin ve ölümcül bir ciddiyetle soruyor: "Ne yaptığının farkında mısın?"

"Üzgünüm." Başka ne diyebilirim ki? Benim hakkımda kararını çoktan vermiş ve ne dersem diyeyim bana asla inanmayacak.

Bana sırtını dönüp kapıya doğru yürüdü. "Ben de üzgünüm, çünkü kardeşlerimle artık konuşmuyoruz, çünkü davayı araştırdım ve babamdan bir milisaniye fazla şüphelendim. Aramızdaki bağ koptu, oysa bizim için en önemli şey buydu: hukuk, miras ve her şeyden önce sadakat. Kan bağıyla bağlıyız ve adalet için birleşik bir birim olarak savaşıyoruz, ama siz, Bayan Donovan, bunu bozdunuz, çünkü ben sevdiğim insanlar için savaşıyorum, mahkeme salonunda inandığım şeyler için savaşıyorum, ama siz beni mahkeme salonunun dışında savaşmaya zorladınız ve ben sadece sizi kaybetmedim, onları da kaybettim." Bir süre geçtikten sonra tekrar konuşmaya başladı, sesi artık çok daha alçaktı. "Gerçekten öğrenemeyeceğimi mi sandınız?"

Sandalyeyi geri çekip ona doğru koşuyorum, elimi omzuna koyup dönmesini sağlıyorum, ama dönmüyor. "Lütfen Nathan, bana inanmalısın. Anladım, hiçbir şey yapmayacaktım, yemin ederim. Her şey üzerine yemin ederim." Sesim kırılıyor, çaresiz ve umutsuz, gözyaşları yüzümden akıyor. Ve onu tekrar dönmesi için ikna etmeye çalışıyorum, ama hala hareket etmiyor. Kıpırdamıyor. Sadece kapıya bakıyor. "Seni seviyorum Nathan. Seni her şeyden çok seviyorum. Lütfen... lütfen bunu yapma. Lütfen bana bak." Hıçkırıklar bedenimi sarsıyor, göğsüm inip kalkıyor. "Bir hata yaptım, ama yemin ederim ki hiçbir şey yapmayacaktım. Bana inanmalısın. Lütfen."

"Kızgın olmam gerekirdi, ama şu anda tek hissettiğim hayal kırıklığı. Bu toplantı odasında oturduğün ilk günden beri bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Hissedişordum ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum ve bu büyük yargı hatası yüzünden kendimden nefret ediyorum. Kovuldun." Kapıyı açıyor, ben onu durduramadan arkasında kapıyı çarpıyor ve beni az önce durduğı yere bakarken bırakıyor.

"Bunu yapmayacaktım." Sesim çaresizlikle titriyor. Gözyaşlarıyla bulanıklaşan gözlerimle kardeşlerine dönüyorum. "Lütfen, bana inanin. Hayatım üzerine yemin ederim, her şeyi, her kanıtı incelemek için izin aldım. Bana yardım etmesi için bir özel dedektif tuttum. Gerçeğı biliyorum. Kevin'ın beni koruduğunu bilmiyordum, ama diğeri her şeyi... Şimdi anlıyorum. İnanıyorum. Gerçekten."

Sanki kendimi fiziksel olarak bir arada tutabilmek için göğsümü sıkıca tutuyorum, nefesim titriyor. "Hikayemi satmayacaktım. Tabloide haber vermeyecektim çünkü bu gerçek değildi. Julie'nin yalan söylediğini biliyorum.

Lütfen, neden bana inanmıyorsunuz?" Dizlerim neredeyse çöküyor, ama kalbim milyonlarca parçaya bölünse bile, dik durmaya zorluyorum kendimi.

Aralarında bakınıyorum, yalvararak, sesim çatallanıyor. "Gerekirse beni cezalandırın." Zaten cezalandırılıyorum; sevdiğim adamı kaybettim. "Benden nefret edin. Hak ediyorum. Ama öfkenizi ondan çıkarmayın. Lütfen benim hatalarımın bedelini ona ödetmeyin. Onun bununla hiçbir ilgisi yok." Hıçkırıklar içimi parçaladı, acı ve engelsiz. "Onu seviyorum ve *siz* de onu seviyorsunuz. Size yalvarıyorum, lütfen... lütfen onu affedin."

Max yorgun ve tamamen bitkin bir şekilde saçlarını elleriyle taradı. "Julie'nin sana tam olarak ne söylediğini ve eski patronunla olan ilişkisi hakkında bildiklerin dahil olmak üzere sana verdiği diğeri tüm bilgileri bize açıklamak için sana bir şans vereceğim. Bize her şeyi anlat. Sonra bu pozisyona gelmeden önceki niyetini ve

fikrini değiştirmenize neden olan şeyleri bilmek istiyorum. On dakikanız var. Bu zamanı akıllıca kullanmanızı öneririm."

"Tamam." Yüzümü avuçlarımla silerim ve sandalyeme geri otururum, sonra Nathan ile aralarını düzeltmeleri için bildiğim her şeyi anlatırım. Bunu yapmak zorundalar; onlar onun en iyi arkadaşları. Aralarındaki bağ çok değerli, kopmasına izin veremem.

Nathan, onu ihanet edeceğimi düşünüyor. İstesem bile bunu yapamazdım, çünkü o bana dünyaları verirdi ve bu, yaşamak zorunda olduğum işkence gibi bir gerçeklik.

Bu, hayatımın en kötü günlerinden biri.

İlki, ailemi kaybetmekti.

İkincisi, onu kaybetmek.

Dört hafta, üç gün, yedi saat ve yirmi üç dakika.

Hart Law'ın kapısından çıktığımdan bu yana geçen süre bu kadar. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim adamı özlüyorum.

Ailemi kaybetmenin acı verici olduğunu düşünüyordum, ama şimdi hissettiğim acı farklı bir tür. Suçluluk, utanç, kayıp, incinme; hepsi bir araya gelip kendime karşı nefret dolu bir kokteyl oluşturuyor.

Julie'nin daha büyük bir iyilik için bana yardım ettiğine inandığım için kendimden nefret ediyorum.

Kovulduğum gün, Nathan'ın dairesindeki eşyalarım evime teslim edildi, her biri özenle paketlenmiş ve içindekiler etiketlenmişti.

Kutuların üzerindeki el yazısından, Nathan'ın her birini bizzat paketlediğini anladım, bu da durumu daha da kötüleştirdi. Çünkü asıl yapması gereken, tüm giysilerimi küçük parçalara ayırıp üzerlerine makyaj malzemelerimi dökmekti.

Ama yapmadı.

Ama ben bunu hak etmiştim.

"Sence bugün yataktan kalkacak mı?" Maeve'nin sesi yatak odama girerken duyuluyor, ama kime seslendiğini bilmiyorum.

"Senin ondan nefret ettiğini düşünüyor." Maeve'nin biriyle telefonda konuştuğunu anladım, muhtemelen Joseph'le.

Bir an sessizlik oldu.

"Joseph, senden nefret etmediğini ve Nathan'ı geri kazanmak için bir plan yapmanı istediğini söylememi istedi."

Üzerime örtülen yorganı tekrar başımın üzerine çekip inlerim.

Maeve yatağın kenarına oturduğunda yatak benim tarafıma doğru çöküyor.

"Sanki yatak odasında biri ölmüş gibi kokuyor." Sesinde tiksinti dolu.

"Onu yeterince uzun süre bırakırsak, yatak yaraları oluşacak ve

dev bir irin yığını haline gelir."

"Seni duyabiliyorum, biliyorsun. Üzgünüm, sağır değilim." Yorganı başımdan belime kadar indiriyorum. "Lütfen beni rahat bırakır mısın?"

Maeve hücrelerinden gülümsüyor. "Oh, hayat var."

Sinirli bir nefes verip tavana bakıyorum, Maeve'nin anlaşılmaz bir nedenden dolayı yataktan kalkmamı istemesi beni rahatsız ediyor. Kalbim kan ağlarken bunu nasıl yapabilirim?

"Deneyeceğim," diye cevaplar Maeve, Joseph'in istediği her neyse. "Neyi deneyeceksin?" diye sorarım.

"Seni yataktan kaldırıp duşa sokmayı." "Üç gün önce duş aldım."

"İşte bu yüzden burası morg gibi kokuyor," diye çekerek cevap verdi.

Yataktan fırlayarak, yataktan kalkabileceğimi ve iyi olduğumu kanıtlamak istiyorum.

İyi değilim.

Hiç de iyi değilim.

"Şimdi mutlu musun?" Çok hızlı kalkmam ve haftalardır doğru düzgün bir şey yiyemememden dolayı başım dönüyor. Elimi alnıma koyup, kıcımlı yatağa geri bırakıyorum. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter." Yenilgiyi kabul edip, beni çağıran yatağıma geri tırmanıyorum.

"Gitmeliyim." Maeve telefonu kapatır. "Hayır, olmaz. Kalk." Üzerimdeki battaniyeyi çekip yere atar.

"Maeve," diye bağırırım, otururum. "Sadece..."

"Sadece ne?" Kollarını önünde kavuşturur ve kalçasını dışarı çıkarır. "Ne yapacaksın? Yılın geri kalanını bu yatakta çürümeye mi, yoksa kalkıp istediğin ve inandığın şey için savaşmaya mı?"

"Onu geri kazanmanın imkanı yok, Maeve," diyorum dişlerimi sıkarak. O gemi çoktan yola çıktı. Daha çok, hiç kurtulan olmadan battı. "Denemedin bile."

"Beni asla affetmeyeceğini söyledi." "Hepimiz öfkeyle konuşuruz."

"Öfke falan yoktu." Buz gibi soğuktu.

Benim acımasız niyetlerimden incinmişti, ben de buna bir son vermeye karar verdim, ama o zamanlar bunu bilmiyordu ve şimdi her şey kaybedildi.

Onu kaybettim.

Kendime olan saygım da dahil her şeyi kaybettim.

Hart Law binasından çıktığım anda içimi derin bir boşluk kapladı. Sanki yavaş çekimde hareket ediyordum ve kendimden tamamen kopmuşum gibiydim. Sanki kendimi dışarıdan izliyordum gibi. Artık kendim gibi hissetmiyorum. Her şey yanlış geliyor, ama durumumu değiştirecek gücü bulamıyorum.

"Bir iş bulmam lazım," diyorum, yenilmiş bir şekilde.

"Sokağın aşağısındaki 7-Eleven işçi arıyor."

"Evet, yapabilirim." Sesim ağırlaşıyor. Vücudum uyuşmuş ve yorgun hissediyorum.

"Aptal olma. Sen bu iş için fazla niteliklisin."

"Yorgunum, o kadar." Artık eskisi gibi güçlü bir kadın değilim.

"Peki." Maeve yatağa oturur, elimi alır ve sıkıca tutar.

"Öyle hissediyor olabilirsin, ama bunun sebebi haftalardır sebze yememiş olman ya da düzgün bir yemek yememiş olman. Saçların karışmış ve kuş yuvası gibi görünüyor."

Elimi uzatıp parmaklarımı saçlarımın arasına sokmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Tanrım, bu iğrenç."

"Ve çok kötü kokuyorsun. Bunu öylesine söylemiyorum." Burnunun ucunu ovuşturur. "Bence duşa girmelisin, sen duşta iken ben çarşafı değiştireceğim. Sonra da gidip bir şeyler yiyeceğiz. Eğer daha fazla kilo verirsen, sadece ceset gibi kokmakla kalmayacak, aynı zamanda öyle de görüneceksin."

"Gerçekten o kadar kötü mü görünüyorum?"

"Saçında mısır gevreği var. Pijama üstünde de garip görümlü kahverengi lekeler var." İkisini de işaret ediyor.

Hayatta kalmak için tek yediğim şey mısır gevreği ve çikolata. Cildim berbat görünüyor olmalı.

"Henüz dünyayla yüzleşmeye hazır değilim," diye itiraf ediyorum. Sanki herkes beni, başımın üstünde yanıp sönen bir neon tabela gibi suçluluğumu taşıyordum gibi bakıyor.

"Dünya değil. Sadece Üçüncü Cadde'deki kahve dükkanı. Bu pislik yuvasında bir dakika daha kalamazsın, yoksa komşun kokuyu bildirmek için çevre sağlığı birimini arayacak."

Göğsümden içten bir kahkaha patlar. En son ne zaman güldüğümü hatırlamıyorum.

En son mutlu olduğum an, Julie'nin hayatımın sonraki aşamasını değiştiren o kader belirleyici sahte kaza raporunu bana gönderdiği gecenin öncesiydi.

"Her şeyi mahvettim." Başımı ellerimle tutarak, yine ağlamaya başlıyorum. Tek yaptığım ağlamak. Artık ağlayacak gözyaşım kalmadı.

"Hepsi benim hatam."

Maeve beni sıcak kollarıyla sardı. "Bundan daha kötüsünü de atlattın," diye fısıldadı ve sonra başımın üstüne öptü.

"Onu özlüyorum." O beni nazıkçe sıkarken gözyaşlarımla gömleğini ıslatıyorum. "Kalbim, kırılmış gibi hissediyorum."

Maeve sessiz kalır ve içimi dökmeme izin verir.

Bir süre sonra, "Kahve dükkânına gelir misin?" diye sorar.

Kucaklaşmamızdan uzaklaşırım. "Mmm," diye homurdanırım. "Bugün pek havamda değilim."

"Kekleri var."

Onun ikna edici teklifini düşünüyorum. "Muzlu ekmek var mı?"

"Evet."

"Pazarlıkta çok sert davranıyorsun." Sonunda kabul ediyorum, çünkü kabul etmezsem beni rahat bırakmayacak.

Maeve heyecanla ellerini çırpıyor.

Bu da benim uzun zamandır hissetmediğim bir şey. Artık hiçbir şey heyecan verici gelmiyor ve mutluluk ulaşılamaz bir hedef gibi görünüyor.

Yeniden başlamam gerekiyor çünkü artık ben ve Nathan yok.

Maeve ayağa kalktığında yanaklarımı hava ile doldurup ayaklarımla yere basıyorum.

"Bu odayı havalandırmamız lazım," diyor, etrafına bakınıyor ve pencereyi açmak için yola çıkıyor.

Evet, ve Maeve'nin dediği kadar kötüyse yorganı yakabiliriz.

Duvar aynasında kendimi görüyorum ve görünüşüme hayret ediyorum. Berbat görünüyorum.

Lekeler.

Çökmüş

yanaklar.

Şişmiş gözler.

Lekli cilt.

Karışık

saçlar.

İstemediğim tüm kutuları işaretliyorum.

"Duş almam lazım," diyorum, sonunda Maeve'nin ne yaptığını anlıyorum. "Her şey yoluna girecek."

Yine ağlamamak için dudaklarımı ısırıyorum. "Kek yemem lazım."

Ve geriye değil, ileriye bakmaya başlamam
gerekıyor. Olan oldu.

Onsuz hayatımı yeniden kurmanın zamanı geldi.

Bu kulağa kesinlikle korkunç geliyor.

Hatta imkansız.

Cep telefonum bir mesaj geldiğini bildiriyor. Yarım yürekle, komodinden telefonu alıp bildirimi okuyorum. "Max." Adını yüksek sesle okuyorum, neden bana mesaj attığını anlamıyorum.

Kovulduğumdan beri onlarla kurduğum tek iletişim bu. Maeve yaptığı işi bırakıyor. "Ne istiyor?"

Mesajı açıp öğreniyorum. "Onu aramamı istiyor." "Ara onu, Ari."

"Eli, Arianna'dan ayrıldığından beri gece yarısından önce eve gelmediğini söyledi." Annem ofisime girer ve masamın karşısındaki kanepede rahatça oturur.

"Eli'nin bir hobiye ihtiyacı var," diye mırıldanırım.

Ve biz ayrılmadık. Onu kovdum.

"Eli senin için endişeleniyor." Parmak uçlarıyla deri kumaşı tıklatarak bana bakıyor. "Max ve Cole da öyle."

Haftalardır birbirimizle neredeyse hiç konuşmadık. Mesajlaşmadık. Cumartesi günleri tenis oynamadık.

Her şey tamamen iş ile ilgili.

Sandalyeye yaslanıp yorgun gözlerimi ovuşturuyorum. Yorgunum ama yine de uyuyamıyorum.

Onu

özlüyorum.

Kızımı.

Ama o artık benim kızım değil.

Ne halt yiyordum ben? Onun

gitmesini istemedim.

Yaptığım şeyi yapmak istememiştim.

Onun söylediklerini dinlemeliydim. Ama

babamın itibarını korumak için yaptım.

Kardeşlerim, onun ailesinin davasını araştırdığım için benden nefret ediyorlar.

Babamız hakkında şüphelerimizi kafamıza soktuğum için benden nefret ediyorlar, hepimizin doğru olmadığını bildiği bir şeydi ama bir an için onu ve kendimizi sorguladık, bir daha asla yapmayacağımız bir şey.

Hayır, şüphe tohumlarını eken biz değildik, Arianna'ydı.

"Git ona, Nathaniel."

"Bunu yapamam." Kardeşlerim beni asla affetmez.

"Seni affedecekler," sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi diyor. "Ben çoktan affettim bile. Arianna'yı da affediyorum çünkü o yanlış bir şey yapmadı. Bunu yapmayacaktı. Gerçeği öğrenir öğrenmez, zeki bir kız olduğu için kendi başına bir çözüm buldu ve ilk niyetini gerçekleştirmekten vazgeçti."

"O, her şeyi sorgulamama neden oldu... Baba."

Tüm ilişkimiz bir yalan üzerine kurulmuştu. Meğer onu hiç tanıımıyormuşum, o halde ona nasıl güvenebilirdim ki?

"Peki ya roller tersine dönseydi? Ve içinden gelen en ufak bir ses bile olsa, ailen için adalet aramak isteseydin, o sesi dinler miydin yoksa görmezden gelir miydin?" Cevap vermeme izin vermiyor çünkü beni benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor. "İstediğin sonuca ulaşmasa bile içgüdülerini takip ederdin. Çünkü aile üyeleri birbirleri için bunu yapar. Sevdiğimiz insanlar için savaşıyoruz. Ne olursa olsun."

Arianna da öyle yaptı.

Ne olursa olsun ailesine karşı doğru olanı yapmak istedi. Risk aldı ama karşılığını alamadı ve içimdeki bir şey onu bunun için takdir ediyor. Onu bunun için seviyorum.

"O seni seviyor, Nathaniel."

Sessiz kalıyorum, çünkü Arianna o kader gününde toplantı odasında beni sevdiğini söylediğinde, pes etmekten, olanları unutmaktan ve ondan vazgeçememekten korktuğum için ona bakamadım. Şimdi sessizliğimin onunkinden daha büyük bir ihanet olup olmadığını merak ediyorum.

"Onu nefret etmeyi bırak."

"Ondan nefret etmiyorum." Kendimden nefret ediyorum.

Ondan nefret etmek gerçeklerden daha uzak olamazdı. Onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, canım acıyor.

Ama aşk beni zayıflıyor ve zayıflığın benim dünyamda yeri yok. O bana ihanet etti ve ben yapılması gerekeni yaptım.

Göğsüm sıkışıyor. Onu bırakmam lazım, sanki hiç var olmamış gibi zihnimden silmem lazım. Ama onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi, ihanetin kendisinden daha fazla acıtıyor.

"Bu şirket," diyor annem, ellerini çevremizi işaret etmek için açarak, "yıllarca, on yıllarca, hatta yüzyıllarca burada olacak. Çocuklarına, torunlarına ve onlardan sonraki nesillere geçecek. Sonsuza kadar devam edecek. Ama Arianna devam etmeyecek." Yavaşça nefes veriyor. "Sen, tüm insanlar arasında,

Bunu anlamalısın. Hastalık, babanın emeklilik şansını ve hayattan zevk alma fırsatını elinden aldı. Arianna'yı, kardeşlerine onu hala sevdiğini itiraf edemeyecek kadar inatçı olduğun için kaybetme. Onların iznine ihtiyacın yok, Nathaniel. Ve babanı bizden alan hastalık gibi, senin bir seçeneğin var. Sen acımasız bir adam değilsin. Ve aşk kolay elde edilmez. O yüzden, hala yapabiliyorken onu iki elinle tut, çünkü ben hayatımın aşkını kaybettim ve aynı şeyin sana da olmasını istemiyorum.

"Benden nefret edecekler." Kardeşlerimle zaten çok gergin olan ilişkimizi kastediyorum.

"Onu seviyor musun?" Başımı sallıyorum.

"Seni ihanet etmiş olsa da, etmemiş olsa da, onu hala seviyor musun? Her şeye rağmen?"

"Evet." Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, görmezden gelemeyeceğim sarsılmaz bir duygu bu. Göğsümün derinliklerinde, kaburgalarımın baskı yapıyor, susturulmayı reddediyor. Ne istediğimi biliyorum, her zaman istediğim şeyi. Ama bir şeyi istemekle, ona ulaşmak için cesaretini toplamak çok farklı şeyler.

Hatalı olduğumu kabul etmek ise tamamen farklı bir konu.

Yutkunuyorum, annemin sözleri kafamda yankılanıyor. *Aşk kolay gelmez.*

Yine de, aşk orada bir yerde. O orada bir yerde. Bekliyor.

Benim gibi kalbi kırık. Biliyorum çünkü Joseph onu kontrol ediyor ve o son dört haftayı yatakta geçirdi, muhtemelen benim hissettiğim gibi içten içe ölüyor.

"Sanırım cevabını buldun, çünkü aynısı kardeşlerin için de geçerli. Babanın onun ailesinin davasında oynadığı rolü araştırmaya karar vermiş olsan da, onlar seni seviyor ve bu asla değişmeyecek. Dördünüz birlikte kırılmazsınız. Git ona. Düzelt bu durumu." Risk almam için bana cesaret veriyor.

"Bunu düşüneceğim."

"Peki, çok uzun süre düşünme, yoksa onu tamamen kaybedersin."

Anladığımı belirtmek için başımı kaldırıyorum.

"Şimdi, o bilgisayarı kapat ve yaşlı anneni yemeğe çıkar. Açlıktan ölüyorum."

"Beni sarhoş edip sırlarımı dökmemi sağlayacaksın, değil mi?"

"Plan bu." O, şakacı bir şekilde göz kırpmıyor. "Sarhoş zihin gerçeği söyler. Sıvı cesaret tam da ihtiyacın olan şey."

Bilgisayarımı kapatıp ceketimi alıyorum ve ona kolumu uzatıyorum, o da kolumu tutuyor.

"Sen her zaman işlere burnunu sokan bir kadın oldun," diyorum esprili bir şekilde.

"Ben sizi bir arada tutan çimentoyum."

Gerçekten de öyle.

Keşke kalbimi de birleştirebilseydi, belki o zaman kendimi tam hissedebilirdim.

Bu bir yalan.

Sadece Arianna'yla birlikteyken kendimi tam hissediyorum.

"Sadece su lütfen."

"Daha sert bir şey sipariş etmiyor musun? Kutlama yapacağımızı sanıyordum." Julie, onunla buluşmak için ayarladığım boş bara, hazine yağmalayan bir korsan kadar kendini beğenmiş bir gülümsemeyle gelir.

Bu konuşma için zihnim açık olmalı. "Su yeter," diye cevap veriyorum.

"Hart Law'ı ifşa etmeye hazırsak, bunu bu hafta mı yoksa gelecek hafta mı yapacağız?" diye sorar.

Ben de ona ayak uyduruyorum. "Gelecek hafta nasıl olur? Senin için uygun mu?" "Kesinlikle." Barmen'e işaret ediyor. "Martini, limonlu."

Ahşap bar tezgahına parmaklarımla ritim tutuyorum, Julie ile böyle halka açık bir yerde görülmekten endişe duyuyorum, ama bu gerekli. Amaca ulaşmak için bir araç.

"Zayıf görünüyorsun," diyor Julie açıkça. "Bu sana yakışmıyor." "Başımda çok şey var."

"Umarım fikrini değiştirmiyorsundur, Ari. Daniel Hart senin aileni mahvetti, hatırladın mı?"

"Evet. Biliyorum. Yorgunum, hepsi bu," yalan söylüyorum. "Fikrimi değiştirmedim."

"Hamile olmadığından emin misin? Lanet olsun, doğurmak isteyeceğin son şey bu. Şeytanın dölü." Yüzü buruşuyor. "Ama Hart ailesinden ne kadar nafaka koparabileceğini bir düşün."

Midem yılan yuvası gibi kıvrılıp duruyor, sanki kalbimi sıkıyormuş gibi hissediyorum. "Hamile değilim."

"Yazık." Omuzlarını silkiyor. "Nathan'dan çocuk nafakası alabilirdin."

Bunu asla yapmazdım. O iğrenç bir kadın.

"Peki," diyorum, kendime güvenim artarken, "kaza raporuna baktım ve sahte." Beni bir kez kandırabileceğini düşünerek

Bana ve aileme yardım edeceğini söyleyerek beni bir kez kandırdığı için, sonra da sahte rapor göndererek ikinci kez kandırdığı için canı cehenneme.

Julie kokteyl çubuğuyla martiniyi karıştırmayı bırakıp bana yan gözle bakar. "Hayır mı?"

Öyle olduğunu biliyor.

"Evet. Filigran yanlış yerde, yazı tipi yanlış ve bana postayla gönderdiğin ve orijinal olduğunu söylediğin belge devlet tarafından basılmış kağıt üzerinde değil." Ayrıca, altbilgide küçük harflerle yazılmış "devlet" kelimesinde yazım hatası vardı. İngilizce'den yüzde doksan altı aldım ve ofiste herkes raporlarını düzeltmem için benden yardım ister. Büyüteç kullanarak Julie'nin hatasını kolayca yakaladım.

Nathan bunları toplantı odasında bana açıkça anlatmadan önce bunların hepsini biliyordum.

"Ailemin geçirdiği araba kazası bir kazaydı, Julie. Dava dosyasını okudum." En az yüz kez okudum. Güçlü duruyorum ve tavrımı değiştirmiyorum.

"Arianna?" Tam adımı soru olarak kullanıyor. "Evet?"

"Bana güveniyor musun?" "Evet," yine yalan söylüyorum.

"O zaman rapor gerçek. Bu kadar basit. Harika bir bağlantım var, sadece o kişinin kim olduğunu sorma." Burnunun kenarına dokundu. "Tuvalete gitmem lazım." Bar taburesinden kayarak indi ve cep telefonunu aldı.

O köşeyi döner dönmez onu takip ediyorum, ama hayatımın şokunu yaşıyorum, çünkü o tuvaletin içinde değil, tuvaletlerin bulunduğu koridorun sonunda duvara karşı duruyor, ben de saklanıp dinliyorum.

"Bana raporun sahte olduğunu düşündüğünü söyledi." Telefonun diğer ucundaki kişiye fısıldayarak bağırır.

Kiminle konuşuyor?

Biraz daha yaklaşıyorum.

"Bana böyle konuşma. Bağlantım raporu gerçek gibi göstermek için harika bir iş çıkardı."

Hayır, yapmadılar, berbat bir iş çıkardılar.

"Tamam, tamam, sakin ol, işi batırmadım. O aptal kaltak, raporun sahte olduğunu söylediğimde bana inandı. Hala gelecek hafta röportajı yapacak."

Karşı tarafın konuşmasına izin vermek için bir an durur.

Kişinin cevabına deli gibi gülerek, sonra şöyle diyor: "Röportajı aldığımızda, bunu desteklemek için bir düzine kadar başlık ve makale daha yazabiliriz. O hikayeyi insancıllaştıracak, biraz meşruiyet kazandıracak, sonra okuyucular diğerlerine de inanacak. Herkes kazanır." Başını sallıyor. "Evet. Katılıyorum. Bu, telefonları hacklemekten çok daha zordu. Buna sadık kalalım," diyor, sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi, ama değil. Bu iğrenç.

Telefonları hackliyorlar mı?

Bu korkunç ve sandığımdan çok daha kötü bir durum. Julie bir yılan ve şimdi onu hiç tanımamış olmayı diliyorum. Ellerim titriyor, ağzım tamamen kurudu.

"Onu mutlu edeceğim, hikayeyi alacağız ve sana bir sürü gazete satacağım, Buzz."

Bert, ya da herkesin bildiği adıyla Buzz, *The Golden Telegraph* gazetesinin editörüdür.

Meğer o da bir yılanmış.

"Haklıyım, güven bana. Ve bunun gittikçe zorlaştığını biliyorum. Lanet olası internet," diye cevaplıyor Julie, zehir saçarak. "Bu lanet şey icat edildiğinden beri, her gün özel röportajlar ve her şeyi anlatan haberler yapmak için mücadele ediyorum. İnsanlar hikayelerini satmak yerine her şeyi önce internette paylaşıyorlar. Bu lanet olası bir trajedi. Oh, bekle, cep telefonuma bir uyarı geldi." Julie telefonu kulağından uzaklaştırıyor ve hoparlöre alıyor olmalı, ama sırtı bana dönük olduğu için göremiyorum. Konuşmaya devam ediyor. "Lexi arıyor, onu yakaladığını söylüyor."

"Zengin ve ünlülerin telefonlarını hacklemek hiç bu kadar iyi hissettirmemişti." Koridoru dolduran, muhtemelen Buzz'a ait olduğunu düşündüğüm erkeksi, boğuk bir ses midemi bulandırıyor.

Ahlakları yerlerde sürünüyor.

"Biz zekiyiz, değil mi?" Julie gülerek soruyor. Bu korkunç, kötü ve tamamen yanlış.

"Bu günlerde içeriden bilgi almanın tek yolu bu ve bu yüzden bunu sürekli yapıyoruz. Şimdi, o tatlı kışını ofisime getir ve Daniel Hart ile şirketinin itibarını nasıl mahvedeceğini bana anlat. Sonra bu sıkıcı şehirde sıradaki hedefinin kim olacağına dair bir plan yap."

"Daniel'ı tuzağa düşürmek için çektiğim videonun kopyasını almamış olmam ne yazık." Julie önündeki duvara ayağıyla vurur.

"Artık bu konuda profesyonelsin. Sadece daha kirli oynamayı öğretmek için benim gibi birine ihtiyacın vardı," diye cevaplar Buzz kötücül bir şekilde.

Max bana videoyu gösterdi; babasını şantajlamak ve Max'ten intikam almak için kullanmaya çalıştığı videoyu. Peki Daniel? Julie'nin iddia ettiği gibi bir şey söylemedi. Aslında, videonun tamamında Julie'ye, onun oğlunun kız arkadaşı olduğunu, karısından hiç sapmadığını ve umutsuz, değersiz bir fahişeye hiç ilgi duymadığını açıkça belirtti. Bunlar benim sözlerim değil, Daniel'ın sözleri. Videoda kendi kulaklarımla duydum.

Daniel Hart sadık bir adamdır. Karısına ve oğullarına sadıktır ve kanunları uygulamaya kendini adanmıştır.

"Bu yüzden kaza raporunu sahte yaptım. Sonunda, o ihtiyati tedbir kararı aldıkları ve beni işten attırdıkları için o aileden intikamımı alacağım."

Julie sadece sapkın değil, aynı zamanda acımasızdır ve ben gerçeği aramak isterken, o intikamını almak için gerçeği istediği gibi çarpıtmaya hazırdır.

"Her şeyimi kaybettim, Buzz. Beni dairemizden attı, biliyor muydun?" diyor, alnını duvara dayayarak, incinmiş bir sesle.

"İşte bu yüzden onların bir kız arkadaşını paylaştıklarına dair o hikayeleri yazdık. Başlamak için iyi bir yerdi," diyor Buzz, Julie'ye yardım ettiği rolünü onaylayarak.

Son derece kendini beğenmiş bir şekilde cevap veriyor: "Tanrım, bu çok iyiydi, ama en sevdiğim, Max'in onun penisinin küçük olduğunu söyleyen bir süper modelle çıktığına dair uydurduğum hikayeydi." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Son dakika haberi. Süpermodel falan yoktu. Şimdi düşününce, belki de sızdırılan sahte ihbarcı hikayesiydi." Son kelimesini parmaklarıyla havada tırnak işareti yaparak vurgular. "Hart Law'daki cinsel taciz hakkında." İç çeker. "Keşke bu doğru olsaydı. O pislikler cerrahın neşterinden daha temizdir."

"Sen ve Max'in ilişkisi iyi bitmemiş olması senin suçun değil." Buzz, aslında gerçeklerden çok uzak olan davranışlarını haklı çıkarmaya çalışıyor. Max'le çıkarken sahte haberler yazmaya başlamıştı bile; şimdi Buzz'ın altında çalışıyor, bence o da ondan daha kötü.

Hiçbirine güvenmiyorum ve magazin dergilerinde okuduğum hiçbir şeye inanmayacağım.

"Onun arabasına ve dairesine bazı şeyler yapmış olabilirim, bu yüzden bana karşı ihtiyati tedbir kararı aldı, Buzz," diye itiraf ediyor. "Arabasında sadece küçük bir çizik vardı, neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum." Parmakları arasında bir tutam saçını çeviriyor. Kendi yalanına inandığını düşünüyorum.

Fotoğrafları gördüm. Golf sopasıyla onun klasik arabasını hurdaya çevirmiş.

"Hepimiz pişman olduğumuz şeyler yaparız," diye cevaplıyor, gerçekten anlayışlı bir ses tonuyla.

"Oh, ben hiçbir şeyden pişman değilim." Julie başını sallar. "Öyleyse, gelecek hafta Hart Law'ı ifşa etme planımız hala geçerli." Konuyu değiştirerek işine döner.

"Evet. Hafta sonu, çift sayfa ve ön sayfada özel haber olarak yayınlayacağız. Kevin Taylor'ın ailesi ne olacak? Onun hakkında elimizde ne var?"

"Hiçbir şey, ama önemli değil. Halk manşeti inanacak çünkü yıllardır okuyucularımızın zihninde Hart Law ve meşruiyeti hakkında şüphe tohumları ekiyorum. Bu haber onların kaderini belirleyecek ve yetkililer arşiv dosyalarını, sorgulama prosedürlerini inceleyecek ve farkına bile varmadan hiç müşterileri kalmayacak çünkü kimse onlara güvenmeyecek ve halkın gözünden düşecekler. Bu haberi yayınladığımızda, yıl sonuna kadar iflas edeceklerini garanti ederim."

Julie birkaç aydır değil, yıllardır onlara komplo kuruyor ve benim hikayemi büyük final olarak kullanıyor.

Ne cadaloz kadın.

"Planını beğendim Julie. Bunun için zam alacaksın."

"Aslında önemsiz bir şeydi. Arianna'nın Williams and Jones'ta çalışıyor olması bir hediyeydi. İşten sonra onu bir içki içmeye davet etmek bizim için mükemmel sonuçlandı, Buzz, özellikle de Daniel Hart'ın, onun ailesini öldürdüğünü düşündüğü adamı temsil eden kişi olduğunu keşfettiğimde... İhtiyacım olan tüm bağlantı buydu. O benim giriş kapımdı, bana güveniyordu ve ben bunu kullandım. Hikayeyi nasıl döndüreceğimizi, o raporu nasıl oluşturacağımızı bulmamızı kolaylaştırdı ve birlikte onu mahvedecek bir dizi makale yazacağız. Peki ya Nathan Hart? O adam ondan önce hayatına hiçbir kadını almamıştı. Eminim ona aşık olmuştur. Muhtemelen onu da mahvettik. Bir taşla iki kuş."

"Teşekkürler, Ari." Buzz'ın yapışkan, neşeli sesi kalbimi parçalıyor.

Beni kullandılar.

Onların büyük oyununda bir piyon oldum.

"Tamam, gitmem gerek Buzz. Ofiste görüşürüz. Bir sonraki hedefimiz için bir fikrim var. O büyük bir ünlü."

"Aferin kızım."

Hızla parmak uçlarımda koltuğuma geri dönerim ve boğazıma yükselen safrayı geri bastırırım.

Julie kendinden memnun bir şekilde görünürken, ben içimden biraz daha ölürüm.

"Üzgünüm, ofise dönmem gerek Ari, ama seninle iletişime geçeceğim. Röportaj, fotoğraf çekimi, her şeyi yapacağız. Telefonunun başında bekle. Benim içkimi iç." Barmenin zehir katmasını dilediğim martiniyi işaret ediyor.

"Teşekkürler." Sahte bir gülümseme takındım, yumruğum onun yüzüne vurmak için kaşınıyordu.

"Arkadaşım olduğun için teşekkürler Ari, sen bir kahramansın. Sanırım seninle tanışmam kaderimdi."

Hayır, değildi.

Buzz'a telefonda beni kullandığını itiraf etmesi, sanki ona kendi verdiğim bıçakla beni bıçaklamış gibi hissettiriyor. O iğrenç. Tehlikeli. Kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Bunu birlikte yapmadık, Julie. Hepsi senin suçun." Midem dalgalar halinde dönüyor, kulaklarım çınlıyor, etrafımdaki her şeyi bastırıyor ve sakın görünmek için büyük çaba sarf etmem gerekiyor.

"Her neyse, bu bakış açısı meselesi." Beni reddeder, anlamayı imzalayan şeytandan daha kendini beğenmiş bir ifadeyle, sonra gider.

Gittiğinden emin olmak için birkaç dakika bekledikten sonra, titreyen ellerimle ceketimin iç cebinden telefonumu çıkarır, ses kayıt düğmesine basar, rehberimden birini seçer ve ararım.

Max hemen cevap verdi. "Onu yakaladık. Her şeyi duyduk."

"Tanrıya şükür," diye cevap verdim, elimi göğsüme bastırarak, vücudumda kan damarlarında kan gibi dolaşan gerginlikle, ve dekoltemin arasına yerleştirdiğim gizli mikrofonu aşağıya baktım.

Max barın arkasındaki adamı tanıyor ve mekanı sonuna kadar dinleyecek şekilde ayarlamıştı, böylece nerede olursa olsun onu duyabilecektik. Planımız onunla konuşup itiraf ettirmektir; ama o kendini astı ve bizim işimize geldi.

Aptal olan ben değilim. "Her şeyi duydun mu?" diye soruyorum.

"Daha fazlası var. Telefon dinleme ciddi bir suçtur, Arianna."

"En kötüsü."

"Ses dosyalarının kopyalarını sana e-posta ile göndereceğim ve yedek olarak bir kopya daha yapacağım."

"Tamam." Ben de bunu düşünmüştüm.

"Onu yakaladın, Ari."

"Onu yakaladık, Max." Bu bir takım çalışmasıydı. Max ve kardeşleri, onu dışarı çekip konuşturma fikrini buldular, çünkü o beni arkadaş olarak görüyordu.

beni arkadaşı olarak görüyordu. O da tuzağa düştü.

Ve hangi arkadaş, bütün bir ailenin ölümünü çevreleyen bilgileri tahrif eder ki? O benim arkadaşım değil. Hiçbir zaman da olmadı.

"Bunu benim için yaptığın için
teşekkür ederim." "Bunu hepiniz için
yaptım." Nathan için.

"İyi misin?" diye sordu, sesinde gerçek bir endişe vardı.

"Sert bir içkiye ihtiyacım var," itiraf ediyorum, hala titriyorum.

Bacaklarım heyecandan titriyor.

Ama en çok da kardeşinin yüzünü tekrar görmem lazım. Onu özliyorum.

"Bir dahaki görüşmemizde sana bir tane
alacağım." Bu yakın zamanda olmayacak.

"Sanırım çok aptalca bir şey yaptım, baba." Gözlerimi kapatıp, o derin uykuda olmasına rağmen onunla konuşuyorum.

Öğleden sonra hafıza bakım evi çok huzurlu, ama babamın bugün uyuyacağını beklemiyordum.

Bu sabah terapisi vardı ve sanırım yorgun düşmüştür.

"Onu kaybettim. Her şeyi mahvettim." Gözlerimi kapatıp başımı sandalyenin arkasına yasladım. "Onun söylediklerini dinlemeliydim ama o senin bir şey yaptığını düşünüyordu. Yasadışı bir şey ve şimdi bunu görmezden gelemiyorum."

Ona bir daha nasıl güvenebilirim?

"Çok yorgunum ve keşke hala benim şu anda yaptığım işi yapıyor olsaydın, çünkü bana ne yapmam gerektiğini söyledin."

Kayboldum.

Haftalardır öyleyim.

Bugün gibi günlerde, ona her şeyi sorabileceğimi biliyorum.

"Ve dün davayı kaybettim." Göğsüm sıkışmış gibi, sanki mengeneyle sıkılıyormuş gibi hissediyorum. "Aslında kaybetmedim, sadece ilaç şirketinin ödeme miktarını artırmasını sağlayamadım." Sabrina için çok üzülüyorum. Ona daha fazlasını alacağıma söz vermiştim.

Hayatımda Arianna olmadan, düzgün düşünemiyorum. Dairem hala onun kokusuyla dolu. Ofisim. Yatak odam. Limuzinim. Çiftlik. Gittiğim her yer. Her şey bana onu hatırlatıyor.

Yemekler lezzetini yitirdi, zaten yiyemiyorum, açlıktan ölürken midem bulanıyor.

"Annem aşk acısı çektiğimi söylüyor." Onu uyandırmamak için sesimi alçaltıyorum. "Kalbimin kırıldığını düşünüyor."

Öyle, ve artık böyle hissetmek istemiyorum.

"Ondan nefret etmiyorum." Edemem. "Onu seviyorum, baba." Hatta eşyalarını kutulara koyup evden çıkardım. Neden onu dinlemedim ki? Dinlemeliydim.

"Artık ne yapacağımı bilmiyorum." Ailem ve Onu.

İkisini de seviyorum.

"Bana her şeyi anlat, oğlum." Babamın boğuk sesi karışık düşüncelerimi kesip gözlerimi açıyor. Dudakları kenarlarından yukarı kalkıyor. "Hala yardım edebilirim."

Öne eğilip elimi onun elinin üzerine koyuyorum, sonra ona her şeyi anlatıyorum. "Onun yanına git, Nathaniel." Cevabı beni şaşırtıyor.

"Onun yaptıklarından sonra bile mi?"

"Yapmak istediği şeyden sonra bile mi?" diye düzeltir beni, sözleri uzun ve ağırdır. "O yapmadı. O biliyordu. Julie'yi anladı. Artık gerçeği biliyor." Babamın zihni bazen hala keskin ve onun hala orada bir yerde olduğunu biliyorum, bu günlerde pek sık değil, ama hala burada ve hastalığın ona yaptıklarından nefret ediyorum. Onun için daha iyi günler istiyorum. "Eğer şüphe duysaydın" —yavaşça konuşur—"ailen için de aynısını yapardın."

"Annem de aynı şeyi söyledi. Eli, Cole ve Max, davayı araştırdığım için benimle neredeyse konuşmuyorlar, baba. Senden şüphe ettim. Arianna'nın şüpheleri benim şüphelerim oldu." Göğsümde biriken duyguları temizlemek için öksürdüm. "Beni affetmeyecekler. Kendimi asla affetmeyeceğim."

"Ben seni affediyorum." Üç küçük kelimesi güçlü bir şekilde çıkıyor. "Zamanla seni affedecekler. Onlar iyi çocuklar. Kardeşlerini ara. Onlarla aranı düzelt." Gözleri yaşarır. "Affetmek iyileştirir. Ve hatalarımızdan ders alırsın, Nathaniel. O da alacak."

"Annem affetmenin bir seçim olduğunu söyledi." "Annen akıllı bir kadın."

"Öyle." Gülümsedim ve elini sıktım.

Keşke aşk hikayeleri farklı bir şekilde sona erseydi.

"Seçim her zaman kolay değildir, ama çok güçlü olabilir. Git ona. Düzelt bu durumu." Gözleri tekrar kapanıyor, sanki tekrar uykuya dalıyormuş gibi.

"Seni seviyorum
baba." "Seni
seviyorum oğlum."

MAX

Sana gösterecek bir şeyim var.

Ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama Arianna ofisten ayrıldığından beri haftalardır ilk kez kardeşlerim grup sohbetimize yazdılar.

BEN

Tamam

MAX

O zaman devam

edelim. ELI

Ve olanlar hakkında bir daha asla konuşmayalım.

COLE

Katılıyorum.

ME

Göster bana.

Sabrim taşmak üzere. Haftalardır böyle. Sarsılmış ve patlamak üzere olan bir şampanya şişesi gibi hissediyorum.

Sohbette bir haber bağlantısı ve ardından düzinelerce başka bağlantı arka arkaya beliriyor, bu da beni kafam karışık bir şekilde telefonuma sarılmaya itiyor. Her birini açıp göz gezdiriyorum.

ME

Bu ne?

ELI

Arianna bu bilgiyi elde etmemize yardım etti. Julie'yi tuzağa düşürmemize yardım etti. MAX

Karşılık olarak ve özür dilemek için. Bizi düzeltmek için. COLE

Onu affet. ELI

Annemizle konuştuk.

COLE

Böyle devam edemeyiz. Her gün seninle konuşamamak beni öldürüyor.

"Beni de öldürüyor." Max ofisimin kapısında belirir, dikkatimi telefonumdan Eli'ye ve ardından onun arkasındaki Cole'a çeker.

Bugün Cumartesi; ofiste ne işleri var?

"Ben batırdım. Bir daha böyle bir şey olmayacak." Umarım bana inanırlar. "Biz de aynısını yapardık," diye itiraf ediyor Eli.

"Davayı tekrar incelemekte haklıydın," diye ekliyor Cole. "Bu, babamın ne kadar harika olduğunu doğruladı."

Çenemi kaldırıyorum. O gerçekten harika bir avukattı. Umarım o da bizim onunla gurur duyduğumuz kadar bizimle gurur duyuyordur.

"Git ona. Düzelt bu durumu," diyor Max.

Şaşkınlıkla gözlerimi genişletiyorum. "Babam da bana öyle yapmamı söyledi." "Bize de öyle söyledi." Max'in dudakları köşelerinden seğiriyor.

"Hatırladı mı?" Buna şaşıyorum, ama birkaç haftadır kullandığı yeni umut verici ilaç sayesinde zihninin berrak olduğu anlar her geçen gün artıyor ve ilaç etkisini göstermeye başlamış gibi görünüyor.

Annem geçen gün beni arayıp babamın doğum gününü hatırladığını söylediğinde çok mutlu olmuştu. En önemli olan küçük şeylerdir.

"Sorun yok mu?" diye soruyorum, kardeşlerim masamın diğer tarafında yarım daire şeklinde duruyorlar, masadan kalkıp onlara doğru yürüyorum.

"Biz kardeşiz, her zaman iyi olacağız." Max elini omzuma koyar.

"Gitmem gereken bir yer var." "Evet, var." Göz kırpıyor.

Bugün, The Connecting Kids Foundation'ın bağış toplama günü.

Julie ile barda buluştuğumdan bu yana 48 saatlik acı verici bir bekleyiş geçti ve ben sabırla sonucu bekledim.

Bugün bu sona erdi.

Max'in söz verdiği gibi, hızlı hareket etti. Bu sabah, sadece bir gazetede değil, ulusal tabloidlerde ve haber kanallarında, hem çevrimiçi hem de çevrimdışı olarak, Julie ve *The Golden Telegraph* ekibinin şüpheli işlerini ortaya çıkaran bir haber yayınlandı.

Telefon dinleme skandalı manşetlere taşınırken, düzinelerce kişi gün boyu #exposingthetruth hashtag'ini kullanarak hikayelerini çevrimiçi olarak paylaştı ve gazetenin kapatılması ve sorumluların yargılanması çağrısında bulundu.

Julie ve ona karşı çıkarılan birkaç ihtiyati tedbir kararı hakkında ayrı makaleler yayınlandı, ayrıca daha önce ona karşı açılan davalar ve polis raporları da yayınlandı. Buzz için durum daha da kötüydü: şantaj, rüşvet, telefon dinleme, yalan haberler; liste uzayıp gidiyordu.

Max, benim adımla hiçbir şeye karıştırmayacağına dair verdiği sözü tuttu ve onun sahte kaza raporuna, sahte ettiği diğer belgelerin uzun listesi içinde sadece bir atıfta bulundu.

Telefon dinleme ve yaptığı diğer her şeye kıyasla, sahte kaza raporu önemsizdir.

Benim için önemli, çünkü bunu polise götürseydim, bir sahtekar gibi görünürdüm.

O, istediği sonucu elde ettiği sürece, beni otobüsün altına atıp orada ölmeme aldırış etmezdi, tek istediği Hart ailesini yok etmektir.

Dikkatimi dağıtmak için bağış toplama gününe katıldığım için mutluyum. Uzun ve yoğun bir gün oldu. İnsanlar gönüllü olarak çalıştığım koruyucu aile yardım kuruluşunu desteklemek için akın akın geldiler, aynı zamanda en çok ihtiyacı olan koruyucu aile çocuklarına yardım etmek için cüzdanlarını açtılar. Bu sayede, çok ihtiyaç duyulan ve uzun zamandır beklenen

iki tam zamanlı travma terapisti ve çocuk psikoloğu işe alabileceğiz.

Grubun evinin bahçesinin en ucundaki, şehri gören bankta oturuyorum, sandaletlerimi çıkarıp ayak parmaklarımı kıpırdatıyorum. Çocukların kendi yaptıkları limonatayı satan standın başında bütün gün ayakta durmaktan ayaklarım ağrıyor.

Haftalardır kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim, güneşin tenimi okşamasını izleyerek bir sonraki adımımı düşünüyorum. Önümüzdeki hafta kendime bir iş bulmam gerekiyor. Birikimlerimle daha fazla yaşayamam çünkü gelecekte satın almayı planladığım yeni bir evin depozitosu için paraya ihtiyacım var. Bu ihtimal kalbimi ağırlaştırıyor.

Hayallerimin erkeğiyle lüks bir çatı katında yaşayacağıma inanmakla naif davrandım. Herkesin böbreğini feda edeceği türden bir hayat.

"Manzara çok güzel."

Nathan'ın sesi havayı keserken kalbim göğsümde takla atıyor.

Başımı çevirip onun arkamda olduğunu fark edince, sıcak tavada eriyen tereyağı gibi eriyip gidiyorum. Göz kamaştırıcı beyaz Henley tişörtü ve muhtemelen aylık kiramdan daha pahalı olan siyah kot pantolonuyla çok çekici görünüyor.

Burada ne işi var?

O bankın yanına doğru yürürken ben koltuğuma yapışık kalıyorum ve yanıma otururken her hareketini takip ediyorum.

"San Francisco alacakaranlıkta her zaman güzeldir," diyorum, sohbetimizi nötr tutmaya çalışarak.

"Ben manzaradan bahsetmiyordum, Arianna." Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve onun benden bahsettiğini anlarım.

Hâlâ beni güzel buluyor.

O beni kovduğundan beri içimden çirkin

hissediyorum. Daha önce hiç işten kovulmamıştım.

Onu sevdiğim gibi kimseyi sevmedim.

"Nasılsın?" diye soruyor, kaşlarını çatarak beni baştan aşağı süzdükten sonra, ama cevap vermeme izin vermiyor. "Kilo vermişsin." Derin ve alçak sesle tıslıyor.

"İştahım yok." Kalp kırıklığı zihninde garip şeyler yaratır. Yemek yemeyi sürekli unutuyorum. Yediğimde ise her şey tatsız ve

tatsız geliyor.

"Benim de," diye itiraf ediyor.

Onun da iyi uyumadığını anlayabiliyorum. Gözlerinin altındaki gölgeler uykusuz geceleri ve ağır yükleri anlatıyor.

Kot pantolonunun cebinde bir şey ararken, sonunda telefonunu çıkarır ve onu yüzüme doğru tutar. "Kardeşlerim, bu konuda onlara yardım ettiğini söylediler."

Julie ve *The Golden Telegraph* skandalıyla ilgili sayfa sayfa manşetleri kaydırırken, konuşmadan başımı salladım.

"Sana bizzat sormak ve şahsen teşekkür etmek istedim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Julie kendini astı."

Umarım o da benim gibi her şeyini kaybeder.

Tırnaklarımın etrafındaki deriyi koparıyorum. "Burada ne işin var

Nathan?" "Davet edildim."

"Neden?"

"Çünkü bu hayır kurumu ile bir üniversite ve kariyer hazırlık merkezi kuruyorum."

"Sen misin?" Martha ve birkaç diğer mütevelli heyeti üyesinin bunu tartıştığını duydum.

O başını salladı. "Dizüstü bilgisayarlar bağışlıyorum, iş görüşmesi atölyeleri düzenliyorum ve iş kıyafetleri satın almaya yardımcı olacak bir fon kuruyorum. Ayrıca, sistemden yaşları dolan yaşlı bakıcı gençler için bir mentorluk programı başlatıyorum. Onlar da firmada çalışmaya gelecekler."

"Nathan." Gözlerim yaşlarla doldu, görüşüm bulanıklaştı. "Bu çok nazik bir davranış."

"Sana karşı pek nazik davrandığımı sanmıyorum. Sana kendini açıklamak için fırsat vermediğim için özür dilerim, Arianna."

"Ben de senin ailene şüpheyle yaklaştığım için özür dilerim." Boğazımdaki futbol topu büyüklüğündeki yumru, taşana kadar şişer ve sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akar. "O gece barda kim olduğunu biliyordum, Nathan." Sesim titriyor, pişmanlıkla doludur. "Ve sana yemin ederim, sana yakınlaşmak için 'patronu' baştan çıkarmak gibi bir niyetim hiç olmadı. Buna inanmalısın."

O zamanlar kendime öyle yaptığımı söylemiş olabilirim, ama kendime yalan söylüyordum. Onu gördüğüm anda ondan hoşlandım.

Titrek bir nefes alıp, sanki bu beni tamamen dağılmaktan alıkoyacakmış gibi kollarımı kendime doladım. "Senden hoşlanıyordum. Tanrım, senden gerçekten hoşlanıyordum. Ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Çünkü sen komik, yakışıklı ve çok zekiydın

zekiydin. Düşündüğüm gibi bir adam değildin, daha da iyisiydin. Ve bu beni korkuttu çünkü böyle olmamalıydı."

Ona bakıyorum, yüzünde bir şey arıyorum — anlayış, affetme, herhangi bir şey — ama yüzünden bir şey okunamıyor. Göğsüm sıkışıyor, ama devam ediyorum.

"Hart Law'da çalışmaya başladığımda, niyetim yanlıştı. Ve bunun için senden özür dilemeliyim. Çok üzgünüm, Nathan. Julie'ye hiç inanmadım. Kaza raporunun uydurma olduğunu biliyordum ama o gün yönetim kurulu odasında bana bunu açıklamam için hiç fırsat vermedin." Sesim çatlar ve kendimi tutmaya çalışarak zorlukla yutkunurum.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla, Kevin Taylor'ın beraat etmesinin yanlış olduğuna emindim. Bundan çok emindim. Çünkü hayat nasıl bu kadar acımasız olabilirdi? Nasıl olur da sevdiğim herkesi benden alıp beni dünyada tamamen yalnız bırakabilirdi? On beş yaşıdaydım, kaybolmuştum ve korkuyordum. Ailemin fazla bir şeyi yoktu, ama Riley ve benim jimnastik yapmamızı sağladılar. Hayallerimiz vardı Nathan. Yarışmaları kazanmak, Olimpiyatlara katılmak, bunu onlar için yapmak, onları gururlandırmak istiyorduk, çünkü onlar gurur duyuyorlardı. O gece... O gece eyalet şampiyonasına katıldığımız için kutlama yapıyorduk. Katılmasaydık, o kadar geç saatlere kadar dışarıda olmazdık. Kendimi sorumlu hissettim. Sanki hepsi benim hatamış gibi ve bir cevap arıyordum, suçu başkasına atacak bir şey arıyordum sanırım."

Nefesim titriyor ve kendimi sarmalayan kollarımı, acının yayılmasını engellemek için çaresizce sıkıyorum. "Kararı şüpheye düştüğüm için kendimi asla affetmeyeceğim. Kevin'ı şüpheye düştüğüm için. O beni kurtardı ve şimdi Jean'in bana bakması için yaptıkları şey için ona ya da babana teşekkür etme şansım asla olmayacak." Sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyor. "Ve bunun için gerçekten çok üzgünüm."

Gözlerim keskin iğnelerle delinir gibi yanarken, boğazım yanıyor, sözlerim zorla ve hızlıca çıkıyor. "Politikayı çiğneyip arşivlerden dosyaları çalarak fotoğraflarını çektiğim için özür dilerim. Ama en çok da sana aşık olduğum için özür dilerim. Çünkü seni asla telafi edemeyeceğim şekilde incittiğimi biliyorum." Yüzümü siliyorum, ama gözyaşları akmaya devam ediyor ve ayağa kalkıyorum, sandaletlerimi giyiyorum ve gitmeye hazırlanıyorum. "Başlangıçta, ailem için adalet istedim. Önemli olan tek şey buydu. Davadaki kararın yanlış olduğunu düşündüm. Ama yanılmışım. Sonunda sana aşık oldum. Ailene aşık oldum. Çünkü sizler başkaları için inanılmaz şeyler yapan iyi insanlarsınız."

Bir adım geri çekildim, çünkü ona uzanırsam ve o benden uzaklaşırsa tamamen parçalanacağımdan korkuyordum. "Julie'yi alt etmek için yaptıklarımın, ne kadar üzgün olduğumu anlamam için yeterli olmasını umuyorum. Ama beni asla affedemezsen, anlarım."

Bana inanmasını, kalbimin önündeki çıplaklığını görmesini dileyerek özür dilerim. "Üzgünüm, Nathan," diye fısıldarım. "Kaç kez söylediğimi bilmiyorum, ama bir milyon kez söylesem bile yetmez." Ondan uzaklaşır, kalbimi yeniden kırar ve hayatından çıkarım.

"Buraya gel, Arianna," diye emreder, ben birkaç adım daha atarken sessiz bir otoriteyle.

Onun böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordum ve hızla dönüp ona bakıyorum.

Tam boyunu kullanarak bana doğru emin adımlarla yürür ve kararlı bir şekilde "Artık özür dileme" der.

"Tamam." Onun isteğini kabul ederek başımı sallarım, ama kendimi durdurabileceğimden emin değilim.

"Bugün, çok uzun süredir egonun yönettiği bir organizasyon olan tüm bir yayını çökertmeye yardım ettin. Değişime katkıda bulundun ve bunun için seninle gurur duyuyorum." Bana bir adım daha yaklaşır ve karşı karşıya geliriz. "Cesurdun."

Bunu yaparken cesur hissetmedim.

Elini yüzüme koydu ve ben onun dokunuşuna yaslandım, cildimde elinin sıcaklığını tekrar hissetmekten çok hoşlandım. "Arianna, şunu bilmeni isterim ki, senin yerinde olsaydım ve ailemin ölümünün koşulları hakkında kafamda herhangi bir şüphe olsaydı, ben de senin yaptığını yapardım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bence bu doğru değil.

"Biliyorum. Sen ve ben birçok yönden birbirimize benziyoruz. İkimiz de sevdiğimiz insanlar için savaşıyoruz."

"Seninle kardeşlerinin arasına girmek istemedim." Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum.

"Bizim için ve diğerleri için yaptıkların, o magazin dergisini gün bitmeden kapatacak bir dizi olayı tetikledi. Polis çoktan tutuklamalara başladı. Telefon dinleme ciddi bir suçtur Arianna ve senin sayende sonunda sona eriyor. İnsanların mahremiyeti artık güvende —hepsi senin sayende."

Hâlâ Julie'nin başlangıçta iyi biri olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Çaresizliğim karar verme yeteneğimi gölgelemişti.

Başparmağını yanağımın derisi üzerinde gezdirdiğinde kalbim daha hızlı atıyor.

Sanki yüzümün her ayrıntısını ezberliyormuş gibi, kararlı bir şekilde şöyle diyor: "Seni affediyorum, Arianna. Yaptıklarının aileme olan sevginden kaynaklandığını biliyorum. Ben de aynı şeyi yapardım, buna hiç şüphem yok." Parmak eklemine çenemin altına koyup yüzümü nazikçe kaldırarak gözlerime bakıyor. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim," diye fısıldıyorum.

Her zaman duygularıyla mücadele ederken yaptığı gibi çenesini sıkıyor. "Eve gel."

Ciddi mi?

Sonunda boğazını çalıştırır. "Seni seviyorum. Sevmediğimi iddia etmeyeceğim." Elleri belime uzanır ve beni kendine çeker. "Eve geleceksin, ait olduğun yere. Sensiz yaşayamam, yaşamayacağım."

"Ben de yapamam. Seni seviyorum Nathan, en başından beri seviyorum." Tanıştığımız ilk geceden beri ben onunum.

"Artık sır yok, Arianna."

"Sana her şeyi anlattım." Saklayacak hiçbir şeyim kalmadı. "Ben buyum."

Güçlü, atletik kollarıyla beni sıkıca kendine bastırıyor, sonra ağzını ağzımla kapatıyor ve birbirimizde kayboluyoruz. Öpücüğü, dillerimiz çarpıştığında cildimi yakıyor, uzun zamandır ayrı kalmış sevgililer gibi birbirlerini selamlıyor ve birbirlerine geri dönüyorlar.

Ellerimi ensesindeki saçlarına geçirip gözlerimi kapatıyorum ve kokusundan dokunuşuna ve sıcaklığına kadar her şeyiyle kendimi ona kaptırıyorum, ona eriyip gidiyorum.

Nathan ellerini sırtımın kıvrımlarına doğru kaydırıyor ve birbirimizin dudaklarına minnetle mırıldanıyoruz, bağlantımız çok gerekli.

O dilini ağzımda gezdirirken, bacaklarımın arasında zonklayan his, etrafımızdaki her şeyi bastırıyor. Heyecan verici enerji kıvılcımları aramızda uçuşuyor ve bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum.

"Durmaliyız," diye nefes nefese söylüyorum, uzaktan insanların hafif kahkahalarını duyuyorum.

"İstemiyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma ve ağzını benimkiyle kapattığında, sanki tüm öpücüklerin en mükemmeli gibi hissediyorum.

Bu öpücük farklı. Umut, sevgi ve birlikte bir gelecekle dolu hissettiriyor, son birkaç haftadır hissettiğimiz tüm acıyı sanki kalplerimizi onarıyormuşçasına eritiyor. Dillerimiz mükemmel bir ritimle dans ediyor, birbirimizi yalıyor ve tadıyoruz.

Haftalar sonra ilk kez mutlu hissediyorum, neşe kalbime sıcak bir nehir gibi akıyor, yalnızlığın soğuk ağırlığını eritiyor, beni bir kez daha ılık ve umutla dolduruyor.

Gözlerimi açtığımda, onun bana doğru baktığını ve güçlü bakışlarıyla beni sabitlediğini fark ettim. Parmaklarını ensemdeki saçlara geçirdi, dudaklarımızı sıkıca birbirine yapıştırdı ve yine sonsuz öpücüğümüzde kendimizi kaybettik.

Alt dudağımı ısıyor, ağzına çekiyor, sanki gelecek olanın bir vaadiymiş gibi daha sertleşiyor.

Acele etmeden, sonunda ayrılıyoruz ve boynuma yumuşak öpücükler konduruyor, sonra bana sokuluyor. Nefesim kesiliyor.

"Seni seviyorum, Arianna." Sıcak nefesi tenimi okşadı.

"Seni çok seviyorum." Mutluluk ve rahatlamanın karışımı olan gözyaşları yanaklarımdan akıyor.

"Seni çok özledim. Seni çıplak istiyorum, bebeğim," diye mırıldanır öpücükler arasında.

"O zaman beni eve götür."

"Bu hoşuma gitti."

Dizlerimin üzerinde yatakta aşığı doğru kayarak Nathan'ın kalın bacaklarının arasına giriyorum, sonra yavaşça kalçasına yumuşak öpücükler konduruyorum.

Her öpücüğümle hevesli penisi daha da sertleşip kalınlaşırken, o da düşük bir inilti çıkardı.

Ona kadar ikinci şanslara inanmazdım. Ayrıca aşkın bizimki kadar güçlü ve derin olabileceğini de bilmiyordum.

Ailemin beni ona yönlendirdiğinden eminim — bunu ruhumun derinliklerinde hissediyorum, gökyüzünde güneşin ve ayın dansı kadar inkar edilemez, sarsılmaz bir gerçek.

Birbirimizi bulduk.

O benim sarsılmaz pusulam, beni eve götürüyor — kalbimin gerçekten ait olduğu yere. Ona.

Ağzımı açıyorum, dilimi düzleştirip kalın, sıcak penisini tabandan uca kadar yalıyorum, bu onu irkiltiyor, penisi takdirle seğiriyor ve musluk gibi akıyor.

"Bebeğim," diye inliyor, parmaklarını saçlarıma geçirip ağzıma girerek onu sikiyor.

Islak dilimi onun penisinin üzerinde yukarı aşığı gezdiriyorum, onu ağzıma tamamen alıyorum ve dilimi onun başının etrafında döndürüyorum, penisinin altındaki kalın damarını yalarken onu daha sert emiyorum.

"Bunda çok iyisin, bebeğim." Sesi tehlikeli ve alçaktı. Kalçalarını salladı, itti, bastırdı, gözyaşları yüzümden akmaya başladı.

Bana sırtıyor, sonra penisinin tabanını tutuyor ve ağzımdan çıkıyor. Başını dudaklarıma dokunduruyorum, dilimi dışarı çıkarıp ucunda biriken tuzlu ön sıvıyı tadıyorum. Heyecanla inliyorum, vücudum canlanırken zevk içimi kaplıyor, her sinirim onunla tekrar birlikte olmanın heyecanı ile titriyor.

"Em beni," diye emrediyor, kendini ileri geri okşayarak.

Dilimi dışarı çıkarır ve onu emmeden önce dilime sürtünmesine izin veririm, boğazımın arkasına çarptığında öğürürüm.

Parmaklarıyla çarşafları sıkıca kavrar, kalçalarını dudaklarıma doğru iterek kendini durduramaz.

Dilimle penisinin başını daireler çizerek yalıyorum ve kalın penisi ağzımda dolaşırken nefes almakta zorlanıyorum, çünkü yutkunmakta zorlanıyorum ve dudaklarımdan salya akıyor.

"İçine girmem lazım." Ağzımdan çıkar ve penisinin tabanını tutar, sanki boşalmayı engellemek istercesine sıkıca sıkar.

Zor nefes alıyor, göğsü inip kalkıyor ve her santimi hafif bir ter tabakasıyla kaplı. Gözlerini kısarak bana bakıyor, yavaşça oturuyor ve aynı şeyi yapmam için beni teşvik ediyor, sonra nefesimi kesen bir öpücük veriyor.

Parmaklarını am dudaklarımdan arasına kaydırıyor, sonra bir parmağını içime sokuyor ve diğer eliyle yüzümden akan gözyaşlarımı siliyor.

Boğazından gırtlaktan gelen bir inilti yükseliyor ve parmağıyla beni sikiyor, orgazmımın ortaya çıkması için beni tahrik ediyor. Kalın parmaklarını kasıtlı olarak içeri ve dışarı kaydırırken, başparmağını klitorisimde dairesel hareketler yapıyor.

"Çok ıslaksın bebeğim," diye fısıldadı, ben kalçalarımı sallayıp parmaklarını sürerken. "Şimdi dizlerinin üzerine dön," diye emretti, parmaklarını amımdan çıkarırken, ben de kaybından dolayı inledim. Çok iyi hissettiriyordu.

Onun istediği gibi yapıyorum, arkanı dönüyorum ve o da arkama geçiyor. Sırtım ona dönük, kendimi ona hazırlıyorum.

"Ellerini yatağa koy, Arianna," diye kulağıma fısıldıyor, omurgamdan aşağı titreme geçiyor ve ben dört ayak üstüne çöküyorum, kendimi ona tamamen açıyorum ve kıcıımı havada sallıyorum.

Kıcıımı sertçe tokatlıyor, bu da sırtımı kamburlaştırıyor ve onun adını haykırıp sessizce bunu tekrar yapması için dua ediyorum.

Bunun yerine, kalçalarımı ayırır ve yüzünü uyluklarımdan arasına sokar, sonra amımı önden arkaya doğru yalar. Sert dili içime dalar, tekrar tekrar, orgazmım yükselir, vücudumda yayılır.

"Nathan, geliyorum," diye bağıryorum.

Kukumda sırtışıını hissediyorum ve yaptığı şeyi bırakıyor, orgazmım kaybolurken neredeyse ağlıyorum. "Henüz değil. Dön."

Söyleneni hemen yapıyorum ve yatağa uzanıyorum, orgazm olmak için o kadar çaresizim ki kendimi ona açıyorum.

"Aferin kızım." Eğilip klitorisimi öper ve hassas tomurcuğumdan bir elektrik akımı geçerken sarsılırım.

Geriye yaslanarak bacaklarımı kaldırır ve omuzlarının üzerine yerleştirir. Penisinin başını ıslak girişime hizalar ve o içime girerken ben de kendimi onun penisine doğru iterim.

"Böyle çok sıkısın," diye dişlerini sıkarak, parmaklarını kalçalarım gömerek, güçlü itişleriyle beni sabit ve hızlı bir şekilde sikiyor.

Bana istediğim izni veriyor, beni becerirken ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı çıkarıyor, ben çırpınıp, ihtiyaçtan nefes nefese kalana kadar, ve artık içimde biriken baskıyı daha fazla kaldıramayana kadar. "Şimdi boşalabilirsin."

Ve ben de boşalıyorum, onun penisinin üzerinde, adını haykırarak, kollarını tırmalayarak, devam etmesini isteyerek. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor, o benim aşırı duyarlı bedenimi kontrol ederken, her sinir ucu onunla yeniden bağlantı kuruyor. Orgazmım on tonluk bir kamyon gibi üzerime çökünce titriyorum, tüm vücudumda altın rengi bir sıcaklık yağmuru patlıyor.

Bu, şimdiye kadar hissettiğim en saf ve gerçek aşk ve zevk. Çünkü bu onunla birlikte.

Kalbimin her atışı ona ait. Her günün her dakikası onun. Sonsuza kadar.

O içime girip bana gözlerini kırpmadan bakarken, göğsümde duygular birikiyor.

Taşakları tekrar tekrar kıcıma çarpıyor ve ben tırnaklarımı kollarının derisine geçiriyorum, ayak bileklerim boynuna dolanmışken o beni yatakta sikiyor.

"Geliyorum bebeğim. Seni spermimle dolduracağım," diyor boğuk bir sesle, içime daha hızlı giriyor.

Tanrım, evet, bunu istiyorum. "Boşal."

Nefeslerimiz, çaresizlikle dolu güçlü itişlerine uyum sağlar gibi, gittikçe hızlanıyor. Boynundaki kalın damarlar atarken, vücudundaki basınç arttıkça boynunun derisi kızarır ve öfkeli bir hal alır, ben de iç duvarlarımı onun etrafında sıkılaştırırım.

Nathan benim adımları haykırarak, içime boşalırken geliyor olduğunu söyler ve beni spermeleriyle doldurur. Umarım bu spermelerden bir bebek olur. Bizim bebeğimiz.

Yüksek sesle inleyerek, son damlasına kadar içime boşalır, sonra sanki zevkini uzatmak istercesine ileri geri kayar, penisi seğirir ve titrer.

"Vay canına," diye tıslar ve birkaç dakika dinlenir, sonra bacaklarımı omuzlarından indirir ve yavaşça içimden çıkar.

Üzerime uzanır, kollarını başımın iki yanına koyar ve sert vücudunu benimkine bastırır.

"İşte bu, sadece sen ve ben, sonsuza kadar," diyor ve dudaklarımı öpüyor.

Birbirimize bakıyoruz, her zaman yaptığımız gibi, her çili, çizgi ve ifadeyi ezberliyoruz.

"Eğer istersen, yakında sadece sen ve ben olmayabiliriz."

"Ben de bunu istiyorum." Sesi ciddileşti. "Seninle birlikte."

Her şeyin ikimiz için de bu kadar çabuk değişmesine şaşkınlıkla ona gülümserim. "Ben de bunu istiyorum."

Islak başını ileri geri sürterken, kalçama sertleşen penisiyle tekrar hazır olduğunu gösteriyor, çünkü kaybettiğimiz tüm haftaları telafi etmemiz gerekiyor. "Şimdi başlamak ister misin?"

"Evet." Sanırım öldüm ve cennete gittim.

Arianna benim daireme taşınalı neredeyse üç ay oldu. Bu süre içinde yatak odasını ve oturma odasını dekore etti ve şu anda mutfağı tamamen yenileme çalışması yapıyor.

Dolaplar için sonunda hangi rengi seçtiğini sormadım çünkü haftalardır şişe yeşili, lacivert veya pembe arasında gidip geliyor. Benim pek hoşuma gitmeyen renkler.

Diğer odaları çok güzel yeniledi; kolaylıkla başarabileceği cesur seçimlerinde ona güvenmeliyim.

Siktir et, pembe mutfak ve altın renkli donanımlar onu mutlu ediyorsa, ben de mutlu olurum.

Birlikte rahat bir çalışma hayatına yerleştik. Ancak farklı olan şey, davalar arasında hazırlık yapmak için programımda daha fazla zaman ayırmamı sağladı ve aynı anda çok fazla müşteri almamamı sağlıyor. Ayrıca çoğu gece saat ondan önce ofisten çıkmamı sağlıyor, bu da daha fazla uyku uyuyabileceğim anlamına geliyor.

Şey, belki de öyle değil, çünkü çok sevişiyoruz.

Ama en iyi yanı, hafta sonları çalışmamak, çünkü hafta sonu aramalarından ve acil durumlardan beni koruyan bir avukat ekibi kurdum.

Cumartesi günleri, sabahları kardeşlerimle tenis oynadıktan sonra günün çoğunu plajda geçirdikten sonra tiyatroya gidip akşam yemeği yiyoruz. Pazar sabahları ise tembellik edip saatlerce yatakta vakit geçiriyoruz, öğleden sonralarını ise kardeşlerim ve annemle çiftlikte geçiriyoruz.

Onunla her şeyi paylaşıyorum, ama hayatımın hala onunla paylaşmak istediğim önemli bir parçası var.

O, onun tanışmak istediği biri, ama ben sadece zamanın doğru olduğunu hissettiğinde buraya gelmesini istedim. Bugün o gün.

"Baba, tanışmanı istediğim biri var." Elimi omzuna koydum.

Babam için şehirdeki en iyi hafıza bakım evini bulmuş olsak da, yine de onun annemle birlikte evde olmasını diliyorum.

Tam zamanlı bakıma ihtiyacı var ve bu annem için çok zor olurdu. Bu şekilde, ihtiyacı olan tedaviyi ve 24 saat uzman bakımı alıyor.

“Baban bugün formunda. Dikkatli ol.” Hemşire göz kırparak kendi kendine gülümser, bu da onun iyi bir gün geçirdiği ve yaramazlık yaptığı anlamına gelir. “Bir şeye ihtiyacın olursa ara.” Cynthia odadan çıkar ve ben hemen ona teşekkür ederim.

Arianna babamın yanındaki sandalyeye oturur ve kucağında parmaklarıyla gergin bir şekilde oynar.

“Bu kim şimdi?” Babamın sesi her geçen hafta daha zayıf ve daha kaba çıkıyor ve kaslarının zayıflamasından ve başının yavaş yavaş bir tarafa eğilmesinden nefret ediyorum.

"Bu Arianna, baba," diyorum ve diğer sandalyeye onun yanına oturuyorum.

"Merhaba Bay Hart. Sizinle tanışmak çok güzel." Elini babamın elinin üzerine koyar. "Sizin hakkınızda ve birçok insana yardım etmek için yaptığınız harika şeyleri çok duydum."

Dudakları seğirir ve ifadesinden onu sevdiğini anlayabilirim. Nasıl sevmesin ki? O mükemmel birisi.

"Arianna. Ne güzel bir isim." Sözleri yavaş ve uzatılmış bir şekilde çıkar. "Sanırım bir zamanlar bir Arianna tanıyordum." Alnında karışıklık belirir.

Ondan daha önce bahsetmiştim. Bazen onu hatırlıyor, bazen hatırlamıyor.

Aylar önce bana ona gitmemi söylediği konuşmamızı hatırlamadığını biliyorum. Sanki her şey yok olmuş gibi. *Puf*. Bir duman bulutu gibi.

"Daha önce bir Arianna tanıyor muydun, baba?" Babamın zihni gelip gidiyor. Zihni gerçekten berrak olduğu iyi günlerde, eski davalar hakkında konuşuyoruz çünkü işini çok seviyordu ve biliyorum ki, yapabilseydi, hala davalarla uğraşıyor ve benimle ve kardeşlerimle uğraşıyor olurdu.

Kardeşlerimle tekrar konuşuyor olmaktan çok rahatladım. Bir an için onları kaybettiğimi sandım ama annemin dediği gibi, ne olursa olsun birbirimizi seviyoruz.

"Mmm," babam derin düşüncelere dalmış gibi mırıldanıyor ve cevap vermek için zaman ayırıyor. "Bir davadan, sanırım."

"Benim adım Arianna Donovan. Kevin Taylor'ı hatırlıyor musun?" diye sorar, gülümseyerek ona yaklaşır, sesi umut doludur.

Gözleri başka yere kayıyor, sonra bana bakıyor ve tekrar ona dönüyor. Bir şeyleri anlamaya çalıştığını anlayabiliyorum. "Hatırlıyorum," diye cevaplıyor sonunda. "Araba kazası. Korkunç bir kazaydı." Cümlesinin son iki kelimesini söylemekte zorlanıyor. "Sen Arianna mısın?"

Göğsüm duygu ile doluyor, çünkü onun için her şeyin farklı olmasını dilerdim. O, şehirdeki en iyi avukattı ve pek çok insana yardım etmişti. Hayatının daha iyi bir sonla bitmesini hak ediyordu.

"Mutlu musun, canım?" diye sorar, onun iyiliğinden endişe duyarak. "Jean sana iyi baktı mı?"

Davayı hatırlaması beni şaşırtmadı. Bugün, iyi bir gün, her şeyi hatırlıyor ama gece uykuya daldığında, zihni sıfırlanıyor ve ertesi gün o kadar iyi geçmiyor.

"Öyle yaptı ve Kevin'ın bakımımı organize etmesine yardım ettiğin için sana şahsen teşekkür etmek istedim. Çok minnettarım." Arianna'nın gözleri yaşarır ve ben, babamın elinin üstüne koyduğu elini tutarım.

"Arianna harika birisi, baba."

"Ben hukuk sekreteriyim," diye araya girer, gözyaşlarını saklamaya çalışarak, görüldüğünden daha neşeli bir ses tonuyla.

"Nathan'ın sekreteri misin?" Dikkatini bana çevirip sonra tekrar Arianna'ya yöneltiliyor, boynunu hareket ettirmekte zorlanıyor. "Umarım onu tetikte tutarsın, Arianna."

"Öyle yapıyor, baba," diye onu temin ederim. Onu tekrar ofiste görmek inanılmaz bir şey. Birlikte iyi çalışıyoruz, hayatımı on kat daha kolaylaştırıyor ve beni ve yaptığım işi anlıyor, asla şikayet etmiyor.

"İyi," dedi sadece, yavaş ama kararlı bir şekilde.

"Evleniyoruz." Parmağımı Arianna'nın dört karatlık tek taş elmasının üstüne sürttüm.

O daha küçük bir şey istediğinde ısrarcıydı ama ben bunu kabul edemezdim; ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam. Ne kadar büyük o kadar iyi. O benim ve kimseye ait değil, ve ben onun kime ait olduğunu tüm dünyaya göstermek istedim.

"Vay canına, bu gerçekten beklenmedik bir gelişme." Babam biraz öksürdükten sonra gülümser. "Seni kim evlendirecek, canım?"

Arianna'nın babasının artık hayatta olmadığını biliyordu ve ben bu konuyu hiç düşünmemiştim.

"Max yapabilir diye düşünüyordum, senin için sorun olur mu?" Ondan onay ister.

"Bu iyi bir fikir. Yapardım, ama şu anda burada sıkışıp kaldım." Sesi giderek azalır.

Aniden nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. O, bir zamanlar tanıdığım adamın gölgesi gibi.

"Peki, seni bu şık sandalyenle koridordan aşağı götürüp töreni sana getirebilirsek, bunu yapar mısın?" Arianna umutla sorar.

Yemin ederim, çok uzun zamandır ağlamamıştım, ama şimdi ağlamak üzereyim

Babam ay kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor ve bu bende bir şeyler uyandırıyor

—gurur, rahatlama, hatta belki umut. O her şeye rağmen hala gülümseyebiliyorsa, benim de güçlü olmaktan başka seçeneğim yok.

"Takım elbisem var mı, Nathaniel?" diye sorar, sesinde kararlılık vardır.

"Evet, baba." Çok kilo verdiği için ona uyan bir takım elbise yok, ama Arianna mutlu olacaksa, öğleden sonra birini çağırıp ölçüsünü alabilirim.

"Gelecek yıl için bir tarih belirlediğimizi biliyorum Nathan, ama bunu daha erken gerçekleştirebilir miyiz?" diye soruyor Arianna, heyecanla omuzlarını kulaklarına kadar kaldırarak.

Umarım babam belirlediğimiz gün iyi hisseder, ama bu bizim kontrolümüz dışında bir şey.

"Haftalar mı, aylar mı?" diye soruyorum.

"Haftalar içinde," diye cevaplar, umutlu bir ses tonuyla.

Bunu nasıl yapacağız? Onu tanıyorsam, bugün gün batımına kadar her şeyi ayarlamış olacaktır.

Sanırım babamın da fazla zamanı kalmadığını hissediyor, ama bu şu anda düşünemediğim bir şey ve ben sadece onun iyi ya da kötü her gününü dolu dolu yaşamaya odaklanmak istiyorum.

Babamın elini bırakıp bana döner. "Hadi yapalım, Nathan." "Hadi yapalım," derim, göğsümde heyecan dalgaları hissederek.

Arianna bana yaklaşır ve kulağıma fısıldayarak beni şok eder: "Ayrıldığımızda doğum kontrol hapımı almayı unutmuşum ve barıştığımızda birlikte güzel bir şey yarattık, Nathan. Mutlu bir kaza. Hamileyim."

Duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Baba olacağım." Zorlukla yutkunuyorum, çünkü bir zamanlar hayatımı yalnız yaşamak, her şeyden önce işi seçmek kaderim olduğuna inanıyordum, ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum. Sarsılmaz bir inançla, onun ailesinin başından beri onu koruduğunu, bana doğru yönlendirdiğini biliyorum.

Ve şimdi, bana hayal bile edemeyeceğim bir hayat veriyor; bir aile ve sadece bir çatı katı değil, bir yuva, birlikte byyeceğimiz, gleceğimiz ve birbirimizi en iyi şekilde seveceğimiz bir yer, çünkü o bana bunu öğretti.

Benim Arianna'm. Benim kaderim.

* * *

VH NICOLSON'DAN DAHA FAZLASI

VH Nicolson'un bir başka kitabı olan *Lincoln*, şu adresten sipariş edilebilir:

www.mybook.to/LincolnBackAd

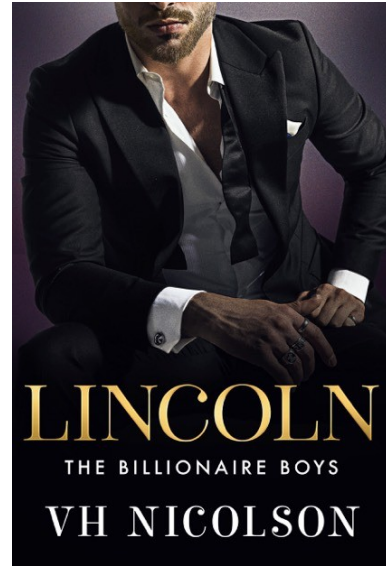
TEŞEKKÜR EDERİZ!

Okuduğunuz için teşekkür ederiz! Yorum bırakmayı ve sosyal medyada paylaşarak duyurmaya yardımcı olmayı unutmayın. Desteğiniz bizim ve yazarlarımız için çok önemli!

VH NICOLSON'DAN DAHA FAZLASI

*Breaking His Law'*ı okumaktan keyif aldığınızı umuyoruz. Beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın. Bir kopyasını hediye etmek isterseniz, bu kitap paperback, hardback, büyük baskı ve sesli kitap olarak satın alınabilir.

Billionaire Boys serisinin ilk kitabı olan *Lincoln*, aşağıdaki resme tıklayarak sipariş edilebilir:

Birinci Bölüm

LINCOLN

Soyunma odasından çıkıp, burada olmasını beklemediğim birinin önüne çıkınca hayatımın en büyük korkusunu yaşıyorum.

"Hay aksi, beni korkuttun. Bu gece işe başlayacağını bilmiyordum." Yeni temizlik görevlisini karşılamak için elimi uzatır ve çarpıcı siyah saçlı kadına gülümserim.

Spor salonu müdürü Rio, yarın üst yönetimle yapılacak önemli bir toplantı öncesinde derinlemesine bir temizlik yapılması gerektiğini söyledi. Ama temizliğin bunu yapmak için toplantı sabahı geleceğini söylediğinden eminim.

Belki de yanlış duymuşumdur.

Elindeki paspası duvara dayadıktan sonra elimi sıktı, sonra uzun saçlarını omzunun üzerinden geriye attı ve altın serpili gibi görünen derin kahverengi hipnotik gözleriyle bana baktı.

boğazını temizlerken, ben hemen elini bırakıp geri adım attım ve onu baştan aşağı süzdüm.

Baştan aşağı muhteşem, en mükemmel kum saati vücuduna sahip.

Muhtemelen oyuncu ya da manken olmak isteyen biri, ki bu Los Angeles için gayet normal. Kesinlikle onda o X faktörü var.

"Ziyaretçi defterini imzalamana gerek yok. Bu akşam sadece ikimiz varız." Sıkıcı spor salonuna bakıyorum. Her zamanki gibi hayalet bir kasaba gibi ve babamla birlikte İskoçya'daki otelimizde kurduğumuz beş yıldızlı spor salonuna hiç benzemiyor.

Dikkatimi en yeni personelimize geri çeviriyorum. "Spor salonu olduğumuz için spor kıyafeti giymek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Bana bakıyor. "Evet."

Beyzbol şapkamı ters çevirip ona gülümsedim. "Bu arada, ben Lincoln. Çalışma vizem altı hafta sonra sona eriyor ve önümüzdeki beş hafta boyunca sadece yardım edeceğim. Sonra bir hafta izin alıp İskoçya'ya döneceğim."

Sabırsızlanıyorum.

Altı hafta kaldı.

Los Angeles harikaydı ama ailemi tekrar göreceğim için çok heyecanlıyım.

"Peki." Ellerimi çırpıyorum. "Yarın yeni bir alıcı gelecek. Anlaşılan o ki, çok zorlu birisi ve burayı tertemiz yapmamız gerekiyor." Kocaman alanı işaret ediyorum. "Aslında, onun için dışarıdaki çimleri yeşil boyamak zorunda kalmadığımıza şaşırdım." Bunu kendime saklamalıydım. "Adın Lucy, değil mi?"

Bana sırtarak başını salladı.

"Harika."

Belki ilk vardiyası olduğu için gergindir, ama pek konuşkan biri değil. "Bu tarafa gel. Sana her şeyin yerini göstereyim."

Lucy'nin bana neredeyse iki kelime bile etmediği spor salonundaki kısa turumun ardından, onu temizlik görevine devam etmesi için bırakıp resepsiyon alanına geri dönüyorum.

Spor salonunu resepsiyondan ayıran büyük pencereden, dizüstü bilgisayar ekranına konsantre olamıyorum ve spor salonunda dolaşan sessiz kıza bakıyorum.

Temizlik yapmamalı. Yatağında uzanmış, ona bakmam için yalvarıyor olmalı.

Kes şunu, Lincoln. Kadınlara yasak kuralı.

Zaten muhtemelen bir erkek arkadaşı vardır. Kimse o kadar güzel olup da erkek arkadaşı olmaz. Aniden dönüyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor, sonra o tekrar başka yere bakıyor.

Onu istiyorum.

Ama bu olmayacak, çünkü Amerika'yı gezerken kendime seks yasağı koydum.

Dört buçuk aydır kadın yok ve şimdi benim sikimin tekrar eğlenmek istediğine karar verme zamanı değil.

İskoçya'dan ayrılmadan önce, kadın seçiminde pek seçici olmadığımı fark ettim ve evim tek gecelik ilişkiler için bir konveyör bandı haline gelmişti, bu yüzden playboy statümü sıfırlamam gerektiğine karar verdim ve seyahat etmek bunu yapmak için mükemmel bir fırsattı.

Şimdiye kadar uslu bir çocuk oldum.

Derin bir nefes alıyorum. *Tamam, Lincoln, hesap tablosu, sonra yeni sahibi ile yarınki tüm ekip toplantısının gündemine hızlıca bir göz at.*

Lucy davet edildi mi?

Onunla tekrar konuşmak için bir bahane uydurarak ana spor salonuna geri dönüyorum. "Lucy, Rio seni yarınki ekip toplantısına davet etti mi?"

"Evet." Mavi kağıt havlu rulosu ve dezenfektan spreysinin şişesi ile bana doğru dönüyor.

"Harika. Saat dokuz buçukta. Yeni patronu kızdırmak istemeyiz, değil mi? Özellikle de dedikleri kadar sert biriyse."

"Anlaşıldı." Bana beyaz dişleriyle küstahça gülümser.

"Sen gerçekten çok güzelsin. Bunu biliyor muydun?" Hiç düşünmeden ağzımdan

kaçırıyorum. Dolgun dudaklarını ağzına çekerek, bana geniş gözlerle bakıyor.

"Siktir, bunu söylediğim için özür dilerim. Kahretsin, küfür ettiğim için de özür dilerim. Güzel kadınların yanında beynimden geçenleri ağzımdan çıkarma eğilimim var. Kahretsin, bunu da söylememeliydim çünkü sözleşmelerimizde personel ile ilişki kurmama ve cinsel taciz yasağı maddesi var. Siktir. Söylediklerimi unut. Tekrar küfür ettiğim için özür dilerim. Sana asılmıyordum. Belki de öyleydin, ama burada, ağırlık sehpasının üzerinde seninle sevişmek istediğimi falan söylemedim." İki elimi de dur işareti yaparak kaldırıyorum. "Ve yine 'siktir' dedim. Üzgünüm." Vücudum bir fırın gibi yanarken, tişörtümün yakasını sinirli bir şekilde ileri geri sallıyorum. "Demek istediğim, şey, bence sen gerçekten..."

"Güzel." Cümlemi o tamamladı.

Asla İskoçya'ya geri dönemeyeceğim. Haftaya cinsel taciz suçlamasıyla mahkemede olacağım.

Kendimi daha da rezil etmekten kaçınmak için dilimi ısırarak, başparmağımı omzumun üzerinden kaldırıyorum. "İşe dönsem iyi olacak. Söylediklerimi unut. Sen işini bitirir bitirmez, kapatacağız sanırım, çünkü aylardır gece 10'dan sonra kimse gelmiyor." Hoş olmayan ortama bakıyorum. "Bu spor salonunu yeniden düzenlemek isterdim."

"Oh, evet, ne yapardın?" diye sordu.

Onun tatlı, uyumlu Amerikan aksanını seviyorum, bu aksan benim aletimi tahrik ediyor.

"İlk olarak, iç ve dış mekanlara güvenlik kameraları takın. Geceleri kapılara güvenlik görevlileri yerleştirin. Şuraya kadınlara özel bir bölüm ayırın." Kolayca bölünebilecek alanı işaret ediyorum. "Dışarıdaki aydınlatmayı iyileştirin.

Buranın boyanması ve modern donanımlara ihtiyacı var. Duşlar yenilenmeli, bir de dans stüdyosu var. Yaylı zemin iyi olur. O zaman yerel cheerleader takımları da burayı kiralar etkileşimli dokunmatik ekranlı fitness aynaları koyun ki insanlar sanal bir eğitmenle egzersiz yapabilsin. Ayrıca aynasız bir bölüm de yapardım. Fiziksel görünümüne önem verenler için." Bu daha fazla üye çekecektir. "Bu başlangıç için. Burası olağanüstü bir yer olabilir, biliyorum."

"Vay canına, gerçekten iyi düşünmüşsün. İskoçya'da ne iş yapıyorsun?" diye soruyor.

"Otelcilik." Beş yıldızlı bir spa ve otel resortunun ortak sahibi olduğumu söylersem, kendimi haklı bir pislik gibi göstermiş olurum. Belki de öyleyim, ama babam otelin her bölümünde çalışarak işin işleyişini öğrenmemi sağladı. Oteldeki hissem bana verilmedi; onu kazanmam gerekiyordu ve kazandım. Geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

O bana başka bir şey sormadığında, zaman aramızda elastik bir bant gibi uzanıyor. "Tamam. Seni rahat bırakayım." Geriye doğru yürüyorum. "Çenemin düşüklüğü için özür dilerim."

"Söylediklerini çoktan unuttum." Ağzı yana doğru kıvrılarak sırıtıyor.

"Harika." Dönüp bir makineye doğru yürüdüm ve sert, soğuk metale bacağım çarptı. "Siktir," diye tısladım. Bu iz bırakacak ve ben lanet olası bir şeftali gibi morarırım.

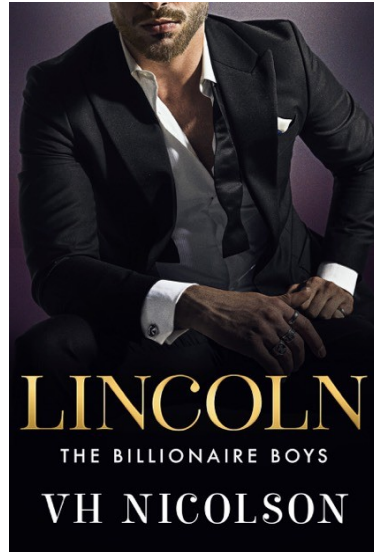
Aferin, Lincoln. Gerçekten aferin.

Yumuşak bir kıkırdama duydum. "İyi misin?"

Elimi havada sallayarak ona başparmağımı kaldırdım ve ofise geri topallayarak döndüm. Sonraki bir saat boyunca başımı eğip Rio'nun benden derlememi istediği üyelik katılım çizelgesini hazırladım. Sonunda dizüstü bilgisayarımı kapattım ve Lucy ile tekrar konuşmak için kendimi hazırladım, ama onun gittiğini fark ettim.

Veda etmeden.

Bu özel alıntıdan keyif aldığınızı umuyoruz. *Lincoln*, aşağıdaki resme tıklayarak şimdi sipariş edilebilir:

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, bana inandığı ve nispeten yeni bir yazara güvenerek bir adım attığı için Boldwood Books'a içten teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Bu yolculuk, her anını sevdiğim inanılmaz bir öğrenme deneyimi oldu ve hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Bana olan inancınız benim için çok değerli ve birlikte daha birçok güzel hikaye yaratmak için sabırsızlanıyorum.

Bir kitap yayınlamak gerçekten büyük bir ekip çalışması gerektirir ve en iyi ekibin benim yanımda olmasına çok minnettarım. Editörüm Megan Haslam'a, Nathan ve Arianna'nın hikayesini hayata geçirme sürecinde sonsuz desteği ve rehberliği için teşekkür ederim. Sayısız sorularımı sabırla yanıtladığın için sana minnettarım. Jennifer Davis, titiz düzeltmelerin ve sakinleştirici varlığın için teşekkür ederim. Uzmanlığın paha biçilemezdi. Susan Sugden, kapsamlı düzeltmelerin ve son dakika önerilerin için teşekkür ederim. Pazarlama departmanından Niamh Wallace, kitabımın tanıtımı için gösterdiğin tüm çabalar için sana minnettarım. Adanmışlığın gözden kaçmadı.

Bu muhteşem kapağı yaratan Lori Jackson'a özel teşekkürlerimi sunarım. —her açıdan kesinlikle mükemmel.

Güzel arkadaşım Sadie Kincaid'e, beni Boldwood Books'a tavsiye ettiğin için kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Tüm hayallerimi gerçeğe dönüştürdün ve sana sonsuza kadar minnettar kalacağım.

İnanılmaz kocam Paul'a, sarsılmaz desteğin ve sürekli cesaretlendirmen benim için her şey demek. Sen olmasan bunu başaramazdım, canım. Bana her zaman inandığın için teşekkür ederim.

Yetenekli beta okuyucu ekibime, Nicki, Lizzy, Rita, Lynn, Casey ve Carolann'a büyük bir teşekkür. Anlayışlı geri bildirimleriniz ve özenli düzenlemeleriniz paha biçilemezdi. Hikayelerime zamanınızı ve enerjinizi ayırdığınız için teşekkür ederim; coşkunuz benim tutkumu besliyor.

Harika sokak ekibime, sürekli desteğiniz ve yorulmak bilmeyen tanıtımlarınız için sonsuz minnettarım. Her paylaşım, paylaşım ve nazik söz beni yüreklendiriyor ve ileriye itiyor.

Kitap blogcularına, Bookstagrammer'lara ve BookToker'lara — desteğiniz, güzel grafikleriniz ve hazırladığınız yaratıcı videolar için çok teşekkür ederim. Kitaplara olan tutkunuz parıldıyor ve sizleri yanımda görmekten dolayı çok şanslıyım.

Ve son olarak, sizlere, heyecanlı kitap okuyucularına, kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Sizin sayenizde her gün uyanıp sevdiğim şeyi yapabiliyorum. Desteğiniz benim için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar değerli. Sonsuza kadar minnettarım.

Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler! Mwah!

YAZAR HAKKINDA

VH Nicolson, İskoçyalı bir baharatlı romantik kurgu yazarıdır. Kuzey Doğu Fife'in nefes kesici sahil şeridinde doğup büyümüştür. Yirmi yılı aşkın bir süredir, Birleşik Krallık ve yurtdışında yaratıcı pazarlama ve tasarım sektöründe çalışmaktadır. Ruh ikiziyle evli olan yazarın bir oğlu vardır.

[VH Nicolson'un haber, yarışma ve gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler için e-posta listesine kaydolun.](#)

VH Nicolson'un web sitesini ziyaret edin: _____

www.vhnicolsonauthor.com VH Nicolson'u sosyal medyada takip

edin:

VH NICOLSON'IN DİĞER ESERLERİ

Milyarder Çocuklar

Lincoln

Jacob

Owen

Milyarder Hart Kardeşler Onun

Yasasını Çiğnemek

BOLDWOOD'UN
ROI*IANCE
COI*II*IUNITY'YE KATILIN
EN SEVDİĞİNİZ
TROPELERLE
DOLU TATLI VE
BAHARATLI KİTAP
ÖNERİLERİ İÇİN!

BÜLTENİMİZE
BÜLTENİMİZE

HT1P5://BUT.LY/6OLPWOOPEVEItAFTER

Boldwood

Daha fazla bilgi için www.boldwoodbooks.com adresini ziyaret edin.

Bizi takip edin
@Boldwood Books
@TheBoldBookClub

Haftalık fırsatlar
bültenimize kaydolun

İlk olarak 2025 yılında Boldwood Books Ltd. tarafından Büyük Britanya'da

yayınlanmıştır. Telif hakkı © VH Nicolson, 2025

Kapak tasarımı: Lori Jackson

Kapak Görselleri: Ren Saliba, Adobe Stock ve Shutterstock

VH Nicolson'un bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca korunmaktadır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bu kitap bir kurgu eseridir ve tarihsel gerçekler hariç olmak üzere, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Görsel ve alıntılar dahil olmak üzere telif hakkı bulunan materyallerle ilgili gerekli izinlerin alınması için her türlü çaba gösterilmiştir. Bu konuda herhangi bir eksiklik olması durumunda özür dileriz ve gelecek baskılarda uygun şekilde ileride çıkacak baskıların herhangi birinde uygun şekilde teşekkürlerimizi sunmaktan memnuniyet duyarız.

Bu kitabın CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir. Ciltli ISBN 978-

1-83678-636-8

Büyük Baskı ISBN 978-1-83678-637-5

Ciltli ISBN 978-1-83678-635-1

E-kitap ISBN 978-1-83678-638-2

Kindle ISBN 978-1-83678-639-9 Sesli

CD ISBN 978-1-83678-630-6 MP3 CD

ISBN 978-1-83678-631-3

Dijital ses indirme ISBN 978-1-83678-632-0

Bu kitap, sertifikalı sürdürülebilir kağıt üzerine basılmıştır. Boldwood Books, sürdürülebilirliği işimizin merkezine koymaya kendini adanmıştır. Daha fazla bilgi için lütfen

<https://www.boldwoodbooks.com/about-us/sustainability/> adresini ziyaret

edin. Boldwood Books Ltd, 23 Bowerdean Street, Londra, SW6 3TN

www.boldwoodbooks.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

